

Yabanıl bütün zaman boyunca bize fısıldar,
...eğer sadece dinleseydik.
Her zaman fısıldıyor. Her zaman bizi eve çağırıyor.

Yabanıl İnsanlar - Ne Öğrenebiliriz ?

(www.re-wild.com)

Çeviren: Eلفun

“Yabanıl insanların medeniyet görmemiş hayvanlar olduğu” alışılmış sanının aksine, genelde barışçıl ve mutlu olmaya meyillidirler. Tamamen ihtiyacın olduğu her şeyin olduğunda kavga edecek ne olur?

Mutluluk tecrübe ile anlatmak için çok zor bir şeydir, fakat insan mutluluğu için can alıcı olan şeylerin bir çoğu gözükmemektedir. Uygun beslenmeye sahip olma, hastalıklardan bağımsız olmak, barınağa sahip olmak, sevgi gösteren bir topluluğun bir parçası olmak, güvende hissetmek, temiz hava ve suya sahip olmak... Yabanıl insanlar bunların hepsine ve daha fazlasına sahip.

Uygun Beslenme

Çoğunlukla meyve, bitki ve proteine dayalı bir beslenme uygulamak için tasarlanmıştır. Adapte olmaya çalışılan on bin yıldan sonra bile şimdi çoğu insan hububat karbonhidratlarını sindirme problemlerine sahip. Yabanıl insanlar pek çok meyve ve yaprak, kabuklu yiyecekler ve mantarlar, organ et ve taze balık yer. Bütün enzimleri ile veya yaşam enerjisi hala bozulmamış ham, işlemden geçirilmemiş yiyecekler. Uygundan daha öte - biz insanların refah bulduğu şey.

Daha fazla detay için :

<http://www.thepaleodiet.com/>

http://www.naturalhub.com/natural_food_guide_vegetables.htm

Hastalıklardan Bağımsız Olma

Mafsal iltihabı, kanser, kalp hastalığı, hazım problemleri, sinir hastalıkları, depresyon - uygarlığın hastalıkları iyi-belgelenmiştir. Yabanıl topluluklar nispeten hastalıklardan bağımsızlar ve rahatsızlandıklarında çabucak iyileşirler. Yaşam kaliteleri son derece yüksek ve sağlıklı yaşamın bütün görünüşlerinin önemini kabul ederler.

Bu site “Evrimsel Sıhhat” üzerinde bolca bilgiye sahip - toplayıcı-avcılar olarak nasıl en iyi şekilde işliyoruz:

<http://aris.ss.uci.edu/econ/personnel/devany/evolutionaryfitness.html>

Bu sitelerin ilkelciler tarafından yazılmaması özellikle ilginç. Atletler, beslenme uzmanları ve diğerleri tarafından yazılmışlar. Onların odak noktası toplayıcı-avcı yaşam tarzını modern yaşama adapte etmeye çalışırken (mümkün ve uygun olmayan bir külfet olarak düşünüyorum), bu araştırmalarının bilgi verici olmadığı anlamına gelmez. Kolayca anlaşılır olarak gözükken şey, farklı alanlardaki çoğu insanların, uygar yaşam için hastalıklı tasarlandığımız ve toplayıcı avcı olarak daha iyi işlediğimiz sonucuna erişiyor olmasıdır.

Barınağa sahip olmak

Kulübeler dallar ve yapraklar ile kolaylıkla inşa edilir. Elbette, yüzyıllarca dayanmazlar, fakat dayanmalarına gerek yok - ihtiyacın olduğu zaman yeni birini inşa etmek kolay. Barınağın kolayca dikilebilmesi, eğer kabile gezinmek isterse, çokça hareket rahatlığına müsaade eder. Kimse evsiz değil, kimse malikaneye sahip değil, ve kimse bu iki senaryodan birini hayal etmiyor.

Sevgi gösteren bir topluluğun parçası olmak

"Semai hiçbir zaman çocuklarına vurmazdı, ne de birbirlerine. Malaya dilini konuştuklarında, "vurmak" kelimesini "öldürmek" olarak tercüme ederlerdi. Eğer iki insan ağız kavgası ederse, yapabilecekleri en kötü şey bir birlerine "hamamböceği" olarak bağırmaaktır. Dalaşma daha öteye gitmez, fakat çözüm için üçüncü tarafa başvurulur. Semai, diğer kişiyi mutsuz yapmanın, diğerinin başına bir kaza geleceği olasılığını arttırdığına inanır. Bu, tüm şartlar altında sakınmaları için bir şeydi. Bu özellikler çoğu Batılıyı Semai'yi "korkak" veya "zayıf" olarak çağırmaya götürdü." ...

Onlar, kendilerinin çocuklara öğrettiklerini kesin olarak inkar ederler fakat çocuklarının kendi başlarına öğrendiklerinde ısrar ederler. Eğer bir anne-baba çocuğa bir şey yapmasını söyler ve çocuk karşılık verirse; "I bood (canım yapmak istemiyor)", konu kapanır. Çocuk üzerine baskı koymak tam manasıyla yasaklanmıştır. Çocuklar, zamanla yetişkin davranışları olan taklit kabilinden oyunlardan çoğu aktiviteleri öğrenir.

"Semai: Malaya'nın Şiddetsiz İnsanı"; Robert Knox, Dentan, Holt, Rinehart and Winston, NY, 1979.'da yayınlanmış. "Kelimelerden Daha Yaşlı Bir Dil"; Derrick Jensen; kitabında tekrarlanmıştır.

Güvende hissetmek

Sevgi gösteren bir topluluktan geldiğinde, ne olduğu mesele olmadan güvende hissedersin. Dünyayı korkusuzca ve neşe ile araştırmak için bize izin veren güvenin bu esasi hissidir. Yabanıl insanlar toplulukları içersinde güvende hissediler, kendileri içersinde güvende hissediler, bu yüzden gerçekten huzurlu, gerçekten rahat hissediler.

Temiz hava ve suya sahip olmak

Şu an uygarlık içinde hemen hemen lüks sayılan bir şey olan, derin ve rahatça nefes almak ve kirlenmemiş su içmek yabanıl insanların standardıdır. Elbette aptal insanlar ırmağın yukarısında madencilğe başlayana kadar...

Ve daha fazlası

Kendi yaşamları, kendi kaderleri üzerinde kontrole sahip olmak. İpotek veya evliliğin pençesinde hissetmemek. Çalışmak zorunda olmamak. Gelecekte ve ilgisiz bir toplumda yaşlanmaktan endişe duymamak. Tecavüz ve bastırılmış isteklerin yaygın seviyeleri ile cinsel bakımdan işlemeyen kültür içersinde yaşamamak.

Evcilleştığımızda vazgeçtiklerimiz. Kendimizi yeniden vahşileştirerek kazanmak zorunda olduklarımız.

İlkelcilik üzerine Sıkça Sorulan Sorularda daha fazlası anlatılmakta...

Bu sorular gelecekteki ilkel dünya hakkında sorulmuştu, fakat cevaplar günümüzdeki ilkel insanların nasıl yaşadığına dayanmaktadır:

1. Eşyaları kim sahiplenecek ve üretim araçlarının özel mülkiyetine izin verilecek mi?

İlkel insanlar eşyaları sahiplenmezler. Maddi sahiplikler yardımdan öte daha çok engellemeler olarak gözükmürler. Sahiplik açgözlülüğü, bencilliği ve kibirliliği besler - bir bütün olarak bireylere ve kabileye zarar verici niteliklerdir.

2. Dünyadaki mallar nasıl el değıştirecek? Ve bu isi kim kontrol edecek?

Paylaşım, paylaşım, paylaşım. Kadın sütünü çocuğa verir, adam arkadaşı için oklar yapar, çocuk ateş için odun toplar. İşler kontrol dışıdır, özgürce yapılır. İnsanlar bunu eylediklerinde, bir bütün olarak sosyal grubun bağlılığına yardımcı olur ve bize, uygar insanlara tamamen yabancı olan karşılıklı yardımlaşma çevresini besler.

3. Birliğin hakim şekli nasıl olacak: bireysel ilişkiler mi, aile mi, kabile mi, klan mi, komün mü, ulus mu ya da ne olacak?

İlk anne baba, gerçek besleyici, ormandır. Çocuklar bir çok kadın tarafından emzirilir ve bir çift yetişkin ile(biyolojik anne babaları) saplantısal ilişkisi olmaz. Aksine tüm kabileyi anne babası olarak görür. Hepsinden önce bu düşünce, orman ve kabileleri olmadan hiçbir şey olacaklarını asla unutmayan sağlıklı, mutlu bireyler olarak kendilerinin içten gelen duygusudur.

4. Bireyler ve gruplar arasında kim ya da ne aracılık edecek? Güç, kanunlar, yargıçlar, kıdemli insanlar, otoriteler, devletler veya herhangi bir şey olacak mı?

Arşiler, devletler, insan yapımı kurallar yok. Cinayet, akıl hastalıkları, rasgele şiddet, uyuşturucu/alkol bağımlılığının (bağımlılık kullanım değil) var olmaması için çok az arabuluculuk gereklidir. Tekrardan söylemek gerekirse, ne olacağını bilmiyorum - bu, ilkel toplayıcı-avcı toplumlarda ne olduğudur. Belki onlardan öğrenebiliriz?

5. İnsanlar arasında hangi ahlak kuralları (eğer varsa) olacaktır?

Ahlak komik bir kavram. Neyin ahlaklı olduğunu kim karar verir? Farkı yapmak için otorite pozisyonunda olduklarına kim karar verir?

Ben, vicdanıma benim için yapmam gereken doğru şeyin ne olduğuna karar vermesi için izin veririm. Sadece kişisel vicdan diğerleri ile etkileşimlerimizde herhangi bir ağırlığa sahip olabilir. Herhangi şeyden başka, herhangi bir şekilde zorla yüklenen ahlakçılık, kolaylıkla aşırı zihni ve duygusal gerginlik altında çöker. En iyisi daha sağlam olan bir şeyler için bakmak. Çocuklar, etraflarında gördüklerini taklit ederler. Bir çok şey söylemeye ihtiyaçları yoktur çünkü her halükarda nelerin gerçekleştiğine dikkat eder ve kopyalar. İlkel topluluklarda, çocuklar, belirli bir grup tarafından emredilmiş kuralları değil, neyin kabul edilebilir ve neyin gözleme dayandırılmadığını hızlı bir şekilde öğrenir. Uygur hapishanelerimiz, mahkemelerimiz ve elektrikli sandalyelerimizden daha iyi çalıştığı gözüküyor.

6. Kanunların koruyucusu kim olacak? Eğer bir grup insan yanlış bir şey yaparsa, onlara ne olacak?

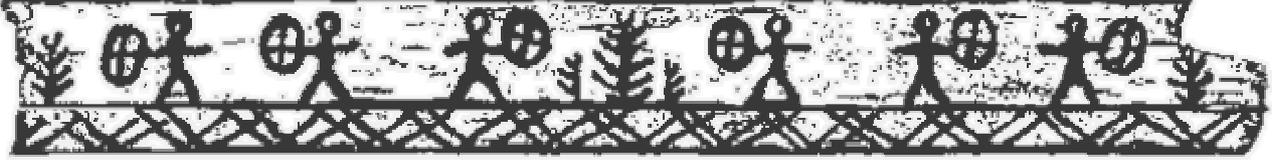
Ne kanunları? Neyin kanuna uygun olduğuna kim karar verir? Onları kim uygulayacak? eğer bir yaratık aşağı indi ve kanunlarımıza baktıysa, muhtemelen burada iyi bir danışıklı dövüşte olacağımızı düşünürler. Kanunlarımız kağıt üzerinde büyük gözükür, fakat gerçeklik tamamen farklıdır.

Yabancı insanlar doğanın kanunlarına saygı gösterirler - özdek olan kanunlar - oysaki insan yapımı kurallar kaprisli ve kusurludur. Eğer kültürümüz bu kadar patolojik olarak insan merkezci olmasaydı, onu kabul ederdik. Ve yaşam ağındaki yerimizi özgür, vahşi varlıklar olarak kabul ederiz. Uygur kanunlar ve kurallar evrenin gerçek düzeni içersinde bir yere sahip değildir - hiçbir insan kanunu asla yaşamın uyumuna ve karmaşasına yaklaşamaz, örneğin, ayin manyetik dansı ve gelgitler. Ve uygarlıktan önce hiçbir insan asla denemek istemedi.

İlkelcilik Üzerine Sıkça Sorulan Sorular

www.re-wild.com

Çeviren: Elfun

Çoğu şey şimdi daha iyi olmalı, fakat uygarlıktan önce yaşam daha sıkıcı, insanlıktan uzak ve kısa değil miydi?

Bütün delillere göre değil. Yiyecek, barınak ve yakıt çok boldu, ve bu ihtiyaçları karşılamaktan başka çalışma yoktu. Ve eğer gerçekten yapmaktan hoşlandığın bir şey çalışma mıdır? Meyveleri toplamak fabrikada çalışmakla aynı şey değildir. Ne bir geyiğe sezdirmeden yaklaşmak, ne de bir kulübe yapmak veya biraz mantar bulmak. Vahşi insan için yaşam çalışma ve boş vakit olarak bölünmemiştir. Her şey kendi uygunluğunda eğlencelidir, yapılırken memnun edicidir.

Medeni olmayan tarz, küçük, sıkı örülü, göçebe gruplar içersinde orman mahsullerinin toplanması ve avlanmasını gerektirir. Liderler, devletler, piramitler yoktur. Bireyler, orman yaşamına adapte olmaları için milyonlarca yıl evrildikleri şekilde insanın doğal çevresi içinde hayatta kalmak için pek çok yeteneğe sahiptir.

Onların yaşam tarzı akışkandır, ve yüksüz olarak toprak üzerinde seyahat ederler. Bu sebeple, güç yapılarına, yiyeceğin stok edilmesine, hiyerarşilere ve toprağı eken toplulukların diğer özelliklerine ihtiyaçları yoktur.

Yanomamo'lar hakkında televizyonda bir program gördüm ve korkunç insanlardı. Tamamen toplayıcı-avcılarını idealize etmiyorsun değil mi?

Yanomano'lar çiftçilerdi - ormanda tahrip edilerek açılmış alanlarda muz, *plantain*¹ ve mısır yetiştirdiler, ve açık alanları yaktılar. Bahçecilik yiyeceklerinin %85'ini sağlıyordu. Onlar toplayıcı-avcı göçebeler değildi, onlar yerleşik çiftçilerdi. İnsanlar genelde kabile insanlarının farklı tipleriyle ilgili çok az anlayışa sahip olmaya yönelmişlerdir ve hepsini birlikte, ilkel veya yerli olarak tek bir gruba koyarlar. Fakat, kuş tüyü, G-string ve parlak kırmızı vücut boyası olan herkes, göçebe toplayıcı değildir.

Fakat toplayıcı-avcılar içersinde dahi kabile şiddetinin olduğunu inkar etmiyorsun?

Evet, biraz şiddet var - şimdi ve tekrardan kabileler arası kavga - fakat nadiren herhangi biri ölüyor veya ciddi bir şekilde yaralanıyor, ve tüm maksat komşulara zarar vermektense bir miktar şiddeti dışarı vermek gibi gözüküyor. Ve asla komşularının toprağını almazlar, asla saldırmazlar, işgal etmezler ve yok etmezler. Diğer tüm kabileleri kendileri gibi aynı olmaları için zorlamazlar.

Pekala, tamam, toplayıcı-avcı olarak mutlu olabilirdik, fakat bu çok uzun zaman önceydi ve geri gidemeyiz, geriye dönemeyiz, dönebilir miyiz?

Bazı Kızılderili Şeflerinin dediği gibi, "Eğer bir şeyi kaybedersek, onu bulmak için geri gideriz." Çok azı şimdi kayb olduğumuzu inkar edeceklerdir. Öyleyse, uygarlıktan önce milyonlarca yıl boyunca neyin çalıştığına ve neyin dünyada bir çok yerdeki uygar olmayan insanlar için hala işe yaramakta olduğuna bakmak mantıklı olur. Bu insanlar bugün buradalar, öyleyse bu yaşam sadece geçmişteki bir şey değil, burada, hemen şimdi yaşanmış olan bir yaşam.

Bunu başka bir yoldan düşünelim.

Eğer atletler öğrenmek isterlerse, toplayıcı-avcılara bakarlarsa:

"İnsanın fiziksel aktivite şablonunun modeli spor salonları, atletik alanlar, veya uygulamalı fizyoloji salonlarında değil, evrimsel tecrübelerin çok uzun süreçleri üzerinde faaliyet gösteren doğal seleksiyon tarafından saptandı. Bu yazı, evrimin çağdaş insan performansı için potansiyelini nasıl belirlediğini açıklar,.. "

(Cordain, L., Gotshall, R.W., Eaton, S.B. Evolutionary aspects of exercise (Egzersiz Evrimsel Görüşleri).

World Rev Nutr Diet 1997; 81:49-60.)

<http://www.thepaleodiet.com/articles.htm#review>

Eğer beslenme uzmanları öğrenmek isterlerse, toplayıcı-avcılara bakarlarsa:

Aşağıdaki bölüm, Paleolitik yiyecek grupları üzerinde temellenmiş çağdaş beslenme tarzının besinsel özelliklerini araştıran bir çalışmanın özetinden alıntıdır:

"Evrimsel biyologlar arasında, tüm türler gibi insanların, atalarının içinde buldukları şartlara - bu, atalarının hayatta kaldıkları çevreye ve bu sebeple genetik yapılarını uygun bir duruma getirmiş çevre - genetik olarak adapte oldukları konusunda büyüyen bir farkında olma durumu var. Aynı zamanda, 10,000 yıl önce tarım ve hayvan çiftçiliğinin başlangıcı ile başlamış olan içersinde buldukları şartlardaki (örneğin, günlük besinlerde ve diğer yaşam tarzı durumlarında) önce bulunmuş değişimler, insan genomunun düzenlenmesi için evrimsel zaman ölçeği üzerinde çok güncel olarak meydana geldi. Çağdaş insan beslenme tarzı ve genetik olarak belirlenmiş fizyolojimiz arasındaki uyumsuzluğun sonucu olarak, uygarlığın sanki davet edilmiş hastalıklarının çoğu meydana çıktı.

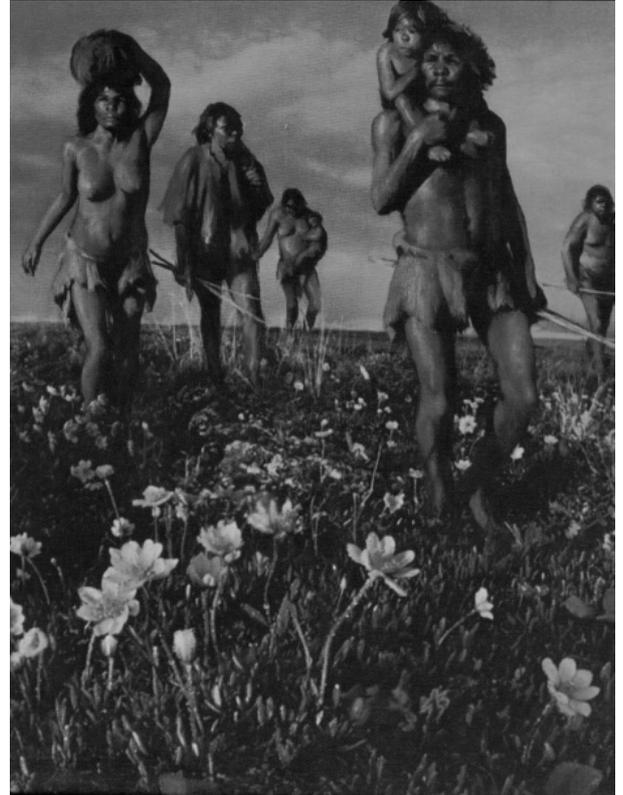
(The Nutritional Characteristics of a Contemporary Diet Based Upon Paleolithic Food Groups (Paleolitik Yiyecek Grupları Üzerinde Temellenmiş Çağdaş Beslenme Tarzının Besinsel Özellikleri), Loren Cordain, PhD Department of Health and Exercise Science, Colorado State University)

İçinde olduğumuz karışıklıktan nasıl kurtulabileceğimizi öğrenmek istiyorsak, toplayıcı-avcılara bakabiliriz. Bu, ilkelciliktir. Büyük programlar yok, herkesin kabul etmesi gereken koyulmuş planlar yok, herhangi birisinin okuması gereken kitaplar yok. Yalnızca insanlara delillere bakmasını sormak - toplayıcı-avcılarının gerçek, yaşayan delilleri - ve neler öğrenebileceğimizi görmek.

Tamamen toplayıcı-avcılara idealize ediyorsun - bebek ölüm oranları farklı bir resim gösteriyor - bebeklerinin o yaşlarda ölmesini mi istiyorsun?

Bir kültürün sağlık belirtisi olarak sadece bebek ölüm oranını almak çok sınırlayıcıdır.

İlkel insanlar hasta çocuklarının doğumda ölmelerine izin verirler. Bazı makinelerde yıllarca beyinlerin canlı kalması yerine

bebeklerini sıvılar ile saklamazlar (Bu özel doğuştan gelen anormallik Amerika'da her bin doğumdan ikisinde meydana gelir). Uygur insan kimin yaşayacağına ve öleceğine karar verir. İlkel insan, Yaşamın/Doğanın karar vermesine izin verir.

Kim bu kadar fazla düzensizlik yarattı? Kim dünyayı aşırı kalabalıklaştırdı? Kim ormanları yok etti, suyu kirletti, bütün petrolü çekti? Gerçekten burada cahil olanlar kimler? Tanrılar gibi davranan, ve yok olmanın kıyısına bizi getirenler? Veya tanrılar olmadıklarını bilen ve sağlıklı evlerinde özgürce yaşayanlar?

Bu küçük ölüm oranlarını bir kenara koyalım ve ilkel insanların genel sağlıklarına bakalım, uzun ve dolu dolu yaşayan güçlü, sağlıklı bir insan görürüz. Uygurluğun rahatsızlıklarının hiçbirini (kanser, kalp hastalıkları, mafsal iltihabı) yaşamazlar ve hastalandıkları zaman, etraflarında özgürce yetişen bitkileri ve diğer iyileşme tekniklerini kullanarak çabucak iyileşirler. Bunlar çeşitli kıtalar üzerinde insanlardı - uygarlık ile çok az veya hiçbir kontağı olmayan insanlardı.

İlkel insan, uygar ve evcilleşmiş insandan daha mutlu, daha sağlıklı ve daha dolu dolu yaşar. Bunu destekleyen çokça antropolojik yazılar mevcuttur. Örneğin : "Orman İnsanları", Colin Turnbull ve "İlkel Bolluk Toplumu", Marshall Sahlins. Açıkça bilgileri gizlendiği yerden bulup çıkarmak çaba ve zaman alır, ilkel yaşamın uygar önyargılar ile meylettirildiği gibi. Fakat ilkel hayatla karşılaştırılmış uygar yaşamın yoksulluğu ve sağlıksızlığı hakkında şaşırtıcı gerçekleri gösterir.

Peki Hazda² ne olacak? Hazda ölümlerinin yedisinden bir tanesi kadının çocukluğunda gerçekleşiyor, öyleyse uygarlık ve onun modern ilaçları olmadan pek çok kadın çocuklukta ölecek. Bunun uygun olduğunu düşünüyor musun?

Bu tartışmalarda benzer olduğu gibi, uygarlık ile kirlenmiş insanların örnekleri "ilkel" örnekler gibi kullanılıyor. Hazda, bazı bölgelerdeki gerçek olmayan toplama kampları içerisinde sürüye katılmıştır. Onların bazıları çiftçilik yapar ve yıllarca da yapmıştır. Ayrıca misyonerlerce çocukları çalınmıştır ve kültürleri pek çok durumda uygarlık ile temas ederek bozulmuştur.

Kişisel bir arkadaş Hazda ile pek çok yılını geçirmişti ve bütün kilise mütevelli heyeti üyeleri, ona uygarlıkla temas kurmadan önce, onların mutlu ve sağlıklı olduklarını söylemiştir. Misyonerler ve diğer parazitler geldiğinde ve önceden hayatın kıyaslanamayacak şekilde daha iyi olduğunu söylediklerinde, kültürlerinin çöküşüne çok fazla üzgündüler. Fıkra tarzında? Evet. Eğer bakarsanız çok daha fazla örnek bulacaksınız, fakat bakmazsanız, uygarlık kendi eleştirilerini ilan etmeyeceği gibi, onları hiçbir zaman bulamayacaksınız.

Kadının, modern ilaçlar olmadan güvenli bir şekilde çocuğu olmayacağı fikri aslında çok eğlendirici, nitekim makine olmadan doğuramayacaksak, çok uzun zaman önce kesinlikle ölmemiz gerekirdi.! Doğum, doktorlar ve makinelerin dokunuşuyla, yardımdan çok engellenmiş olan karmaşık, güzel bir süreçtir. Derin bir duygusal deneyimdir - ziyadesiyle zevk veren - ve bazı riskler taşırken (ne taşımaz ki?) , anne ve bebek için pürüzsüz ve yeterli olması için tasarlanmıştır. Müdahale edilmeyen doğumlarda, gerilim yoktur ve gerilimin eksikliği ile kolay doğum gerçekleşir.

Tamam, pekala çocuk doğumu hastane gerektiren bir hastalık olmayabilir, fakat peki ya bütün kanser kurbanları ve modern hekimliği ihtiyaç duyan diğerleri?

İlaçlarımız çözdüklerinden çok fazla problem ortaya çıkarırlar, kökeninden çok, semptomlarını tedavi eder, ve her zaman uygar yaşamın sebep olduğu veya şiddetlendirdiği problemlere/hastalıklara karşılık verir. İnsanların çoğunlukla düşündükleri bir şey olan modern hekimlik, yaşayan uygarla dair bir bonustur. Diğer benzer fikir, ilkel insanların rahatsız oldukları ve kendilerini daha iyi yapmak için (bizim gibi) bizim uygar hekimliğimize ihtiyaç duyduklarıdır. Bu görüşün altında yatan kültürel olarak ırkçı maksat, hemen hemen bütün uygar insanların sahip olduğu ve ispatlanacak şekilde hatalı olan kültürel üstünlük

kompleksini kuvvetlendirir.

Yerlileri uygarlaştırmaya gitmek için misyonerlerin ve yardım çalışanlarının verdiği büyük bahanelerden biri sağlık tedbirlerinin sağlanmasıdır. Tüm ilkel kültüre yabancı olan hekimlik ve beden hakkında fikirler ile ilkellere hücum ederler. Misyonerler ve yardım çalışanları, tedavi etmeye gittiklerini, ve iki nesil içerisinde herkesin daha önce asla ölmedikleri hastalıklardan sinekler gibi düşmeye başladıklarını söyler.

Modern hekimlik, kendi uygar dünya bakışının semptomlarına, bazı temel kusurlara sahiptir. Bu kusurlardan biri, bedenün ilaçlar, doktorlar ve diğer makinelerce tamir edilmesi gereken bir makine (karmaşık bir makine, fakat her şeye rağmen bir makine) olduğu fikridir. Halbuki, bütün ilaçların aslında yaptıkları bedende bir tepkimeyi harekete geçirmektir. Kendileri her hangi bir şeyi tedavi etmezler. Bir kemiği iyileştirmek, bir enfeksiyonla savaşmak, vs. için bedeni harekete geçirirler. Ne çeşit bir medikal sistem, temel tanımlaması açıkça yanlış olduğunda, geçerli olabilir?

Bizim hekimliğimiz, bir şeyi iyileştirirken, genelde daha ciddi bir rahatsızlığa, diğerine sebep olur. Tüm bedenün zararı için bedenün bir parçası gibi davranır. Bedene ve doğanın kendisine başvurduğumuz yolun bulgusalıdır. Makinelere indirgenmiş bir şey ve işlemden geçmiş kimyasallar, uzman beyaz önlüklülerce tedavi edilmiş olmaktır. Tek tedavi insanların kendilerinden gelir diye bilmekten ziyade - sadece bireysel beden kendisini tekrardan canlandırabilir. Başka yerde problemlere sebep olan kimyasallarla bedeni bombardımana uğratmak, hiçbir şekilde gerçek bir çözüm olmayan kısa dönem çözümlerdir ve tamamlayıcı olarak dar görüşlü uygar kültürümüzün göstericisidir.

Hadi, yapma, işlerin daha kötüye gittiğini nasıl söyleyebilirsin? Örneğin, insanlar 200 yıl önce Londra'da tifodan ölüyorlardı. En azından şimdi, çoğu bulaşıcı hastalıklar tedavi edilebilir ve temiz sağlık tedbirlerimiz var.

Aşırı kalabalıklaşma, kirlı su, kirlı yiyecek ve zayıf sağlık tedbirleriyle ilişki hastalıkların (parazit hastalıkları, dizanteri, tifo ve paratifo humması, solucanlar vs.) hepsi uygarlığın hastalıklarıdır. Son birkaç on yıldaki sağlık tedbirlerindeki gelişmeler, ilkel topluluklarda bulunmamış ve uygarlığın sebep olduğu problemlere tepkilerdir.

"hemen hemen izole şartlar altında yaşarken, uygarlıktan bağımsız olarak ilkel insan dış rahatsızlıklarına karşı bağımsızlığını tamamlamıştı. Vücut deformasyondan bağımsızdı... Yavrulamaya ait oran, misal permit doğumu gibi, zorluksuzdu ve az yada hiç acısızdı... Bulaşıcı hastalıklara karşı direnç yüksekti, az insan hasta olur, ve bunlar da çoğunlukla çabucak iyileşirlerdi. Yozlaştırıcı hastalıklar nadirdir, hatta ileri yaşamlarda da... Zihinsel şikayetler aynı derecede nadir... Yaşam süresi uzun, bir çok yaşam yüzyılı aşkın..."

İlkelin iyi sağlığının sadece izafi izolasyon durumları altında m¼mk¼n olması bir gerçektir. Uygarlık ile kondağı, beslenme alışkanlıklarını değiştirmeye elverişli olduğu gibi, çok kolayca hastalanmaya dayanamaz ve geçmişin eşsiz bağışıklığının tamamını kaybeder. "

"İlkel İnsan ve Yiyeceği", Arnold de Vries (1952).

Farklı bir perspektiften bakmayı denemelisiniz. İlk olarak suyun nasıl bu kadar kirlendiği? Her şeyin nasıl bu kadar sağlıksız olduğu? Uygar problemlere uygar çözümler. Çemberin dışından bakmayı deneyin.

Fakat senin bahsettiğin bu uygar olmayan insanlar bizim yaşam tarzımızı bilmiyorlar. Eğer bilselerdi, seçmezler miydi?

Elbetteki bizim hakkımızda bir çok şey biliyorlar, fakat kendi tarzları ile mutlular, milyonlarca yıldır çalışan tarzlarından, ve bizim yolumuzu reddediyorlar. Modern gelişim ve uygarlık ile hiçbir şey yapmak istemeyen ve kendi yaşam tarzlarını korumak için savaşmış ve hala savaşan yerli insanların belgelenmiş örnekleri vardır.

Bir Hadza üyesi, Mahiya, bir ara Avrupa'yı ziyaret etmişti. Çocuklarını okula göndermemenin Hadzaların sorumsuzlukları olduğunu söyleyen NGO temsilcilerince sürekli eleştirilmiş ve kendisine saldırılmıştı. "Kişi zamanın çarkını geri dönemez", demişlerdi, "toplayıcıların ve avcılarının zamanı geçti".

Mahiya onlara Hadzabe'nin eski zamanlardan beri toplayıcı-avcılar olarak özgürce yaşamakta olduklarını, ve yaşamaya devam edeceklerini söyledi. Hadzabe'nin okullar, kiliseler, hastaneler ve devlet baskısı olmadan, doğa ile yaşamın hala m¼mk¼n olduğunu göstermek için mutlu ve hazır olduğunu söyledi.

Mahiya kendi insanların toprağına memnuniyetle dönd¼, patolojik fikirli insanlarla dolu bulduğu, doğal ve engel olunmamış seks¼el davranışların olmadığı, yay ve ok ile avlanacak bir yerin olmadığı, yaşlı insanların bir kenara atıldığı, genellikle çocuklar için yerlerin köpekler için yerlerden daha az olduğu, hemen hemen her adımın bir talimat ile engellendiği, ve yaşamın amacının para kazanmak olduğu Avrupa'yı terk etmekten mutluydu.

Peki eğer bu doğruysa, bu uygar olmayan insanların neden hiçbiri kalmadı, herkes uygarlığı nasıl kucakladı?

Pek fazla yok, ama hala dünya üzerinde vahşi kalmış arazilerde uygar olmayan insanların milyonlarcası var. Fakat asimile edilmek için sürekli bir baskı altındalar, yağma ve talan etmek için arzulu madenciler, petrol şirketleri, kerestecilerce topraklarının tecav¼ze uğratıldığı üzere. Uygarlığın faaliyetleri, bu insanları öl¼m acısı altında değişmeleri için zorlamaktadır.

İlkel insanların değişimleri, misyonerlerin çocuklarını kaçırmaması, misyoner okullarına zorlanmaları, animist dinlerinin pratiğinin yasaklanması, ormanların kesilmesi, yiyecek ve enerji kaynaklarının yok edilmesi,

vb. baskıları içermektedir. Uygar olmayan insanların merhametsiz değiştirilme metotları çok iyi belgelenmiştir. Hatta papa, misyonerlerin Avustralya'da çocukların çalınması ve tevkif merkezlerinde insanları hapsedmeleri için özür dilemiştir. Uygar insanların ilkel insanlara nasıl davrandıklarının cevabı, bilmek isteyenler için mevcuttur. Evine ve ailine karşı yapılan hırçın, iğrenç saldırılardan hayatta kalmak için nasıl tepki vereceğini hayal edebilir misin? Eminim ki, çok fazla zaman geçmeden haça ve çapaya elini uzatmayacaksın bile.

Hatta asimilasyon başladıktan sonra, süreç acı verici ve şiddetlidir. Bir kere kültürleri misyonerler tarafından yok edildiğinde boşluk, alkolizm, Hıristiyanlık, duygusuzluk ve kitle medyası ile dolduruldu. Hayatta kalmamış veya bunun gibi bir dünyada hayatta kalmak istemeyen ilkel insanlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Belki de köle yaşamını, yaşamaya değer olarak görmediler.

Pekala şimdi, bizler bu çağdayız, toplayıcı-avcılar gibi tekrardan yaşamaya başlayamayız - milyarlarca insan toplayıcılık ve avcılık yapamaz, öyleyse koca nüfusun gelişimini desteklemek için çiftçiliğe ve uygarlığa ihtiyacımız yok mu?

Şiddetli nüfus azalması gönüllü olarak isteyelim ya da istemeyelim olacaktır. Belli nedenler için bunların hepsini gönüllü ve tedricen yapmamız daha iyidir, eğer yapmazsak, insan nüfusu her halükarda kesilecektir. Dünya sadece belli miktarda yaşam formlarını destekleyebilir. Eğer belli bir tür içerisinde çok yüksek miktarda artış varsa, gezegen kendi geri savaşır ve dengeyi kurar. Yaşam dünya için çok önemli bir şeydir, yaşamın herhangi belli bir formu için değil. Gezegen tarafından desteklenen çok fazla insan var ve bununla ilgili olarak bir şey yapmazsak, gezegen yapacak. Zaten görüyoruz... belalar, kıtlıklar, deniz baskınları... er geç bu çığ gibi artacak, değiştirmeye başlayana kadar.

Diğer yaşam formları gibi bizler de biyolojinin aynı kanunlarının tesiri altındayız ve eğer dünyayı diğer yaşam formlarının bebeklerine zarar veren insan bebekleri ile doldurmayı sürdürürsek, bir gün hiç kimsenin bebeği için bir gelecek olmayacak.

Doğanın kanunları? Ne hakkında konuşuyorsun sen? İnsanlar olarak bizler seçim ve özgür iradeye sahibiz, doğa kanunlarının etkisi altında değiliz.

Önemli olduklarını düşünmesen de, doğa kanunları vardır. İzole edilmiş varlığın, karşılıklı yardımlaşma, yaşamın ağı gibi budala şeyler konusunda tasalanmaman gerektiğini söylese bile, bununla beraber hepsi oradalar. Doğanın kanunları. Veya Tolstoy'un açıklamasıyla, "Doğa kanunları ile ilgilenmeye bilirsiniz, fakat doğanın kanunları elbette sizinle ilgileniyor."

Eğer bütün petrolü kullanır, bütün gezegeni kazarsak, nehirleri zehirlerseniz, ormanları çöle çevirirsek ve yaşamın hepsini "genetik kölemiz ve mutantımız" yaparsak, akıbetimizi anlayacağız. Bizler, ne yer, ne içer, ne soluyorsak oyuz. Eğer yaşamak için ihtiyaç duyduğumuz her şeyi yok edersek sonra çok büyük bir karışıklık içersine gireriz.

Bu özellikle memnuniyet verici bir düşünce değildir. Evimiz, gezegenimiz üzerindeki eylemlerimizin akıbeti hakkında düşünce, beni coşkunca bir neşe ile zıplatmıyor. Fakat içinde olduğumuz bu karışık durum ile yüzleşmeliyiz ve yaşam ağına bağlı olduğumuzu, doğanın parçası olduğumuzu, ve yaşamın geri kalanına neler yaptığımızı, kendimize neler yaptığımızı kabul etmeliyiz. (bizim dışımızdaki yaşama ve kendi kendimize ne yaptığımızı) Hayatı yok ettiğimizi - kendimizi yok ettiğimizi anlamak için.

Öyleyse, kitlesel açlık ve sosyal çöküş görmek istiyorsun?

Zaten kitlesel açlık ve sosyal çöküş var. Her gün açlıktan ölen milyonlarca insan var ve toplumumuz tamamen çökmüş durumda. Doğası gereği baskı ve hiyerarşi içeren bir şeyi onarmaktan öte, onu tamamen alt üst etmeliyiz ve çalışan bir şeyler bulmalıyız.

“Çalışma” dediğimde, ormansızlaştırmaya, toprak yüzeyi erozyonuna, sellere, kıtlıklara, eşitsizliğe, hiyerarşiye, zehirlenmiş su, besin ve havaya, ve evimizin tamamen yıkımına yol açmayan bir şeyi kastediyorum. Sürdürülebilir bir şeyi kastediyorum (ve organik tarım sürdürülebilir değil - aşağıdaki çiftçilik bölümüne bakınız). Toplayıcı-avcı yaşam tarzı sürdürülebilirdir. İnsan tarihinin büyük bir parçasında çalışmıştı ve son zamanlarda çiftçiliğe ve uygarlığa başladık. Ayrıca dünyadaki uygar olmayan insanlar için hala işliyor, fakat elbette uygarlık onları bozabilecek her şeyi yapıyor, öyle ki uygarlığa daha fazla alternatif ve ilham yok.

Çıkarına kullanmak ve kontrol etmek yine de insanlık hali değil mi?

Uygarlık içersinde yetişmiş insanlar için, beyin yıkama işlemlerine maruz kalmış (okul, kolej, TV, vs.) dünyadaki tüm yaşamın insanlar için kontrol altına alınması onlar için doğal gözükür. Onlar insan üstünlüğüne inanmak için eğitildiler.

Bu bakış açısının kibirliliği ve ahmaklığı, gülünç güç oyunları ile kafası meşgul edilmiş ve akıl kontrolüne, nükleer güce, vs. baş vurmadan hayatlarını yaşamaktan mutlu olan bu kültürlere aşikardır.

Elbette diğer herkesin haksızca davrandığını düşündüğün bir yerde yetişmek, bunun normal olduğunu, deli gibi davranmak için normal bir yol olduğunu düşünmeni sağlayacaktır. Fakat gerçekten bu yaşamak için delice bir yoldur!

Bütün dinler çeşitli benzer fikirlere/dogmalara sahiptir - bunlardan biri insanların dünyayı yönetmek için tanrıdan bir emire sahip olduğudur. Bunu düşündüğünde garip bir fikirdir çünkü neden insan bu göreve sahip olmalıdır? Örnek olarak, onları bir çiçekten daha iyi yapan nedir? Bir çiçek insandan farklı bir güce ve enerjiye sahiptir, fakat insanlardan daha az enerjiye ve güce sahip olduğunu düşünen sadece insanlardır.

Öyleyse insan öldürmenin bir çiçeği öldürmek ile aynı şey olduğunu düşünüyorsun?

Çoğu insan, insanlar ve doğanın geri kalanı arasında seçime indirgen yaptığını düşünür gözükürler. Gerçekten bizler yaşamın ağının geri kalanından ayrılmaz olmamıza rağmen; ağın bir parçası yok olduğunda, herkesin düşünüş tarzını etkiler. İnsanları soludukları havadan, içtikleri sudan, yedikleri yiyecekten ayıramazsın. Dağlardaki mahsullerin üzerine saçılmış bir zehir nehirlerin içine akacak ve akıntı yönünde içme suyuna akacaktır. Rusya'daki nükleer reaktör patlaması yirmi yıl sonra Galler'deki toprağı ekilemez yapar.

Uygar propagandacılar, insanların dünya üzerindeki yaşamın geri kalanından ayrı olduğu inancını yaratmaktan hoşlanır, fakat kendi gözlerimiz ile bunun mümkün olmadığını görebiliriz. Bir insanın yaşamı içinden çıkılmaz

suretle çiçeklerin yaşamına bağlanmıştır. Ve çiçekler her hangi bir insan gibi önemli derecede yaşama hakkına sahiptir, herhangi bir yaşam formunun yaşam hakkına sahip olduğu kadar. Bir sivrisinek veya mantar gibi pekala yaşam hakkına sahibiz.

Ben dindar değilim, fakat hala insanın sivrisinekten bilinç üstünlüğüne sahip olduğunu düşünüyorum.

Bütün uygar insanlar kalplerinde dindardır. Şimdi şu dini fikirler bazı gruplar içersinde pek moda değiller, gizlenmiş, derinlere saklanmışlardır. Dini fikirler kültürümüzün hala birer parçasıdır.

İnsanın diğer yaşam formlarından üstün olduğu fikri, çoğu uygar insanı rahatsız eden yaygın ve derinlere tutturulmuş dini bir fikirdir. Bu, altı milyarın üzerinde insan yaşam formu ve daha az kurt, ayı ve hemen hemen diğer yaşam formlarının bulunduğu şimdiki duruma götürür. İnsan olmayan yaşam formları her gün yok edilmektedir, kitlesel açlığa, evlerinin yok edilmesine, zehirli yaşam tarzlarımızdan zehirlenmeye maruz kalmaktadırlar. Gezegen ızdırap, acı ve zevk ve sefa dolu yıkımla doludur. Şimdi kaynama noktasına ulaşıyor ve insanlar nesillerinin tükenmesi yolunda bir sonraki tür. Bunu değiştirmek için yollar aramaya başlayacağımızı düşünebilirsin. Doğa ile, uygar olmayan kendi doğamız ile uyum içinde yaşamaya başlamak.

Hey, tüm bunlar mistik, anlaşılması güç büyü ve ayinler gibi geliyor. İlkencilik bana dinin özellikle çirkin bir şekli olarak gözüküyor.

Gerçekte ilkencilik, bütün dinlerden program sürücüleri, özgürlükten nefret eden kampanyalar olarak sakınır. Din, bizler Yaşamın mevcut deneyimlerinden ayrıldığı zaman doğan özellikle uygar bir huydur ve onlara ritüel ve anlaşılması güç büyü veya ayin ile vekalet etmeye başladı. Din her zaman durumun kazancını ilerletti ve insanları kendi bireyselliklerini bazı yekpare güç yapılarına bırakmaya zorladı.

Fakat yok etmek insan doğasındadır - Amerika'ya geldiklerinde neler olduğuna bir bak. İnsanlar geldiğinde, bir neslin kitlesel tükenişi meydana geldi.

İnsanlar en az 35000 yıldır Amerika'dalar. Kitlesel soy kırım 17-15 bin ve 13-11 bin önce yer aldı.

27,000 yıl önceki taş aletler Alaska'da bulundu ve 21,000 ve 25,000 yıl önceki insan kalıntıları ve eserleri Güney Amerika'da bulundu. "Amerika insan yerleşimi üzerine çok makul sonuç, yerleşimin en az 35,000 yıl önce başladığıdır, fakat daha sonraki tarihlerde göç dalgalarını da kapsamış olması da olasıdır. " (- "İnsan Evrimi" ; Roger Lewin).

Dünyanın her yerinde meydana gelmiş kitlesel nesil tükenmesi, kitlesel sellerin, depremlerin, volkanizmanın, gelgite bağlı dalgalanmalar ve süratli bir şekilde gerçekleşmiş Buzul Çağı yok oluşu tarafından meydana gelmiş fenomenlerin sonucuydu. Bunun mükemmel tarifi, Graham Hancocks'un "Tanrıların Parmak İzleri" kitabında bulunabilir.

İnsanların gelişi, kitlesel nesil tükenişi ile aynı zamanda meydana gelmedi - Buzul Çağı yok oluşu bunu yaptı. Yaklaşık 17,000 yıl önce, "Tazewell Yükselimi" maksimumdaydı. Daha sonra erimeye başladı, birden bire ve çarpıcı olarak, iki bin yıldan daha az sürede milyonlarca mil buzullardan arındı. Bu hızlı buzlu kalkması kitlesel nesil tükenişi ile rastlaşmaktadır.

İnsanlar doğalarından yıkıcıdır argümanı tamamen bunu göstermez. Yıkıcı olanlar uygar insanlardır insan doğası değil, ve eğer yapmaya karar verirsek kendimizi/şeylerimizi değiştirebiliriz.

Şeylerin değişmek zorunda olduğuna katılıyorum, fakat onu tamamen fırlatıp atmadan uygarlığa ıslahlar yapamaz mıyız?

Uygarlığa sahip olup, hiyerarşiye, köleliğe ve baskıya sahip olmamanın yolu yoktur. Hatta, şimdi sahip olduğumuz uygarlıktan daha küçük ölçekli eski uygarlıklar hiyerarşi ve kölelik üzerine kurulmuşlardı. Eğer zorlanmasalardı, insanların piramitler veya Newgrange³ gibi projelerde tüm gün köle gibi çalışacaklarını düşünür müsün?

Ve uygarlığın var olduğu tüm yerler egemenlik altına alındı ve kısa süre içinde tüketildi. Bu yerlerin yok edildiğini fark ederek, Plato Yunanistan'daki tüm ağaçların kesilmesine karşı önceden haber verdi, İncil şimdi çöl olan yerlerde ormanlardan bahseder, büyük Lübnan Selvisi yok edildi, İspanyadaki Romalıların iri sulama projeleri çölleşmelere yol açtı, Kuzey Afrika Mısırlılar tarafından yok edildi, Meksika'daki uygarlıklar Meksika çöllerine sebebiyet verdiler, ormanlar yok edildikten sonra Avrupa'daki çok sayıdaki kıtlıklar, Afikanın çoğunun büyük bir kısmı peşin para ile satın alınan mahsullerce bu yüzyıl yok edildi - yıkımın katoloğu devam eder ve devam ediyor. İnsanın toplayıcılık ve avcılığın sürdürülebilir yollarını bırakıp onun yerine tarıma dönmesiyle her saniye devam etmektedir.

Doğal olarak yıkıcı olan herhangi bir şeyi ıslah etmenin tamamiyle hiçbir anlamı yoktur. Yok etmek ve genişlemek uygarlığın doğasıdır. Yaşama hiçbir saygı yoktur, öyleyse düşünce olmadan hepsini çabucak yer. İnsafsızca, mesuliyetini düşünmeden hareket eder.

Bir bağımlı gibi, düşkünlüğünü tatmin etmek için her şeyi yapacak.

Bu kölemsi alışkanlığı tepmekten daha azı yapacaktır. Hayatta kalmamız ona bağlı.

Pekala, eğer organik, küçük ölçekli tarıma geçseydik, ekolojik felaketi önleyebilir miydik?

Yukarıda da belirtildiği gibi, organik, makinalaştırılmamış tarım dahi sürdürülebilir değildir. Toprak madenciliğinin bu fenomeni hakkında daha fazla görmek için :

"Toprağın üst tabakası ve Uygarlık "

<http://soilandhealth.org/copyform.asp?bookcode=010113>

Amish⁴ hiçbir makine yada kimyasal kullanmadı ve şimdiye kadar toprağın üst kısmı 250 yılda yarı yarıya azaldı! Neredeyse Avrupa ormanlarının hepsi Orta Çağlarda - organik, makinalaştırılmamış tarım ile yok edildi. Yerküre, çiftçiliğin uygulandığı/uygulanmakta olduğu yerlerin örnekleri ile karmakarışık edildi. Çinin, Güney ve Kuzey Amerika'nın, Mısır'ın, İspanya'nın, İtalya'nın, Yunanistan'ın, Kıbrıs'ın, Hindistan'ın, Afrika'nın, Avrupa'nın ve Rusya'nın bir zamanlar orman, şimdi çölleştirilmiş veya temizlenmiş alanları.

Kolombiya, Kuzey Amerika'daki toprak erozyonunun 14 yıl boyunca tetkik ölçüleri aşağıdaki değerleri bulup meydana çıkardı:

Mısır arazilerindeki yıllık ortalama erozyon miktarı 19.7 ton, buğday arazilerindeki 10.1 ton ve sıra ile farklı ekinler ekilen (mısır, buğday, pamuk) arazilerde 2.7 ton. Mahsullerin sırayla ekilmesi erozyonun miktarını düşürüyorsa da, onu durdurmuyor. ("Erozyon Kontrolüyle İlişkideki Ekin Ekme Sistemleri" (Cropping Systems in relation to Erosion Control); M F Miller, Missouri Zirai Deneysel İstasyonu, 1936.)

Çin uygarlığının beşiği, endüstrileşmemiş, düşük seviyeli devamlı tarım için iyi bir örnektir:

"Toprak erozyonu, daha sonra şimdiki gibi, toprak yorgunluğunu takip etti. Kuzey-doğu bölgesindeki Çin uygarlığının eski evi, savaşın herhangi modern motorlarından çok daha yıkıcı güçlerce izleri bırakılmış koca bir meydan savaşını andırır."

("Dünyanın Tecavüzü (The Rape of the Earth)"; G.V. Jaks ve R.O. Whyte, 1939)

Eğer düşük bir nüfus ve çok geniş alan varsa, ormanda bir alan harap edilerek ve yakılarak veya swidden⁵ tarım sürdürülebilir olabilir.

Harap etme ve yakma, "swidden" tarımdır. Kulağa pek yıkıcı gelmiyor, fakat ismi "swidden" olarak değiştirmek onun yıkıcılığını değiştirmez. Bütün tarımlar toprağı tüketirler, mineralsizleştirirler, yapısını değiştirirler, hatta toprak erozyonuna yol açarlar.

"Örneğin, Ulusal Sağlık Enstitüleri'nden Dr. Arthur Sorenson tarafından Yeni Gine Güney önünün güncel çalışması, bölgenin, Merkezi Alanların 400 mil karesinden fazla ilksel orman habitatlarında büyük ölçekli geri alınamaz hasar verildiğini gösterir. Bakire ormanların içersinde derinlerde yerleşme hareketinin ardından, Sık Kunai çimi terk edilmiş bahçe yeri ve ufak köy mevkilerinin yerini almıştır. Ormanın genel bozuşması, bahçeciliğin yıllarca sürdürüğü bölgelerde gözükmemektedir."

(- Marvin Harris, "Cows, Pigs, Wars, and Witches", Vintage Books, New York, 1989 (Orijinal olarak 1974'te basıldı).)

Tarımın yaklaşık 10bin yıl boyunca sürmesini sağlamayı idare ettik (insan tarihinin ufacık kısmı), fakat onu daha fazla yapamayacağımıza dair izler var. Hemen hemen petrolü, gazı, ormanları, temiz suyu, topraktaki mineralleri, vs. bitirdik. Öyleyse daha uzun süre devam edemeyecek gibi.

Bütün duyduğum "Sonumuz Geldi". Bu ne çeşit bir kötümser bakış açıdır..!

Uygarlığımızın sonu geldi. Bizim gelmek zorunda değil. İnsanlar ve uygarlık ister istemez birlikte gitmek zorunda değil - gerçekte var oluşumuzun çoğunda birlikte yol almadılar. İkelciler insanlara oturup kıyamet gününü beklemelerini teşvik etmiyor - onlar bunun hakkında bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Fakat mevcut sistemle ilgili şeyleri yapıyoruz. X grubundayız, x aktivitesini yapıyoruz, x mektuplarını yazıyoruz, x binalarını işgal ediyoruz, vs. problem kendileri için bizim geri kalanımızı köle yapan elit bir azınlık tarafından yaratıldı ve bir kere bu sistem yıkıldığında ve yerine x sistemi geldiğinde, her şey iyi olacaktır. İşleri daha iyi yapmak için uygarlığı başından defedip kurtulmak zorunda değilsin.

Birkaç soru sormak için benim sıram. Kesin olarak işçilerin kendi kölelik araçlarını sahiplenmeleri şeyleri nasıl değiştirecek? Anarşistlerce sahiplenilmiş fabrikalar doğanın kanunlarına nasıl ihanet edecek ve ham maddeyi, elektriği, vs. nasıl türetecek? Kesinlikle bu işçici ütopya nasıl çalışacak?

6 milyar işçi etrafta araba kullanıyor, bulaşık makinesi alıyor, dünyanın tüm madenini çıkarıyorlar, sanki yarın yokmuş gibi.

Ve, böyle geçinip gittiğimizde herhangi bir yarın olmayacak!!

Bu geçmişteki uygarlıklar ve günümüze ulaşan bizim uygarlığımızda doğru olabilir, fakat hiç durmadan geliyoruz ve bir gün bütün ana problemlerin icabına bakacağız.

Şimdi gerçekleştirilen bilimsel araştırmaların çoğu askeri araştırmalardır. Öyleyse bu insanların sahip olacağı görüş açılarının türünü tahmin edebilirsiniz.

Bütün teknolojimiz zararlıdır - hatta görünüşe bakılırsa "yeşil" teknoloji madencilğe, madeni işlemeye, üretim fabrikalarına, vs. ihtiyaç duyar. Hala, şımarık veletler gibi, hepsi için hakkımız olduğunda diretiyoruz. "O benim! Onu istiyorum! Benim! "

Bu bilim karşıtı saçmalıkları daha önce duymuştum. İkelciliğin bilim ile tam olarak problemi nedir?

İkelcilerin bilim karşıtı oldukları gibi bir mit var. Başka birisi hakkında konuşamam, fakat benim kişisel görüşüm, bilime baş vurduğumuz yolda çok büyük bir problem var ve haddi zatında bilim ile bir problem değil. Bilimi uyguladığımız yolumuz, onu diğer bütün konulardan izole etmeyi gerektirir ve onun gerçeklerini kavramak için yalnızca bizim nedenlerimizi kullanır. Her ne kadar, bazı bilim insanlarının bütün sanatlar ile (maji, simya, şiir sanatı ve hekimlik gibi) tecrübeli olduğu Avrupa'da hermetik gelenek varsa, genel değişim saf bilimi ayırmaktadır. Bilim insanları laboratuvarları içersinde kilitli hale geldiler, üzerlerinde çalışıyor oldukları her türlü, belirli şeyler üzerine zar zor odaklanmışlardır. Ahlakiyat bu insanlar ile dahi gösterilmez. Atom bombaları yapabilirler veya hayvanları klonlayabilirler veya HAARP projeleri yapabilirler ve hala geceleri rahat uyuyabilirler. Bilim yaşamdan koparılmıştır, varoluşumuzu oluşturan diğer her şeyden.

Bilimimiz nedenin üstünlüğü üzerine temellenmiştir, bilimsel sanılan sezgi veya bilginin diğer çeşitleri üzerine değil. Bilmenin diğer yolları "isterik", "mantıksız" ve "batıl" olarak etiketlenmiştir. Neden aslında pek de iyi çalışmayan bizlerin bir parçasıdır - çok mantıklı yaratıklar değiliz, daha çok duygusal, sezgi ile anlaşılabilir varlıklarız. Gerçekleri idrak etmek için sadece nedeni kullanarak kendimizi gereksizce daraltıyoruz. İçine açılmanın dışında evreni kuşatmayı deniyoruz. Onu hissedin.

Bizim bilimimiz, içine edilmiş, güce aç dünya görüşümüzün bir ürünüdür. F. David Peat'ın "Blackfoot Physics" kitabında; bir beyaz Amerikalı bilim insanı Yerli Amerikalılarla çalışmaya gider. Onların biliminin herhangi bir batı biliminden çok daha karmaşık olduğunu anlar, sadece şimdiki ileri kuantum fiziğinde neler olduğuyla karşılaştırılabilir. Batı biliminin dar ve kontrol merkezli olduğunu bulur, oysaki yerli bilimi hikayelerden, şarkıdan, ahlaktan, tabiattan, yaşam tarzından, vs.den ayrılmaz. Bu sebepten bilimi yaşamlarını uyum ve denge içersinde yaşamak adına yardım etmek için kullanırlar, Arapları bombalamak yada bilgisayarlar yapmak için değil.

Bizimkisi gibi bir dünya görüşü ile, bilimimizin ürettiği her şey tehlikeli olacaktır. Ana problemlerimiz için teknolojik çözümler ümit etmek, balta kullanan bir manyaktan baltasını

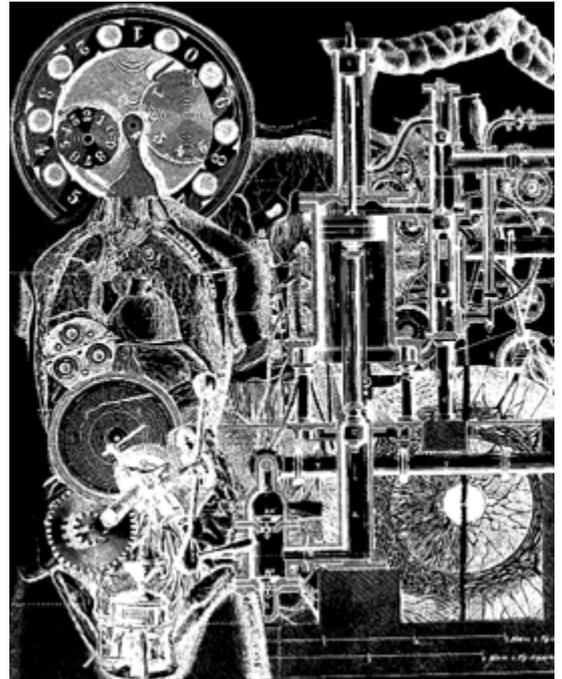
olarak ona bir silahı nasıl kullanacağını göstermektir! Problemlerimiz bilimimizce, dünya görüşümüzce, yaratıldı, bundan dolayı şeyler daha iyi olmadan önce bunu değiştirmeliyiz.

Zaten biyo-bilgisayarlar ve güneş enerjisi geliştirmiştik - bu teknolojiler uygarlığı devam ettirmek için kullanılabilir. Ayrıca, Japonya'da yoğurt kültürleri üzerinden bilgisayarlar yapıyorlar.

Bu, sadece silikonun gezegendeki en bol kimyasallardan biri olduğu için kum üzerinden bilgisayarlar yapabilirsiniz gibi bir şey! Bütün imal tekniği onu uygarlığa bağlı yapan şeydir.

Her hangi bir şey üzerinden bir transistörün nasıl yapılacağına dair milyonlarca teori bulunmaktadır. Ve elbette bu transistörlerden birini çalışır yapmak için düzenlenen binlerce deneme. Herhangi kullanımda yer alan bir transistör, fiziksel olarak küçük ve ekonomik güç tüketimine sahip olduğu kadar, dayanıklı ve emniyetli olmalıdır. İlaveten, mikroişlemciler gibi elektronik devrelerde kullanılacak bu transistörler, mikroskobik olarak küçük ve üretimlerinin hızlı ve ucuz olması için büyüme süreçlerinin bazı ağ türleriyle üretilmiş olabilmesi gerekmektedir. Bundan dolayı aktif kimyasallar ve/ya biyolojik işlemler, eğer biri silikon-teknolojiye alternatif düşünmeye başladığında akla gelecek en son şeydir. Elektrik anahtarı olarak kullanılmış biyo-kimyasal işlemler doğal olarak kaotik, kararsız, önceden bilinemez, kontrol edilemez, gürültücü, ışıktan, ısıdan, titreşimden, kirlenmeden, ve sayısız elektromanyetik ışına türevlerinden engellemeye maruzdur.

Japonların bu "süt"le alakası olan bakteriyel transistörleri, belki de binanın yarısını ve tüm gerekli aletler için kilowat'larca enerji gerektiren milyar dolarlık laboratuvarlarda bir kaç saniyeliğine muhafaza edilmiştir. Ve gerçek şu ki, bakterinin canlı tutulması için sürekli olarak özel maddelerle beslenmek zorunda oluşu ilk sırada tüm şeyi tamamen uygulanamaz yapar - ve her halükarda bakteri, çevresel koşulların ve zamanın değişimi ile bile belli belirsiz değişecektir, böyle bir ayarlama ile herhangi bir tutarlılığı reddedecektir. Teknolojinin telli-fantezi yaratıcı öneren kimseleri asla böyle fikirlerin nasıl mümkün veya pratikte nasıl uygulanabilir olabileceklerini zihinlerinde tartmazlar. Onlar, tekno dünyalarına "kurtarıcı" olarak duydukları herhangi yeni teoriye sadece inanırlar.

Süthane bilgisayarlar sadece bir örnek - hidrojen yakıt hücreleri diğer bir örnek veya bir dev güneş panelinin dünyaya güç sağlayabilirdi iddiası. Alternatif enerji ve alternatif ürünler fikri, onların hepsinin uygarlığın varoluşuna bağlı olduğudur. Bütün bu ümitsizlik içinde her şeye çare bulmakla gerçekten yanlış olan şey, ne olursa olsun uygarlığı kurtarma tavrıdır. Yüksek teknolojinin küresel sistemleri bize gizem, esaret ve zehirler getirmişti - bütün bunları bilirken neden her şeyin devam etmesini sağlamak isteriz?

Uygarlık yüksek teknolojinin küresel bir sistemi olmak zorunda değil - yerine küçük ölçekli, sürdürülebilir topluluklara sahip olabiliriz.

Ve bu topluluklar istedikleri her şeyi nasıl yapacaklar. Arzuladıkları tüm uygar şeyleri. Sadece bilgisayarları değil - fakat kaşık veya kürek gibi şeylere ne demeli? Metalleri, alaşımları ve bileşiklerini düşünün - maden çıkarma, tasfiye etme, işleme veya onlar için gerekli bu malzemeleri ve enerjiyi - ve onlar için malzemeler ve enerji girdileri ile tüm ilgili teknolojileri. Kimyasallar, plastikler, bakır teller, yalıtım, hassas yarı iletkenler, kapasitörler, hassas kristaller, tüm test ve ölçüm ekipmanları ve bunlar için ayar ekipmanları, vs.

Eski geri dönüşümlü şeyleri kullanabilir miydik?

Hepsi tekrardan endüstriyel sistemin tamamını eksiksiz gerekli bulan geri dönüşümü toplamayı, taşımayı, depolamayı, yeniden işlemeyi geçirmeyi, yeniden çalışmayı, tamiratı vs. gerektirir.

Fakat plastik, örneğin, günümüzde tabii şekilde geleneksel süthaneler kullanarak yaratılabilir. Böylelikle zararlı olmayan bir teknolojiye sahip olabiliriz.

Biyolojik olarak türemiş polimerler (biyo-plastikler), alternatif "yeşil" ürünlerin en kötü örneğidir! Uygulamaların %99.99'unda normal plastikler için doğrudan yerine kullanılamazlar. Çünkü yaklaşık milyonlarca farklı tipte plastik vardır ve çünkü onların her birinin özel bir amacı vardır ve diğer bir tip ile bu şekilde değiştirilemezler. Halen beklentilere uyan başka kandırmaca örnekler vardır. Elbette zamanla bunun hepsi birine uçaklar yapmak hakkındaki diğer "mucize" teorilerinin bazılarını okumuş olduğuna işaret edilmektedir. Teknolojiye inanış gerçekten aşırı derecede şaşırtıyor. Ve sorgulanması gereken bu inançtır.

Fakat teknoloji hakkına sahibiz. Belirli standartlarda yaşama hakkımız var.

Bir zamanlar biri şöyle demişti: "Benim yumruğumu sallama "hakkı"m, senin burnunun başladığı yerde biter". Teknoloji ve çiftçilik sürdürülebilir olmadığı ve doğası gereği yok edici olduğundan, var olmak için haklara sahip değiller.

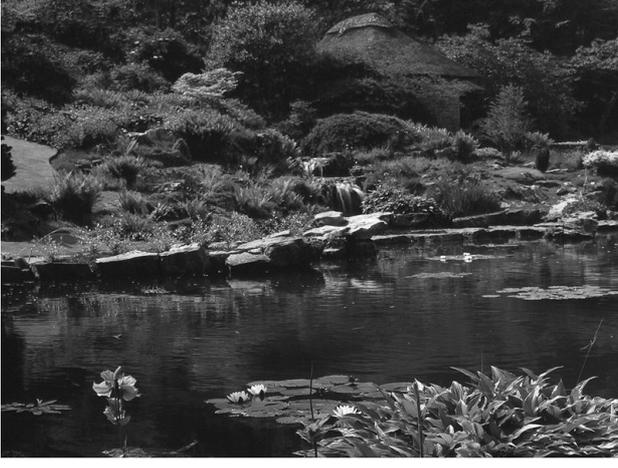
"Haklar" fikri ebeveynlerinden yardım için bakınan bir çocuk, kralına bakan bir serf, efendisine bakan bir köle gibidir. Eğer özgürsek, her hangi birinden haklarımızı talep etmemize gerek yoktur - en azından sadece para kazanmakla ve iktidarını yaymakla ilgili olan birleşik bir devletten.

Şu anda sıcak duş ve bilgisayar oyunları hakkımız, dünyanın yok edilmesine ve sömürülmesine bağlıdır. Biblolarımız, şu an madenlerin ve petrol alanlarının olduğu yerlerde yaşamaya çalışmış sayısız yerlinin kanları ile ıslaktır. Hangi hak, dünyayı yok etmeliyiz çünkü kendimiz ve doğa ile uyumlu bir şekilde yaşayamıyoruz anlamına gelir?

Pekala, doğa ile uyum içinde yaşamak her zaman çok iyidir, fakat bu yerlilerin Shakspeare'i yok, yoksa var mı?

Sorudan "Bu cahil medeniyet görmemişlerin uygarların sahip olduğu gibi sanat/fikri eser/bilinçleri yok" diye tercüme ediliyor. Bu görüş tamamen uygar olmayan insanların yaşamlarının eksik anlaşılması üzerinde temellenir.

Yabanıl insan için, sanat tüketilen bir şey değildir. Eğlence değildir. Dünyayı anlamının, önemli mesajları aktarmanın bir yoludur. Karışık olarak planlanmış çiçekte güzelliği görebilmektir. Veya kayalara çarpan dalgardaki müziği duymak. Veya tepede uçan kaz sürüsünde, uzaklarda kayboldukları gibi birbirlerini çağırışlarında... Çok sayıda, çeşitli, şaşırtıcı yerlerdeki güzelliği deneyimleyebildiğinde, kimin sanata ihtiyacı vardır? Duvara saplanmış bir tablo ölü bir şekilde asılı durur. Kaydedilmiş bir eser aynı müziği tekrar ve tekrar monoton bir makamla okur. Herhangi bir yolda değişmeyen, dönüşmeyen, şaşırtmayan tahmin edilebilir deneyimler..

Shakspeare bunların hepsinden sonra öldü. Dünyası kısır, tek boyutlu, entelektüel bir dünya. Yabanıl, bir ziyafette bulunduktan sonra ağırbaşlı yemekli bir partiye gidiyor. Benim adamımla aşk yaptıktan sonra vibratör kullanıyor. Taze böğürtlenlerden atıştırdıktan sonra, donmuş, mikrodalga akşam yemeğini yiyor.

Sanatı bölmelere ayırdığımız yol, uygarlığın diğer semptomudur, dünya görüşümüzün diğer sonucu.

Eğer onun hakkında düşünmeye başlar ve etrafına bakarsan, bu kutsal ineklerin bir çoğunun çürümüş leşler olduğunu göreceksin. Onların

birkaçını burada tanımlamayı denedim, fakat kendin dışında düşünmeye başlamak gerçekten sana kalmış. Bozukluğa, çürüyen ete bakmak acı verir. Fakat özgürlük, bilgi olmadan, gerçekten görme olmadan imkansızdır.

Her şeyi sorgula. Uygarlık hakkında konuşmuş olduğun her şeyi. Ve büyük, pohpohlanmış, kan damlayan yalandan bahsetmiş olduğunu göreceksin.

İlkelcilik çocuksu bir yaşamın çocuksu görüşüdür, yetiştin bir bakış açısından eksiktir, ciddi olarak algılayacağımızı nasıl umabilirsin?

İlkel çocuktan daha üstün olan babacı uygar yetişkin.

Yağmalamaya, sömürüye ve köleleştirmeye bir özür olarak kendi cahil çocuksu vesaretleri doğrultusunda yetişkin sorumluluklarını kullanan Muhafazakarlar ile çok benzer bir fikir. Böyle medeni ırkçı tutumlar pek fazla değişmedi.

Misyonerler, çalışma, zaman ve din gibi sorumlulukları çocuksu ilkelere öğretme vazifelerinden bahsettiler. İlkel insanın şimdiye kadar yapmış olduğu herhangi bir şey çocuksu olarak yargılandı, çünkü misyonerler, çalışmama ahlakı, "burada ve şimdi yaşamak" ve "var olan her şey yaşar" gibi değerleri saymayan tamamen farklı bir dünya görüşünden geliyorlardı. Farklı dünya görüşleri hoştur, ayrı tutulan her yerdeki misyonerler ve uygar temsilciler hiçbir zaman diğer dünya görüşlerini bırakmazlar. Onlar, dünya görüşlerini zorla dine dönüştürdüler ve yok ettiler, yağma ve talan ettiler. Hepsi elbette çocuklarının idarelerinin en iyisi için!

O şekilde ifade etmedim! Benim söylemek istediğim, ilkelcilik bize herhangi bir eylem programı vermiyor - çözümlerde eksikliği var.

İlkelcilik bir kurtuluş programı vermez. Bir din değildir. Hatta bir program da değildir.

"Daha fazla programa ihtiyacımız yok, yeni bakış açılarına ihtiyacımız var. "
Daniel Quinn, "B'nin Hikayesi"

İlkelci bir kitapta "devrimi nasıl kazanabilirsin" konulu ayrıntılar bulmayı ümit etme. Bu öyle bir şey değil.

Hepimiz kendi bakış açılarımızı, bu karmaşanın dışında yollarımızı ortaya atmalıyız. Bu kolektif örgüte ihtiyaç duymaz - aksine - hep birlikte düşünmek için, arkadaşlık ve uyumluluk içerisinde olmaya ihtiyacımız var. Fakat ilkelcilik sana kolay bir cevap vermeyecek, veya belki de hiçbir suretle uzun bir zaman için herhangi bir cevap.

Ve belki de bu "Sıkça Sorulan Sorular" gibi şeyler zaman kaybı çünkü insanlar "programlar" ve "eylem günleri" ve organize edilmiş aktiviteler arıyorlar. Yaptıkları ve düşündükleriyle konuşulmak istiyorlar.

İçinde bulunduğumuz durumun dehşeti oldukça karşı konulamaz ve en kolay şey onu inkar etmek, o kadar kötü olmadığı iddiasında bulunmak. Toplu hafıza kaybı, kültürümüzü, kendisine ve tüm yaşama acı veren travmanın dehşetini cesaretle karşılamasını durdurmak için bir aygıttır.

SSS'lardan ve kitaplardan daha çok, kendi sesimizde yürümeye ve sessizliğe ve günlere, ve insan olmayanların seslerini dinlemeye haftalara ihtiyacımız var. Makul tartışmalardan çok daha fazla bu şeylere ihtiyacımız var çünkü sadece kendimizi/dünyayı tekrar sevmeyi öğrendiğimiz bu hislerimiz ile bağlandığımızdadır. Ve değişimin geleceği bu aşktandır.

Bu ilkelciliğin diğer anlamıdır. İlk hislerimiz, yabanılığımız, bunlarsız boş bir kabuğuz. Kendimizi iyileştirdiğimizde ve kendimizi yeniden vahşileştirdiğimizde değişimi göreceğiz. Değişim olacağız.

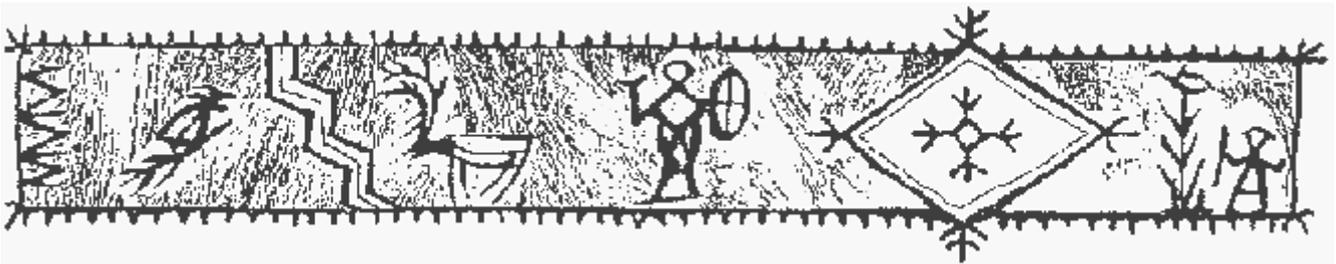
¹ Musa paradisiaca; bunun pişirilerek yenen meyvesi. Bir tür muz.

² Hadzabe, Ngorongoro Krateri ve Serengeti'nin güneyi, kuzeybatı Tanzanya'daki Eyasi Gölü yakınının yaşayan küçük fakat eski bir Buşman grubudur. Doğu Namibia ve Kalahari'deki diğer gruplarla benzer olan "klik" dilini hala kullanmayı sürdüren son kalan kültürlerden biridirler.

³ Yaklaşık olarak İÖ 3200 yılında inşa edilmiş, Newgrange' deki Eski Çağa ait Koridor Mezar.

⁴ Jacop Amman'ın takipçileri olan ve başlıca 18. yy.da Amerika'ya yerleşmiş, Mennonite'nin katı mezhebine bağlı kişiler.

⁵ Endonezya'nın bazı bölgelerinde hala uygulanan, tahrip etme ve yakma tarımı. Ormanın dalgalı bir şekilde açıklık hale getirilmesi ve uzun nadas süreleri ile kısa toprağı işleme sürelerinin bulunduğu tarım sistemi.

Üretmek Ya da Üretmemek

Üretimin Yeniden Üretimi

Sınıf, Modernlik ve Kimlik Green Anarchy #18

Kevin Tucker

Çeviren : Elfun

Sınıf toplumsal bir ilişkidir. Temeline kadar inildiğinde, ekonomiyle alakalıdır. Üretici, dağıtıcı veya üretim araçlarının veya mahsullerinin sahibi olmakla alakalıdır. Bir kişinin hangi kategoriye ait olduğunun önemi yok, sınıf kimlikle alakalıdır.

Kimle bir tutabilirsin? Veya daha iyisi, Neyle bir tutabilirsin? Bizim her birimiz sosyo-ekonomik kategorilerin herhangi birisi içersine konulabiliriz. Fakat soru o değildir. İşiniz kimliğiniz mi? Ekonomik mevkiiniz mi?

Geri bir adım atalım. İktisat nedir? Benim sözlüğüm onu şu şekilde tanımlıyor : "üretim, dağıtım, ve malların ve hizmetlerin tüketim bilimi." Aşağı yukarı yeterli. Ekonomiler geçinmeyi ifa ederler. Yaşamın gerekliliklerine eşit olmayan bir ulaşımın olduğu, insanların bir diğerine (ve daha önemlisi, kurumlara) bağlı olduğu herhangi toplumda, ekonomi vardır.

Devrimcilerin ve reformistlerin amacı hemen hemen her zaman ekonominin yeniden düzenlenmesidir. Zenginlik yeniden dağıtılmalıdır. Kapitalist, komünist, sosyalist, Sendikalist, her ne ise, hepsi ekonomiyle alakalıdır. Neden? Çünkü üretim doğallaştırılmaktadır, bilim her zaman ekonomiyi anlayabilir, ve çalışma sadece gerekli bir kötülüktür.

Tanrıya itaatsizliği için Adem'in cezalandırıldığı Cennetten kovuluşa kadar geri gider. Protestan çalışma etiği ve işsiz amelelerin günahının ihbarıdır. Çalışmak insanlık için ana prensip olmaya başlar. Bu ekonominin tabiatındaki mesajdır.

Emek, "bütün insan varlıkları için başlangıç teşkil eden bir durumdur, ve bu gibi bir kapsamda, bir anlamda, insanın kendisini emeğin yarattığını söylemeliyiz." Bu Adam Smith'in veya Tanrının konuşması değil (en azından bu sefer), bu Frederick Engels.

Fakat bazı şeyler burada çok yanlış. Peki, Cennetin duvarlarının ötesindeki diğerleri?

Çiftçilerin ve İspanyol fetihçilerin çalışmadıkları için sadece tembel olarak gördükleri yabancılar?

Ekonomiler evrensel midir?

Tanımımıza geri göz atalım.

Ekonominin kritik anı üretimdir. Öyleyse eğer üretim evrensel değilse, demek ki ekonomi olamaz. Şansımız açık, değil mi. Cennetin duvarlarının, Babil'in duvarlarının, ve bahçelerin ötesindeki medeniyet görmemiş diğerleri: göçebe toplayıcı/avcılar, hiçbir şey üretmediler. Bir avcı vahşi hayvanları üretmez. Bir toplayıcı vahşi bitkileri üretmez. Onlar sadece avlanır ve toplarlar. Onların varoluşları vermek ve almaktır, fakat bu ekolojidir; ekonomi değil. Göçebe toplayıcı/avcı toplumlar içersindeki her kişi, kendi için gerekli olan ihtiyaçları elde etme kapasitesine sahiptir. Gerekli ihtiyaçları elde etme kapasitesine sahip olmadıkları durum, karşılıklı yardım ve sosyal bağlılığın konusudur, gücün değil. Eğer kendi yerlerinden hoşlanmadılarsa, onu değiştirirler. Bunu yapabilecek yetenektedirler ve pek ala yapmak için cesaretlendirilmişlerdir. Onların değişim şekilleri anti-ekonomiktir: genelleştirilmiş ticari

mübadele usulü. Bu basit olarak, insanın bir diğerine her hangi bir zaman bir şey vermesi anlamına gelir. Kayıt yok, etiket yok, vergi yok ve işleyen ölçü veya değer sistemi yok. Diğerleri ile paylaş ve geri dönüşte onlar paylaşır.

Bu toplumlar aslında üretim, zenginlik, güç, ekonomi karşıtıdır. Basit olarak özlerinde eşitlikçilerdir : organik, esasi anarşi. Fakat bu, bizlerin nasıl ekonomik insanlar olduğumuzu söylemez. Çalışmak nasıl kimlik oldu. Uygarlığın yaptığının kökenlerine bakalım. Uygarlık üretime dayandırılmıştır. Üretimin ilk örneği artı değer üretimidir. Göçebe toplayıcı/avcılar, bir şeye ihtiyaç duyduklarında, ihtiyacı olduğu şeye sahipti. Hayvanları, böcekleri, ve bitkileri yediler. Toplayıcı/avcılarının bir grubu yerleşik hayata geçtiğinde, sürekli olarak hayvanları avladılar ve bitkileri topladılar, fakat yemek için değil (en azından hemen olmadı).

Şimdiki küresel uygarlığımızın beşiği Mezopotamya'da, vahşi hububatların kapladığı geniş alanlar hasat edilebilirdi. Hububat, et ve çoğu vahşi bitkilerden farklı olarak, herhangi yoğun bir teknoloji olmadan depolanabilir. Toplananlar, büyük tahıl ambarları içersine konuldu. Fakat hububat mevsimsel olarak biçilmektedir. Nüfusları geliştikçe, serbestçe elde edilebilenlerden ziyade hububatlara bağımlı hale gelirler. Dağıtıma girelim. Tahıl ambarları, kendi hisselerini doldurmuş insanlara hissesini belirleme ve dağıtım görevi içindeki aile büyükleri veya elitler tarafından sahiplenildi. Bağımlılık uzlaşma anlamına gelir: bu evcilleşmenin merkezi ögesidir. Hububat depo edilmelidir. Tahıl ambarı sahipleri hububatı depo eder ve artmış sosyal statü için değişimlerde dağıtır. Sosyal statü cebri güç anlamına gelir. Bu, devletin nasıl ortaya çıktığıdır.

Diğer alanlar içersinde, Kanada içersindeki şimdiki Birleşmiş Devletlerin kuzeybatı sahili gibi, depo evleri hububatlardan ziyade kurutulmuş balık ile doldurulmuşlardı. Kraliyetler ve kuvvetli şeflikler kurulmuştu. Ortaya çıkan gücün bağımlıları depo evlerini dolduranlardı. Bu benzer ses vermelidir. Genişleyen ticaret ağları biçimlendirildi ve bitkilerin evcilleştirilmesi ve daha sonra hayvanların evcilleştirilmesi nüfusların genişlemesini takip etti.

Daha fazla hububat için ihtiyaç toplayıcıları çiftçilere dönüştürdü. Çiftçilerin daha fazla toprağa ihtiyacı olacaktı ve savaşlar sürdürüldü. Neferler askere çağırıldılar. Köleler ele geçirildiler. Göçebe toplayıcı/avcılar ve bahçecilikle uğraşanlar zorlandı ve öldürüldü. İnsanlar bunların hepsini yaptılar, şefleri ve kralları söylediği için değil, fakat ayrıca yaratılmış tanrıları söylediği için de. Rahipler, şefler ve krallar kadar olağanüstü tehlike halleri için önemlidirler. Bazı noktalarda, aynı pozisyonlardı, bazen değil. Fakat birbirlerini beslediler. Ekonomi, politika ve din her zaman bir sistem olmuştur. Bu günlerde bilim dinin yerini alır. Bu, neden Engels'in, emeğin kuyruksuz maymunlardan insanı yapan şey olduğunu söylemesindedir. Bilimsel olarak bu kolayca doğru olabilirdi. Tanrı, Adem ve Havva'nın torunlarını toprakta çalışmak için cezalandırdı. İkisi de sadece inanç meselesidir. Fakat inanç besleyen ellerden geldiğinde kolaylıkla olur. Ekonomiye bağlı olduğumuz uzunca süredir, bitkilerin ve hayvanların bize anlattığı, bedenimizin bize anlattığı şeye uzlaşacağız. Hiç kimse çalışmak istemez, fakat bu sadece olandır.

Öyleyse, bizler, uygarlığın tünel görüşü içinde görürüz. Ekonomi reform edilmeye ve tamamen değiştirilmeye ihtiyaç duyar. Üretimin mahsulleri yeniden dağıtılmaya gerek duyar.

Sınıf mücadelesine girelim.

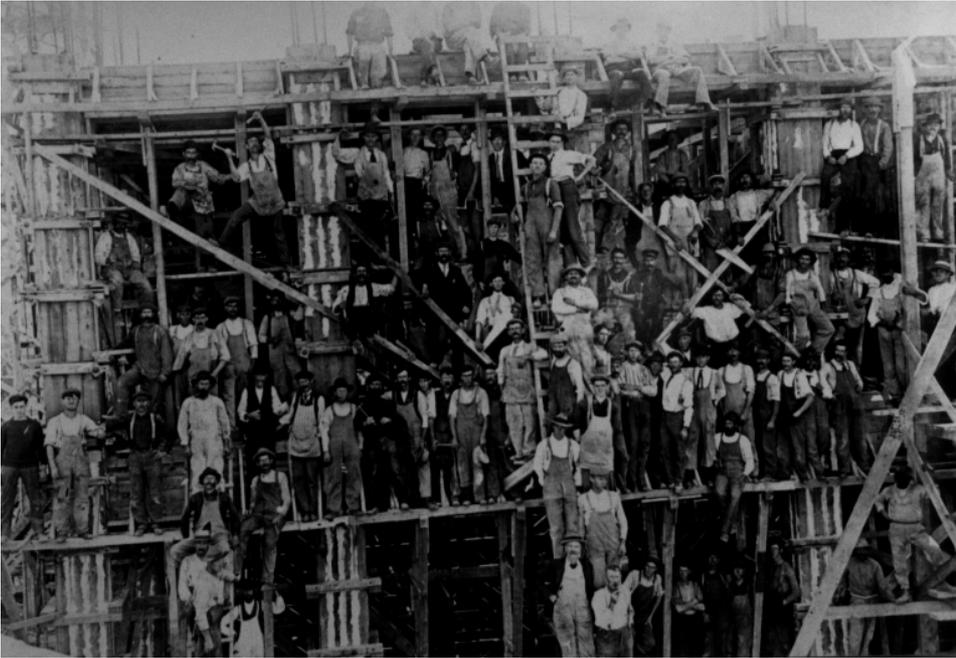
Sınıf, uygarlık tarafından sunulan çeşitli ilişkilerden biridir. Çoğu kez, uygarlığın tarihinin sınıf mücadelesinin tarihi olduğu öne sürülmektedir. Fakat, ben daha farklı tartışacağım. Köylü ve kral arasındaki ilişkiler ve şef ve halk tabakasından olan bir kişi arasındaki ilişkiler kategorilerin bir grubuna indirgenemez. Bunu yaptığımızda, uygarlığın çeşitli görünüşlerinin beraberinde gelen farkları anlamazlıktan geliriz. Sadeleştirme hoş ve kolaydır, fakat eğer uygarlığın nasıl uyandığını anlamaya çalışıyorsak, onu yok edebiliriz. İnce ve önemli farkları anlamayı arzulayanlar olmalıyız. Gücün nasıl yaratıldığı, sürdürüldüğü ve üzerinde durulduğundan daha önemli ne olabilirdi? Bu, alt sınıfın seçkin sınıfa karşı olduğu gerçek

direnin değerini dūřurmek için yapılmadı, ondan çok uzak. Fakat, sınıf ve sınıf bilincinin evrensel olduğunu söylemek önemli ayrıntıları anlamazlıktan gelir. Sınıf kapitalizme dairdir. Mutlak arabuluculuk ve uzmanlaşma üzerine temellenmiş küreselleşen sisteme dairdir. Ticari kapitalizm boyunca endüstriyel kapitalizm ve günümüzde modernite içersindeki feodal ilişkilerden meydana çıkmıştır. Proletarya, burjuva, köylü, küçük burjuva, bütün bunlar üretim ve dağıtım ilişkileri ile alakalı sosyal sınıflardır. Özellikle kapitalist toplumda, bu her şeydir. Bunların hepsi, endstriyelizmin ana devreleri esnasından daha kolay anlaşılır olmayabilmektedir. Bir fabrikada çalıştın, sahiplendin veya dışarı çıkan řeyi sattın. Bu sınıf bilincinin en enerjik çağıydı çünkü onun hakkında bir soru yoktu. Proleterler aynı durum iersindeydi ve bildikleri çoęu parça için her zaman olacakları yerdeydi. Günlerini ve gecelerini fabrikalarda harcadılar, burjuvaların yüksek toplumunu koklamak için -fakat tatmak için değil- yeteri kadar yakinken.

Eğer Tanrıya, Smith'e veya Engels'e inandıysan, emek senin znd. Seni o insan yaptı. Emeğinin senden çalınmış olması bütün suların en kötüsü olmalıydı. Işiler makineleri çalıştırdı ve onu ele geçirmek, kendi istekleri iersindeydi. Patronu başından defedip kurtulabilirlerdi ve yeni birisini veya işi konseyini koyabilirlerdi.

Eğer üretimin gerekli olduğuna inandıysan, bu devrimciydi. Ve hatta daha fazlası da, çünkü bu tamamen mümkündü. Bazı insanlar onu denediler. Bazıları başarılıydılar. Çoğu değildi. Çoğu devrimciler onları yaratmış olan ideallerin başarısızlığıyla suçlandılar. Fakat herhangi bir yerde işi sınıfı direnişi tahakküm ilişkilerini sona erdirdi mi. Neden basit: yanlış kapıyı çalıyorlardı. Kapitalizm tahakkümün bir şeklidir, onun kaynağı değil. Üretim ve endüstriyelizm uygarlığın parçalarıdır, daha yaşlı bir miras ve kapitalizmden daha köklü. Fakat soru gerçekten kimlik hakkındadır. Sınıf mcadelecileri üreticiler olarak kaderlerini kabul ettiler, fakat kötü durumun çoğunu yapmak için çabaladılar. Bu uygarlığın ihtiyacı olduğu bir kadedir. Bu benim kabul etmeyeceğim bir kadedir. Bu gezenin kabul etmeyeceği bir kadedir.

Sınıf mücadelesinin kaçınılmaz sonucu kısıtlandırıldı çünkü ekonomide kkleştirildi. Sınıf soysal bir ilişkidir, fakat kapitalist ekonomiye bağlanmıştır. Proleterler, emeklerini satan insanlar olarak tanımlandırıldılar. Proleter devrimi, emeğini geri almakla alakalıdır. Fakat ben Tanrının, Smith'in veya Engels'in mitlerini satın almıyorum. Çalışma ve üretim evrensel değildir ve uygarlık asıl problemdir.

ğrenmemiz gereken şey, kendi sınıf ilişkilerimiz ve uygarlığın erken dönem ilişkileri arasındaki bağ, emeğini kim sattığına ve kimin aldığına dair değildir, fakat üretimin kendisinin varlığıyla alakalıdır. Bize karşı kullanılan gücün inşasında yaşamlarımızı harcamanın haklı

çıkarıldığına inanmaya nasıl başladığımızla alakalıdır. Özgür varlıklardan, almayı arzu ettiğimiz uzlaşma olmuş işçiler ve askerler olarak yaşamlarımızı nasıl uzlaştırdığımızla alakalıdır. Uygarlığın maddi durumlarıyla ve onları haklı çıkarmakla alakalıdır, çünkü bu, uygarlığı anlamaya nasıl başlayacağımızdır. Öyleyse, tahakkümün zararlarının, bizlerin ve gezegen için neler olduğunu anlayabiliriz. Şöyle ki bir kere ve tamamen onu yok edebiliriz. Bu, uygarlığın anarko-primitivist eleştirisinin yapmaya teşebbüs ettiği şeydir. Uygarlığı anlamaya dairdir, nasıl yaratıldı ve sürdürüldü. Kapitalizm, uygarlığı ve ona nasıl saldıracağımızı anlamak için uç noktada önemli olan düzene direniş olarak uygarlığın ve sınıf mücadelesinin geç devresidir. Kapitalizme karşı direnişin zengin mirasları vardır. Kendi köküne geri giden güce karşı direnişin tarihinin diğer bir parçasıdır. Fakat bizler, başlı başına devre gibi herhangi bir devre almamaya dikkat etmeliyiz. Anti-kapitalist yaklaşımlar sadece şudur; anti-kapitalisttir. Uygarlık karşıtı değildir. Ekonominin belirli tipleriyle alakalıdır; ekonominin, üretimin ve endüstriyelizmin kendisi ile değil. Kapitalizmin anlayışı, onun ekolojik ve tarihsel olarak kökleştirildiği gibi şimdiye kadar sadece faydalı olmuştur.

Fakat kapitalizm, direnişin geçmiş yüzyılının ana hedefi olmuştur. Haddi zatında, sınıf mücadelesinin anlayışı görünüşte ileri gitmek için kolay değildir. Küresel kapitalizmin kökleri yaklaşık M.S 1500 yıllarına dayanmaktadır ve son 500 yılın teknolojik, endüstriyel ve yeşil devrimleri boyunca devam etmiştir. Teknolojideki yükseliş ile, şimdi sadece tek küresel uygarlığın olduğu bir noktaya kadar gezegene baştan başa yayılmıştır. Fakat kapitalizm hala evrensel değil. Eğer dünyayı sınıf mücadelesinin bir devresi olarak görürsek, açıkça uygarlığa karşı duran direnişlerin cephelerini

görmemezlikten geliyoruz. Bu, sınıf mücadelesinin tipik olarak önem vermemeyi savunduğu bir şeydir, fakat kimi taraftan iki ana problemin sadece biridir. Diğer problem, modernitenin inkarıdır.

Modernite geç kapitalizmin çehresidir. Bildiğimiz üzere küresel ekonomiyi mümkün yapmış teknolojik büyümenin ardı sıra son 50 yılın üzerinde yayılan çehresidir. Hiper-teknoloji ve hiper-uzmanlaşma tarafından tanımlanmaktadır. Cesaretle karşılayalım; kapitalistler ne yaptıklarını biliyorlar. I. Dünya Savaşına rehberlik eden süreçte ve II. Dünya Savaşı boyunca, proleterya devriminin tehlikesi galiba hiçbir zaman çok güçlü hissedilmedi. Her iki savaş da, kısmen bu devrimci ruhu kırmak için yapıldı.

Fakat orada bitmedi. Savaş sonrası dönemlerde, kapitalistler, başlıca yeniden yapılanmanın herhangi çeşidinin, sınıf bilincinin o seviyesine karşı çalışması gerektiğini bildi. Örgütlenme kabiliyetinin kırılması merkeziydi.

Küresel ekonomimiz, sadece ekonomik terimlerde değil, sosyal terimlerde anlam ifade etti. Sınıf bağlılığının somut gerçeklikleri sarsıldı. Daha önemlisi, küresel üretim ile birlikte, proleter devrimi kendisi için ihtiyacını sağlayamazdı ve besleyemezdi. Bu, bir iki isim saymak gerekirse, Rusya, Çin, Nikaragua ve Küba gibi sosyalist devrimlerin başarısızlığı için ana nedenlerden biriydi. Modernitenin yapısı sınıf karşıtı bilinçtir. Endüstriyelmiş uluslarda, çalışma gücünün çoğu hizmet sektörüne yönelmiştir. İnsanlar çok kolaylıkla mağazaların ve alışveriş merkezlerinin idaresini ele aldılar, fakat bu bizi nereye götürecektir? Modern kapitalizmin çevresi ve özü dünyaya yayılmakta. Devrim küresel olmak zorundadır, fakat sonunda herhangi bir değişiklik gözükecek mi? Daha arzu edilebilir olacak mı?

Hemen hemen en temel ihtiyaçlarının tümünü temin eden endüstrileşmiş uluslarda, sınıf bilincinin gerçekliği son derece gerçektir. Fakat durum hayli benzer. Polisimiz var ve aynı çizgideyiz; onlarda askeri müdahaleler alışılmış bir gerçek. Devlet misillemelerinin tehdidi daha gerçek ve bu insanları çizgide tutan çekirdek devletlerin zoru öyle bir şeydir ki çoğumuz hayal bile edemeyiz. Ancak isyan başarılı olsa bile, mono-tarım alanları ve sweatshop'lar ne kadar iyidir? Problem, üretimin yeniden yapılanmasıyla üstesinden gelinebileceğinden çok daha derindir. Fakat, endüstriyel uluslarca, problem daha derinlere gider. Modernitenin ruhu aşırı derecede ferdidir. Tek başına İnsan olma anlamına gelen her şeyi yok ediyor olmasına rağmen, bu karşı durduğumuz şeydir. Tesadüf kapitalizm gibi: her birimizin beklenmedik bir gelire erişmesinin mümkün olduğuna inanırız. Bizler sadece bir numara için bakıyoruz. Mutluluktan daha fazla zengin olacağız veya öleceğiz.

Gerçekliğimizi tanımlayan Post-modern toplum düzeni, bize, köklerimiz olmadığını söylüyor. Mahvolduğumuzu, fakat bunun hakkında yapabileceğimiz bir şey olmadığını bize hatırlatan pasif nihilizmimizi besler. Tanrı, Smith ve Engels da söyledi, şimdi filmler, müzik, ve marketler bize hatırlatıyor.

Gerçek şudur ki, bu şartlar ve çevrede proleter kimliğin değersiz bir anlamı vardır. Sınıflar hala bulunmaktalar, fakat herhangi bir devrimci durumda değil. Çalışma sonrası çalışmalar, çoğu Amerikalının kendini orta sınıf saydığını göstermektedir. Kredi kartlarımıza ne borçlu olduğumuzdan ziyade neye sahip olduğumuzla değerlendiriliyoruz. Borç alınan ve muhayyel para, kimliği, uzlaşmayı, daha fazla nesne için ruhlarımızı satmayı arzu edişimizi besler.

Bizim gerçekliğimiz proleter kimliğin cevaplayabileceğinden daha derine gider. Uygarlık karşıtı eleştiri, durumumuzun daha çok ilksel kaynağının ötesine doğru işaret eder. Gerekli gösterilen üretim ve çalışma mitlerini kabul etmez, fakat bu şeylerin sadece mevcut olmadığı, fakat onların kasten itelendiği bir yaşam tarzını gösterir.

Modernliğin makineleştirdiği yaşam gibi artarak hissedilebilen bir şey yönlendirir. Geri kalan ekosistemlerdeki gelişme göz yaşları gibi. Üretimin tamamen sentetik bir yaşamı ürettiği gibi. Yaşam anlamını kaybettiği gibi. Dünya öldürüldüğü gibi.

Esasi savaşı savunuyorum.

Fakat bu sınıf savaşının uygarlık karşıtı şekli değil. Örgütlenmek için bir araç değil, fakat şiddetli öfke için bir terim. Evcilleştirme sürecinin her adımında hissedilmiş şiddetli öfkenin çeşidi. Sözcüklere dökülemeyen bir çeşit şiddetli öfke. Üretim ve baskı tarafından sessizleştirilmiş ilksel özün öfkesi. Uzlaşamayacak bir çeşit şiddetli öfke.

Uygarlığı yok edebilecek öfkenin türüdür.

Bu kimlik sorusudur.

Üretici, dağıtıcı, mal sahibi, veya insani varlık mısınız? Daha önemlisi, uygarlığı ve ekonomisini yeniden organize etmeyi mi istiyorsun veya onların yıkımından daha az hiçbir şeye razı olacak mısınız?

*Çocuk emeği kullanan işyeri

BİYOTEKNOLOJİ YAŞAMDAN ELİNİ ÇEK!

~ Ramapithecus ~

Teknolojik gelişmeler ve ilerlemeler yaşamlarımız ve doğa üzerinde gittikçe kemikleşen kontrolün araçlarıdır. İnsanlık yaklaşık 10.000 yıl önce doğa üzerindeki "kontrol" savaşını başlatmadan önce, vahşi yaşam biçimlerine ve doğal ortamlara (eko-sistemlere) müdahale etmiş ve türleri (bitkileri-hayvanları) vahşi yaşam biçimlerinden ve doğal ortamlarından kopararak yetiştirmeye, beslemeye, üretmeye ve insanın denetimine almaya başlamıştır. Biz bu sürece, "Evcilleştirme" diyoruz.

Evcilleştirme, insanlığın bugün geldiği teknolojik bağımlılık batağının ilk adımıdır. Çünkü insan doğayla uyumlu bir yaşamdan koparak artık doğaya yabancılaşmış ve kendi yarattığı zincirlerden kurtulamaz hale gelmiştir. Dolayısıyla evcilleştirmeyle başlayan "müdahale" süreci bugün karşımıza Biyoteknoloji veya Genetik Mühendisliği olarak çıkıyor. Yani Paul Shepard'ın deyimiyle, Evcilleştirme, genetik mühendisliğinin ilk adımıdır.

Elbette ki "evcilleştirme" kontrol bağlamında bugünkü Genetik Mühendisliği'nden daha masum görünmektedir. Bugün yaşamın kendisi dijitalleştirilme tehlikesi altındadır. Gezegen üzerindeki tüm canlıların yaşamları artık laboratuarlardan üretilebilecektir.

Yaşamlarımız binlerce yıldır insanoğlunun kendi yarattığı "uygarlık" tarafından yönlendiriliyor ve belirleniyor. İnsanların neye ihtiyacı olduğu, neyi arzuladığı ve neyi yapması gerektiği kendi yarattığımız ve asla müdahale etmediğimiz bu yaşam biçimi tarafından belirleniyor. Bugün gezegen üzerindeki yaşamı (insan-hayvan ve diğer canlılar) kendi evrimsel süreçlerinden bağımsız olarak yeniden üretebilecek kadar gelişmiş teknolojiler doğanın işleyişine gözünü dikmiş görünüyor. Ne güzel değil mi? Yaşam artık uzmanların kontrolündeki laboratuarlardan üretilecek, böylelikle insanın doğaya egemen olma ve "ölümsüzlük" iksirini ele geçirme savaşının önemli bir kısmı başarıyla tamamlanmış olacak. Genetik mühendisliği sayesinde insanoğlu, böylelikle uygarlığın açtığı yaraları (açlık, hastalıklar vs.) sarabilecektir. Fakat asla virüs gibi yayılan yaranın kendisinin yok olmasını sağlayamayacak, sadece yaranın görünmesini engelleyecektir. Uygarlığın binlerce yıldır içine girdiği bu kısır döngü ancak doğayı ve yerel yaşam biçimlerini yok edecek olan sınırsız gelişmeyi ve yeni teknolojileri ardından getirmektedir. Fakat sonuç her zaman uygarlığın daha da kemikleşmesi ve insanların ve gezegenin uzmanlara daha da bağımlılaşması olmuştur. Bununla birlikte teknoloji doğal yaşamın üzerinde ölümcül bir tehdittir.

Genetik mühendisliği de, tekno-endüstriyel uygarlığın çağımızda yaşam üzerindeki en büyük tehlikelerinden biridir. Laboratuarlardan üretilen yaşamlar, tohumlar ve diğer yaşam biçimleri doğa üzerinde büyük tehlikeler oluşturuyor. Genleri birbirleriyle tamamen ilişkili olmayan organizmalar arası gen transferlerinin türlerin biyo-kimyasal yapılarında aksama ve karışıklıklara neden olmakta ve hatta mutasyonla sonuçlanabilmektedir. Bu değişimler ise doğal evrime zıt olarak suni olarak programlanan bir evrimdir. Teknolojinin ve uzmanların yeniden üretilmesini gerektirir. Teknolojinin her geçen gün yeniden üretilmesi ve geliştirilmesi ise doğayı bir kaynak olarak gören ve insanın gezegendeki her şeyin sahibi olduğunu düşünen insan-merkezli bir yaşam biçiminin ürünüdür.

Genetik Mühendisliği (veya biyo-mühendislik) genetik bağlantısı olmayan organizmalar arasında transfer gerçekleştirme, diğerine bağlama, çıkarma, izole etme veya yeniden birleştirme tekniğidir. Genler binlerce genetik koddan oluşan mavi izlerdir. Yapıyı, işlevi ve tek organizmaları oluşturan dış özellikleri düzenleyen proteinler için bilgi taşırlar. DNA nihayetinde mikro-organizmalardan böceklere, bitkilere, hayvanlara ve insanlara bir türün kendine özgü karakterini belirlemektedir. DNA'daki genetik kodlar fiziksel biçimleri, deri rengini, meyvelerin büyüklüğünü, hayvanların duyu yapılarını, ağaçların türlerini, çiçeklerin çiçek vermesi için belirli zamanları ve diğer milyarlarca özellikleri ve işlevleri belirler. Biyo-teknolojinin bu uygulamaları insan türünü doğanın yaratıcısı konumuna getirebilecektir. Doğada iki farklı tür asla çiftleşmiyor olsa da, biyo-teknoloji şu an yarı koyun, yarı keçi olan GEEP adlı yeni bir yaratık yaratmıştır. Ayrıca insanlara organ nakli yapabilmek için domuzlarda genetik müdahaleler yapmakta ve yakında domuz organları çiftlikleri açılması öngörülmektedir. Hayvanlar biyo-teknoloji uygulamalarından çok fazla ıstırap çekmektedirler.

Transgenik tavuklara bütün metabolizmalarını dengesizleştiren inek büyüme hormonu transfer edilmektedir. Bunun ne gibi acılar yarattığını hayal bile edemeyiz. biyo-teknoloji ayrıca bize yeni tür hastalıklara karşı dirençli mahsulleri üreteceğini vaat eder. Transgenik mahsuller, vahşi bitkilerle çaprazlama tozlaştırdığında, onları anti-biyotiklere karşı dirençli yapan gen özelliklerinin yok olmasına neden olabilir. Zamanla bu yok oluş yeni mutasyonlara öncülük edecektir ve tarlalar er geç genetik düşüncesizlik yüzünden yaratılan süper otlarla kaplanacaktır. Ayrıca gelişmiş ülkelerdeki yeni laboratuvar mahsullerinin üretimi, gelişmemiş ülkelerdeki milyonlarca çiftçinin geçimine bir tehdit oluşturacaktır. Bu anlamda dünyanın bir çok bölgesinde genetik tarım yapılan arazilere çiftçiler tarafından işgal edilmekte ve mahsullere zararlar verilmektedir. Transgenik hayvanların veya bitki türlerinin doğaya karışma ihtimali çok yüksektir ve bir DNA virüsü, kanseri içeren genetik karışıklıklar yaratarak her türlü hücreden yolunu bulup vahşi türlerle birleşir ve bu da ölümcül hastalıklara neden olan süper virüsleri yaratacaktır. Transgenik türlerin doğaya karışması biyo-çeşitliliğe ve vahşi yaşama büyük hasarlar verecektir. Bir çok transfer türün doğaya yayılması orijinal vahşi türlerin yok olmasını getirecektir.

Vahşiyi fırsat buldukça ıslah etmeye-evcilleştirmeye çalışan uygar yaşam biçimleri biyo-teknoloji sayesinde evcilleştirme tekniğinde ölümcül bir hamle yapmış oluyor. Binlerce yıl önce ilkel insan topluluklarının avcı-toplayıcı bir yaşam biçiminden uygarlığa adım atmaya başladığında bir çok hayvan ve bitki türlerini yetiştirmeye ve evcilleştirmeye başlaması bugünkü biyo-teknolojik atılımların öncelidiler. İhtiyacı kadar toplamak-avlamak ve tüketmenin yerini doğayı kaynak olarak görme, artı değer ve depolama mantığının alması çağımızdaki biyo-teknolojinin temel ideolojisini oluşturuyor. Yabancılaşmanın ultra boyutlara ulaştığı çağımızın tekno-endüstriyel toplumu insanlığın neden biyo-teknoloji gibi yıkıcı-ölümcül teknolojilere bağımlı kaldığını fark etmesi için ancak gözünü "ilerleme, gelişme ve ölümsüzlük perdesiyle köreltmış olan" uygarlığı sorgulaması gerekiyor. Biyo-teknolojinin vaatleri, ölümsüzlük, sağlık, herkese gıda yeterliliği ve güvenlik...Bütün teknolojiler gibi mutluluk ve refah vaat ediyor fakat yanında gezegenin ve

sakinlerinin yok olma riskini de beraberinde getiriyor. Uygarlık binlerce yıldır, kendi yarattığı pisliği yeni ve daha içinden çıkılamayacak pisliklerle örtmeye çalışıyor. Ve bu yaralar insanlık ve gezegen için büyük tehlikeler içeriyor.

Uygarlık ne reforme edilebilir ne de varlığı daha ekolojik bir düzeyde sürdürülebilir...Kendisini doğanın ve insanın sömürü üzerinden var eden, onları birer üretim aracı olarak gören bu yaşam biçimi insanlığın refahı ve mutluluğu için değil aksine kendi varlığını idame ettirmek için vardır. Her geçen gün yaratılan teknolojiler insanların değil bu ölümcül sistemin ihtiyaçlarına göre tasarlanıyor. Bu yüzden yaşamlarımızın uzmanların ellerindeki laboratuarlardan üretilmesini ve makinelerin egemenliğindeki bir yaşam biçiminden belirlenmesini istemiyoruz...çünkü insan ve gezegen ancak kendi doğasında huzur içinde var olabilir.

Genetik mühendisliği uygarlık içinde diğer sorunlar gibi sadece belirli bir konu olmakla birlikte yaşamsal bir önemi bulunmaktadır. Ortadan kaldırılması ve onun yokluğu, gezegeni ve insanlığı bir yıkıma sürükleyen bu sistemin varlığını etkilemez. Bu yüzden genetik mühendisliğine karşı girişilen mücadeleleri yürüten kişi veya grupların reformist taleplere değil tekno-endüstriyel uygarlığa karşı yöneltilen devrimci bir mücadeleye sarılmaları gerekiyor. Çünkü bu sistem daha fazla ayakta kalamaz.

Onun maskesini değiştirmek, reforme etmek, dönüştürmek ancak onun varlığını kemikleştirir ve insanlarda gönüllü rızaya yol açar. Yiyeceklerin patentlenmesi ve tüketicilerin bilinçlenmesi için mücadele etmek genetik mühendisliğinin ancak varlığını kabul etmektir.. Fakat verilmesi gereken mücadele genetik mühendisliğine her koşulda teşhir etmek ve tekno endüstriyel uygarlığın yıkımına yönelik mücadelelere girmektir.

Dünyada Biyoteknolojiye ve tekno-endüstriyel sistemin yıkımlarına karşı her geçen gün büyüyen bir rahatsızlık ve bir hareket var. Araba karşıtlarından, yol kırıncılara, hayvan kurtuluşçularından ekolojik sabotaj eylemlerine bir çok yeni grup ve hareket bulunmaktadır. Teşhir kampanyalarından, GDO'lu ürünlerin ekildiği tarlaların sabote edilmesi veya ürünlerin yakılması hatta Biyoteknolojiyle uğraşan bilim adamlarının bu işi bırakması için tehdit eylemleri de bulunmaktadır..İtalya, İspanya, Fransa, Hollanda gibi ülkelerde Biyoteknolojiye karşı mücadele son yıllarda ivme kazanmıştır...

Türkiye'de ise bir senedir GDO'ya Hayır Platformu adında, GDO'ların ne olduğuna dair halkı bilinçlendirme ve T.C. devletine bu ürünlerin üretimi ve tüketimi konusunda yaptırımlar uygulamasına dair baskı yapmaya yönelik bir çok STK tarafından oluşturulan bir platform bulunmaktadır. Platformun aktivitelerini "Canavar Balon" adıyla yapılan bilinçlendirme ve imza kampanyalarından hatırlıyoruz. Platformun 1 senelik aktivitesi bir çok şehirde bir çok insanın GDO'lara karşı duyarlılığın ortaya çıkmasını sağlamıştır.

Şu an yapılması gereken Biyoteknolojinin Yaşama Karşı savaşını uzlaşmasız durdurmaktır. Bu nedenle de yaşam saygısı olan tüm insanları duyarlılığa ve bunu engellemeye çağırıyoruz...

YASALAR

www.wildresistance.org

Çeviren: Elfun

[Burada yazılanlar ideoloji değil bir fikirdir. Kati iskeletler veya kusursuz yapılar değil.]

Fizik yasalarına inanır mısınız? Ben pek inanmam. Bu şimdi uçabileceğim anlamına mı gelir? Hayır, ama belki. Cadılar uçabilir, fakat ben bir cadı değilim. Sözde evrensel yasalar kontrol mekanizmalarıdır. Kanuni yada dini yasalar, insani varlıkların davranışlarını, düşüncelerini ve eylemlerini kontrol etmek için var olurlar. Anarşistler her yerde bu yasaların karşısındadırlar çünkü bu yasalar bireysel özerkliği reddeder. Bu yüzden fizik veya doğa yasalarına kim karşı olur?

Yasalar kontrol mekanizmalarıdır. Basit olarak, belirli fenomeni manipüle ve kontrol etmek için yaratılmışlardır. Fizik yasaları fiziksel ve metafiziksel olayları kontrol etmek için (teori, açıklama, deney boyunca) gerekmektedir. doğa yasalarıyla, bütün şekillerinde doğayı kontrol etme anlaşılmaktadır. Yasalar doğal olarak otoriterdir çünkü hedef kontrol edilemeyi, yabancı, ve özgürü kontrol etmektir.

Yasalar, bilimsel (kanun bilimleri, fizik ve doğa bilimleri, sosyal bilimler) yasalar olarak adlandırılan kuralların büyük ilkelerinin parçasıdır ve bilim, anlayış yolundan başka bir şeydir. Böylece bilimsel yasalar, insani varlıkların anlayışlarının yolunu kontrol etmek ve şekillendirmek anlamına gelir.

Bilim, yasalar sayesinde kontrol edilemeyi nasıl kontrol eder? Bilim fiziği veya doğayı kontrol etmek için, onları her biri kendi özel açıklamalarını ve kontrollerini taşıyan çok küçük parçalara ayırır. doğa, bizler doğa yasaları olan bilimin bedenini oluşturan anlayışın, hücresel, atomik, ve yarı atomik seviyelerine sahip olana kadar, farklı sistemleri olan parçalara ayrılmıştır.

Bu sadece doğa anlayışı ile yapılmadı. Basit bir örnek alalım: Bir kişi elini yakar. Elini ateşe koyduğu için mi elini yakmıştır, yoksa parmak uçlarındaki hücreler ve sinirler organik maddelerin tutuşmasıyla hızlı hareket eden moleküller ile temas kurmuş, böylece kolundan yukarıya merkezi sinir sisteminin alarm durumuna geçtiği beyine sinyal gönderilmiş ve daha sonra Türkçe'de "acı" ve "yanma" olarak tanımlanan elektriksel akim uyarısını tekrar eline geri göndermesiyle mi? Aynı şekilde, bebekler iki insanın aşk yapmasıyla veya sıvı transferiyle vs... mi yapıyorlar?

Böylece bilim, farklı insanlar tarafından farklı seviyelerde hissedilen (sıradan, spirituel, metafiziksel gibi) doğanın güzelliğini yok eder ve onun yerini çarklar, dişliler ve zincir dişlileri ile doldurulmuş makineleştirilmiş açıklamalar ile değiştirir. Bu açıklama dünya görüşümüz içersine dağıtılmıştır çünkü bilim, hepimiz, hatta ona inanmayanlar tarafından bile inanılmış totaliter bir ideolojidir. Öyleyse, eğer fiziğin yasaları yoksa, ne vardır? Hala doğa var mı? Sadece Tanrı mı var? Evrim mi var? Tanrı, bilimin eski uyarlaması dinden başka bir şey değildir ve etkileri sadece etkileyicidir. Tanrının olmadığı çoğu kültürden önce ne gelmişti (bazılarının hala doğal ve doğaüstü inanışlarını sürdürdüğü hale) ? Ve kesinlikle - eğer kısa süre içinde müdahale edemezsek - bilim pekala bunu değiştirecektir. Evrim basitçe değiştirildi. Değişim doğal olarak olan bir şeydir. doğal olarak, kurallar tarafından değil, fakat doğanın kendisinin

mutlak varoluşuyla. doğa var olmaktadır, emin olmak için, ve bizi ondan ayıracak bir yol yoktur - o kadar şiddetle denemelerine rağmen.

Evrime olur (hatırlayın, kazanılmış özelliklerin kuralları, doğal seçim, ve kesintiye uğratılmış denge, evrimi kontrol etmek için yollar olarak oradadırlar. Birinden zaten kurtulmuşuk... şimdi diğer ikisinden kurtulma zamanı). şeyler eksilir. Enerji transfer edilir. doğa sadece bulunur. İnsani varlıkların var olmak için yasalara ihtiyacı olmadığı gibi onların var olmak yada bulunmak için yasalara ihtiyacı yoktur. Biz, Tabiat gibiyiz. Bizler, her şeyin varoluşunun kaotik, anarşik (bunlar zıttır), özerk, özgür ve yabanıl parçasıyız. Bir kere yasaları bu var oluşa uygularsak -insanın iyiliği için yada değil- bu varoluşu kontrol etmeye çalışıyoruzdur.

Öyleyse bu yasalardan kurtul çünkü onlar sadece kontrol için oradalar, bu yabanıl varoluşu kontrol için oradalar, her yolda seni kontrol etmek için oradalar.

İnsanın Evcilleşmesi: Parçalanmanın Hastalığı

Griffin

www.rewild.org

Çeviren: Elfun

Evcilleştirme bir bitkiyi veya hayvanı kendi doğal dünyalarının ritminden ve işleyişinden sistematik olarak ayırma işlemidir. Evcilleştirilmiş varlıklar insan türü tarafından yaratılan ve kontrol edilen bir çevrede varolurlar ve insan emeğinin biricik faydası adına işletilmektedir. İnsan diğer memeliler gibi yaşamın döngüsünün bir parçasıdır ve bu döngüden çıkmış olmak kalıcı stres ortamı yaratır. Doğadan büsbütün ayrılmanın

etkileri hayvanat bahçesi hayvanlarında ve evde beslenen hayvanlarda gözlenebilir, Nevroz, depresyon, kaygı bozukluğu olarak ortaya çıkar ve sağlıklı çevre için diğer psikolojik reaksiyonlara ev sahipliği yapar.

Dişi kaplanın kafesinde gezinişinde kendi yansımamızı görürüz.

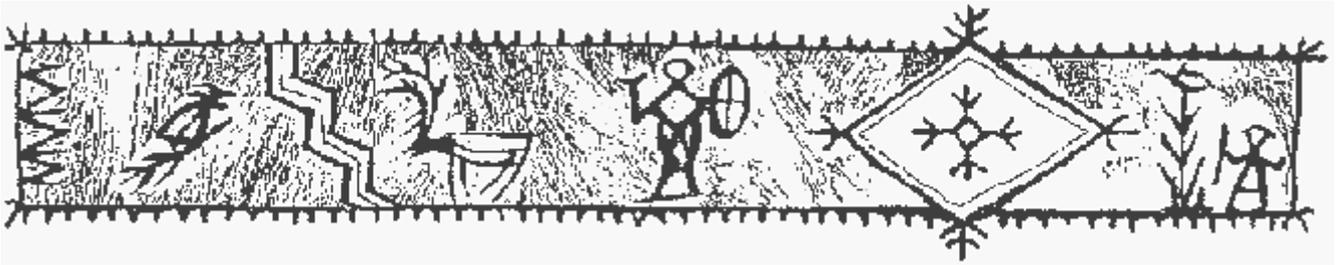
İyi ki, insanlar genetik olarak buna adapte sağlayacak kadar yeterli uzunlukta bu tarz yaşamadılar. Sayısız jenerasyonlar için, yerimiz, olabileceğimiz kadar dünyaya yakındı. Tarımın Anne'nin cömertliğindeki güvenimizden bizi yavaşça çekmesiyle, ve nüfusumuzun taşıma kapasitesinin ötesine büyümesine izin vermesiyle aynı zamanda, hala yabaniliğin döngüsü ile olan zayıflatılmış bağıımızı elimizde bulunduruyoruz. İnsan tarihinde yalnızca son zamanlarda, doğadan kopuş pek ala tamamlanmış olmaktadır. Endüstriyel imalat ve monokültür çiftçiliği vekil Anne'miz olmaktadır.

Her birimiz, yabanıl hayvan kederiyiz, gerçek Annemizin kollarındaki evlerimizden ve gerçek rızıklarımızdan ayrılmışız. Uygur ıslahımız bizi bağımlı ve zayıf yapar fakat hala yabaniliğin özgürlüğünü ve yaşam topluluğunun parçası olarak yabanı kaderlerimizin dışında yaşamamın

derin hoşnutluğunu arzuluyoruz. Yaratmaya çalıştığımız şey, kendi devam ettirdiğimiz evcilleşmemizden iyileşmeye vesile olan çevre ve şartlardır:

- Uygarlığa bağımlılığımızı atlatmamıza yardımcı olacak yaşam becerilerini yeniden öğrenmek ve bize hayatımızı veren Toprağa yeni bir güven yaratmak istiyoruz.
- Bizler uygar yaşamı dayanılabilir kılan bir çok aktiviteye ve maddeye bağımlılığımızı terk etmek istiyoruz.
- Bizler diğerleriyle nasıl yaşayacağımızı yeniden öğrenmek & saygı ve hürmet üzerine kurulmuş bir yaşam yaratmak istiyoruz.
- Körelmiş duygularımızı yeniden uyandırmak & yaşamın tam bir lezzetini deneyimlemek istiyoruz.
- Evcilleşmenin travmasından hasar görmüş beyinlerimizi ve vücutlarımızı iyileştirmek & bir zamanlar atalarımızın yaptığı gibi denge içinde yaşamak istiyoruz.

Bizler vahşi olarak doğduk. Bir çocuğun ilksel içgüdülerinin gücünü ve güzelliğini bastırmak için sosyalleştirmek yılları alır. Bu süreç ters çevrilebilir. Uygar durumun hissizliğinin üstesinden gelerek vahşi olmak ve tamamen bir insan olmak mümkündür. Yeniden vahşi olabiliriz.

Pratik Olarak Yeniden Vahşileşme

Sky
www.rewild.org

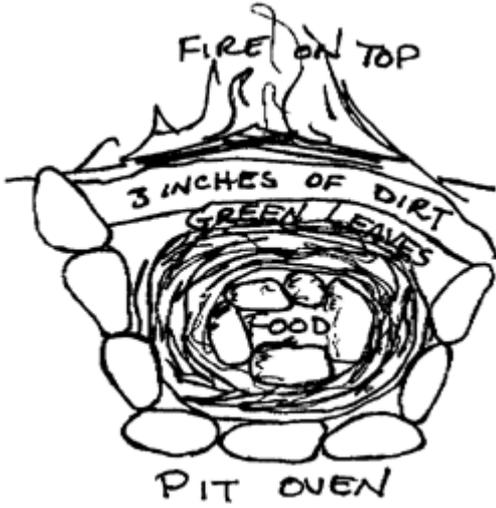
Çeviren : Ramapithecus

Evcilleşme zincirinizi kırmaya başlamanız için beklemenize gerek yoktur. Şimdi ve kendi kendinize yapın! Şu anki durumunuzu umursamayarak gündelik yaşamınızda yapabileceğiniz çok şey vardır. Vahşiye gitmek için büyük bir hareket yapmayı ve ilkel bir şekilde yaşamayı öğrenmeyi planlıyorsan, bugünden hazırlanmaya başla! Şehri terk etmek gibi bir planın olmasa bile, nerede olursan ol yeniden vahşileşebilirsin.

Vahşiliğinizi yeniden kazanmanız tek yolu beslenme ile ilgili olanıdır. Uygar beslenme nişasta/karbonhidrata, beyaz şekere, işlenmiş yiyeceğe, aşırı tuza, düşük kaliteli yağa, sürekli işlemden geçirmeye dayanmaktadır. Bütçeniz sıfır olsa bile, çöpten yiyerek, duyularınızı yükseltmek, farkındalığınızı arttırmak, daha fazla enerjiye sahip olmak, ruhsal durumunuzu ve kan şekerinizi dengede tutmak, sinekleri uzak tutmak ve yılın en soğuk aylarında daha sıcak kalmak gibi tercihler

yapabilirsiniz. Tuzu, biberiyeyi, sirkeyi ve baharat kullanımını azaltarak tat alma duyularınızı yeniden kazanabilirsiniz. Sebzelerin ve etin gerçek tatlarını almaya başlarsınız. Bu ayrıca

farkındalığınızı kuvvetlendirecek olan koku alma duyularınızı da arttıracaktır. Ekmekten, özellikle de işlemden geçmiş nişastadan ve genelde şeker ve tatlıları da (meyveler hariç) bırakarak uzak durmak size yardımcı olur. Bu bildiğim en büyük meseledir. Her hangi bir şeyiniz benim gibiyse, düşük kalitede ekmeğe, margarine, büyük ölçüde nişasta temelli bir beslenmeye, gazozla, dondurmaya vs. dayanarak yetişiriz. Ayrıca, ne kadar yiyebileceğinizi izleyin. Fazla yememeye çalışın. En iyi yetişmiş hayvan tembel bir hayvandır. Bu şeyler benim için yeniden vahşileşme sürecinde en büyük mücadelelerdir. Fakat denemeye devam ediyorum çünkü bir farkı hissedebiliyorum. Bu şeyleri ne kadar eksiltirsem daha fazla hisli ve genelde daha fazla hissedeceğim. Beslenme üzerine hiç durmadan devam edebilirim ama bu kadar yeterli. Eğer daha fazla bilgi

isterseniz Weston Price'nin "**Besin ve Fiziksel Dejenereasyonu**" kitabını okuyun. Bu çok heyecan verici bir okuma olmayacaktır fakat kitap başlangıç çalışmalarının en değerlilerindedir. Kitabın yarısını okumak bana yetmişti. Kitabın doküman çalışmalarının başlangıcı bir dışçı tarafından 1930'larda dünyadaki izole yaşayan Avcı & Toplayıcı kabilelerde, izole yaşayan pastoralistlerde ve küçük ölçekli çiftçilerdeki sağlık ve beslenmeyi karşılaştırılarak yapılmıştır. "Yerli Beslenmesi" ve besini hakkında başka bir mükemmel kitap da Sally Fallon'un "**Besleyici Gelenekler**"idir. Sally gerçekten vahşi olmayan çayırdaki yetişmiş tüm organik süt ürünlerinin içindedir, fakat, kaliteli vahşi yağ ve organlar dükkanlarda kolaylıkla bulunamıyor bu nedenle bunun değerli bir bilgi olduğuna inanıyorum.

Yiyeceğinizi açık ateşin üzerinde hazırlayın. Eğer bu çok fazla ise, dışarıda pişirin. Eğer şehirdeyseniz, biliyorum ki düzenlemeyi ateşe vermek için mazgallar olabilir. Bazen açık ateş, eğlence için değil ama pişirmek için yasaldir. Eğer değilse ızgara ya da kamp ocağı kullanın. Eğer dışarıda pişirmek bir tercih değilse, pişirdikten sonra dışarıda yiyin. Eğer zaten ateş üzerinde pişirdiyse, sürterek ateş yakmanın bazı şekillerini çalışmaya başla. Buna devam edin ve sürekli pratik yapın.

Yemekten sonra sindirim gelir ve sonra tahmin edin yemekten sonra hazım gelir ve daha sonra tahmin et ne. Sıçmak! Bu en favori mevzularımdan biridir. Yeniden vahşileşme sürecine bağırsak hareketlerinize olan yaklaşımlarınızı dönüştürerek hemen şimdi başlayabilirsiniz. Dışarı çıkmakla başlayın. Bu işlem için de olabilir. Çömelmenin kolonunuzu düzene sokmak için doğru dürüst barınmaktan daha sağlıklı olduğunu duymuştum. Fakat ayrıca göz önünde bulundurulacak en önemli şey: sizi dışarı götürür. Eğer şehirdeyseniz kendinizi içine sokacağınız biraz çalılık veya yakınlarda bir ormanlık bulun. Belki de bisikletinizi almanız gerekecek. Buna değer. Kar/yosun/yaprak/eğrelti otu/düzgün bir sopa vs. ile temizleyin. Sadece zehirli sarmaşık kullanmadığınızdan emin olun! Ah! Ve onu iyice gömün (toprağın üstünde daha hızlı bozulur), böylelikle kimse onun içine nahoş bir talihsizlikle basmaz. Ve şayet ormanın yakınında veya içinde yaşamaya hazırsanız, her gün çalılık dışına çıkmanız için en iyi yoldur. Umumi bir alan açın ve mevsimler boyunca değişimini izleyin. Orada yaşayan bitkileri, hayvanları, böcekleri, taşları vs. öğrenin. Orada sessiz bir şekilde sıçmadan ve koşmadan oturmaya çalışın. Gördüklerinize çok şaşıracaksınız. Şayet bu size maceracı geliyorsa, ve hala sıçmanızı daha da geliştirmek istiyorsanız, tuvalette çömelmeye çalışın. Bu kolaydır, bunu her zaman yaparım. Oturma yerine yüksel, tuvalette ayakta dur, çömel ve gerisi doğal olarak gelecektir.

Dinle... Bu gözüktüğünden daha kolay aslında . Otur yada ayakta en iyisi çömel ve sadece dinle neler oluyor çevrende. Daha dikkatli ol. Konuşma sırasında dinlemeyi bil. Her şeyin daha fazla bilincinde olmaya çalış. Konuşmadan önce düşün. Çevrende öten kuşların sesini dinle. sincaplar çene çalıyor. Kurbağalar vıraklıyor, sinekler vızıldıyor. Günü ve anı dinle. Radyoyu kapat. Gürültülü müzikten. Kulaklarını koru. Etrafında hiçbir zaman fark edemeyeceğin kadar çok şey oluyor. Nasıl yaşadığının önemi yok bu yardım edecektir sana. Sezgilerine daha fazla kulak ver. Yeniden vahşileşme sürecinin en zor bölümü benim için özellikle bu bölümdür. Dinlemek kolay değil ama dinlediğimde daha çok öğreniyorum.

Rüyalarına kulak ver. Her gece uykunda kendi kişisel rehberini görüyorsun. Rüyalarındaki duygusal atmosferin farkına varmaya çalış ve günlük hayatında olanlarla ilişkilendirmeye çalış. Hislerini ve anlık duygularını ifade etmeyi öğren. Medeniyet bize duygusal ifadelerin ve dürüstlüğün zayıflık olduğunu öğretiyor. Genellikle kendimizi ifade etmek için zamanın doğru olmadığını düşünürüz. Duygularımızı içimize atmamız gerekmektedir. Kendi içimizdeki bu tür engeller dedikodu yapmak şeklinde ortaya çıkıyor. Dedikodu yapmayı bırakın . Daha dürüst olmaya çalışın . Dürüstlük ve kendini ifade etme sağlıklı bir ilişki ve iletişimin temelidir.

Arabanızı park edin. Onunla yüz yüze gelin- araba boktur! Evcimenliğini sürdürmeni sağlayan harika araçlardır onlar. Araba yerine bisiklet kullan mümkün olduğunca, bisiklet yerine yürü yada koş. Yeniden vahşileşmek adımlarını yavaşlatmayı gerektirir. Bu sabrı terbiye etme için büyük bir fırsattır. Dışarı çıkaracak pazılarını güçlendirecek enerji verecek çevrende olup biten şeylerin farkına varmanı sağlayacak. Radyoda yüksek müzikle saatte 30 mil yapmadığında etrafını dinlemek daha kolaydır. Bazı insanların hiç bir şekilde araba kullanmaktan vaz geçemeyeceğinin farkındayım. O halde radyo/CD yi kapatmayı deneyin. Soğuk yada sıcak olsa dahi pencereyi açın. Dışarıdaki havayı hissetmek ve temiz havayı içinize çekmek için kendinize izin verin.

Denge, kendinizi anın içine götürerek ve karla sarılmış izler üzerinde kalarak nehirleri tekne ile geçmek için kullanışlıdır. Kütüklerin, tren yolu raylarının, kaldırım taşlarının ve ne bulursanız onun üzerinde yürüyerek tek ayak üzerinde durmayı deneyin. Ayaklarınızın altındaki dünyayı hissetmek için daha ince tabanlı ayakkabılar giyin. Büyük lastikli ayakkabılar daha fazla aşınırlar. Deneyimlemek için denge bölgeleri oluşturun. Tamarack Şarkısının "Ataların Kendisine Yolculuk"u inceleyin, özellikle yeniden vahşileşmek hakkında bir çok güzel öneri için farkındalık ve uyum sağlama üzerine olan bölümü inceleyin.

Çocuklarla daha fazla zaman geçirin. Bu küçük çocuklar anın içerisinde nasıl olabileceklerini çok iyi biliyorlar. Onlarla ne yapmak istiyorlarsa onu yaparak zaman geçirin. Kendi örneklerinin peşine gidin. Bunun çok zor olmaması gerekiyor. Öyle görünüyor ki bir kaçış arayan bir çok aile vardır ve işe veya arkadaşlarıyla buluşmaya gittiklerinden dolayı kendi çocuklarına bakması için birilerini ararlar.

Ayın hangi aşamada olduğunu biliyor musunuz? Ayın bizim ruhsal durumumuzu bir günlükle nasıl etkilediğinin izini sürmeye devam edin. Ayın vücudunuzu kendi temel ısınızı (Ay evrelerinin muılamayla ve azaltmayla dalgalanan hem erkek hem de kadın yaşam ısılarının değişimi) kaydederek nasıl etkilediğinin de izini sürün. Doğunun hangi yönde olduğunu biliyor musunuz? Ya güney? Güneş nereden doğar ve nereden batar? Bu değişim yılın akışında nasıl gerçekleşir? Kuzey Yıldızı nerededir? Sokağınızda hangi ağaçlar yetişmektedir? Onları yaprakları yokken teşhis edebilir misiniz? Yakınıınızda hangi hayvanlar yaşıyor ve izleri ve işaretleri neye benzer? Ne yerler? Evleri neye benzer ve muhtemelen nerde olmaları gerekir?

Yakınıınızda hangi kuşlar yaşar? Tahrik edildiğinde nasıl ses çıkarırlar? Çiftleştiklerinde? Yakınıınızdaki en yaygın balık hangisi & onlar ne türde suları tercih ederler? Arka bahçelerinizde hangi bitkiler yetişir? Hangileri yerli ve hangileri istilacı yabancı türlerdir? Hangileri yenebilir ve hangileri zehirlidir? O bölgenin yerli insanları bu bitkileri nasıl kullandılar? Bunları öğrenin. Rüzgarın yönünü günün farklı zamanlarında izini sürün (bu bulutlara bakarak doğru bir şekilde gözlemlenebilir). Rüzgar yönlerinin günlüğünü tutun & bölgenizde yılın farklı

zamanlarındaki rüzgarların üstesinden gelmeyi ve ne anlama geldiğini öğrenin. Dikkat edin. Az okuyun çok dinleyin. Hiçbir şekilde mümkün değilse telefon veya e-mail yerine duygusal alışverişlerinizi şahsen yapın. Alarm saatini kullanmayı ve her hangi bir saat kullanımını bu nedenle bırakın veya azaltın. Zamanın ve günün ne olduğunu sadece bir zorunluluk olarak bilin. Zamanı takvim yerine ay evreleriyle anlayın. Eğer içeride yatıyorsanız, pencereyi açık bırakın. Gecenin havasını hissedin. Farklı duylardan yararlanmak için gözü bağlı olarak benzer yönlerde yürüyün. Bölgenizde yaşamış olan aborijin insanları ve nasıl yaşadıkları hakkında bilgi toplayın. Her hangi yerli insanların dillerini öğrenin çünkü dil dünya algınızı şekillendirecektir. Kendi atalarınızla ilgili köklerinize bakın. Doğal dünyanın ritim ve turuyla yeniden bağlanmak için sonsuz yol var ki çevrende ve içinde sürekli olarak devam eder.

Eğer bunlardan bazılarına güçlü biçimde direnirsen ya da karşı koymayı hissedebilirsen, iyi. Zorla kendini. Eğer başlarsan, birbirine girmiş şeyler konusunda da kendini bir miktar rahatlamış hissetmeye başlarsın. Ancak fark etmeme olasılığına karşın bunlar dışarıda olabildiğince tekrarlayarak oluşuyor.

Yeniden vahşileşmek hakkında daha fazla bilgi, sorular, cevaplar veya geri bildirim için (hatta olumsuz geribildirimler de karşılanır) feralhuman@ziplip.com adresinden bizimle kontak kurun.

"Vahşiye Dönüş - "Uygar" Yaşamdan "Vahşi" Yaşama Yolculuk veya "3 Adımda Tanrısız Bir Vahşi Haline Gelme"

RedWolfReturns
RedWolfReturns@hotmail.com

Çeviren : Ramapithecus

"Güderilerimle Ormana girdiğimde, suyu, yiyeceği ve barınağımı nerede bulabileceğim konusundaki bilgiyi öğrenerek, bir köprünün üzerinden geçtim ve vahşiliğin dünyasına giriş yaptım. Ben oradayım, onların seviyesindeyim, aynı şeyleri hissederek, aynı ihtiyaçlara sahip olarak, ortak Tabiat Anamızda aynı güveni genişleterek. Uyanık ve farkında olmasam, orada kalmak için, ihtiyaçlarımı karşılamak için öyle olmak zorunda olurdum. Gezinmek ve gözlemlenmek yerine ona karışıyorum ve onunla birlikte hareket ediyorum. Kamp yapmaktan onunla konuşmanın eşiğine geçtim.."

-- Tamarack Şarkısı

3 yılın üzerinde bir süredir "ilkel beceriler hareketine" karışmış bulunmaktayım. Benim için, bu katılımım doğal olarak radikal çevrecilik, yerli-hakları eylemciliği, ve anarko-primitivizm ile karşılaşmamdan sonra gerçekleşti. Sadece entelektüel bir felsefeden veya uzak devrimci bir hedeften ve düşüncenin bu çeşitli çizgilerinin neyi amaçladığının kirliliğinden daha

fazlasını istemişimdir--Gerçek bir dünya istemişimdir--. "Yerli" olmanın toprak için ne anlama geldiğini bir kavram veya bir ideal olarak değil yaşayan bir deneyim olarak öğrenmek istemişimdir.

Sona doğru, Winsconsin'in Kuzey ormanlarındaki Teaching Drum Outdoor Okulu'nun ilkel kampındaki ("Eski Yolların dönmesi" için Algonquin olan "Nishnajida") uzun bir dalma kursunu bitirene kadar zamanımın önemli miktarını Kuzey Amerika'da çeşitli kişilerle çeşitli buluşmalara katılarak becerileri ve felsefeyi çalışarak geçirdim. Burada program uygarlığın yaralarını iyileştirmeye ve avcı-toplayıcı yerli insanların eski ekolojik bilgilerleriyle birbirine uygun bir yaşam biçimini yeniden ele geçirmeye doğru işlemektedir. Bizler Yerli Amerikan kültürel biçimlerinin görünüşte taklidi yapmaya veya "Yerlilik" oynamaya çalışmıyoruz. Aksine hepimiz için atalarımıza ilişkin soylarımızın neticede Eski insanlarla başladığından beri Dünya İnsanları gibi -ırk veya etnik kökene bakmadan—

yeniden yaşamak anlamına gelen öze yeniden bağlantı kurmak istiyoruz. Gündelik yaşam, barınak için dünya kulübeleri yapmak, giyim için deriyi ve kürkleri esmerleştirmek, kibritsiz ateş yakmak, sepet örmek ve diğer zanaatlar, hava tahmini yapmak, vahşi hayvanları izlemek ve vahşi yenebilir ve tıbbi bitkileri öğrenmekle geçer. Bizler yavaş yavaş nakit ekonomisine daha fazla bağımlı olmak için gereken ve hem yüz yüze topluluğumuza hem de Biyo-bölgemizin beslenmesi için gereken hassasiyete yürekten bir şekilde karşılıklı bağımlılık için gereken becerilerle ve farkındalıklarla bütünleşmekteyiz.

İlk haftadan buraya kadar (okul tarafından sağlanan yiyecek & barınakla) kamp yapmaktan daha fazlasıydı. Bu temel olarak olması gerektiği gibiydi, çünkü şayet birisi uygarlığın dışına ve modern teknolojinin olmadığı vahşiye düşmüşse ve hiçbir ilkel deneyimi yoksa, ilk haftaları hayatta kalmak için bir veya en çok bir ayın ötesinde başarı elde etmek için çok zayıf bir şansla bir yaşam ve ölüm mücadelesine başlayacaktır. Bu doğanın tiksinc, kaba, ve hatta biraz soğuk bir yer olmasından kaynaklanmıyor, aksine uygarlıkta yüksek teknolojiye bağımlı olarak yetişmiş beceriksiz ve dikkatsiz, tam anlamıyla aptal ve nezaketle evcilleştirilmiş olan bizlerden kaynaklanıyor. Bu evcilleşme bizi sadece kontrol edilebilir ve sömürülebilir kılmaz, ayrıca kendimiz ve doğa arasında güçlü bir bölünme yaratır- kendi perspektifimiz ve vahşi akrabalarımız arasında. Vahşiye bir fino köpeği atarsanız kısa zamanda bir çakala yem olacaktır ve "modern toplumlarda" büyümüş olanlar biraz daha iyidir. Bir fino köpeğiyle aramızdaki tek fark, bununla birlikte, fino köpeğinin (genetik olarak müdahale edilmiş olarak) işe yaramaz ve bağımlı olarak yetiştirilmiş olmasıdır, oysa bizler de (psikolojik olarak koşullandırılmış olarak) eğitilmiş durumdayız. Fino köpeği genetik yaradılışını değiştiremezken, bizler fiziksel koşullandırılmalarımızı değiştirebiliriz - bu çok önemli zaman ve çabayı gerektirse bile.

Bazen ilk ayda veya buraya kadar psikolojik koşullanmanın bazılarıyla yüz yüze gelmeye başlanır ve birinin doğal dünyada evindeymiş gibi hissedebilmesinden önce yerine yerini almasını gerektiren kişisel iyileştirme seviyesinin farkına varılır. Benim için, bu ilk defa kasabaya bisikletle abur cubur yemek üzerine aleme gitmek ve ihtiyaç duyduğumu düşündüğüm şeyleri satın almak için karşı konulamaz baskılar hissetmeye başladığımda olmaya başladı. Bir yılın üzerinde bir süre önce bırakmama rağmen sigaraya yeniden başladım. Hayallerim rahatsız etmeye başladı-Kendime karşı savaşıyordum. Bir şehir aktivisti olarak mücadele ettiğim dışsal şiddet ve açgözlülüğün nereye gitsem yanımda taşıdığım kendi içsel şiddet ve açgözlülüğümden bakış açımı nasıl anlaşılmasız hale getirdiğimi görmeye başladım. Aslında, ben problemin kişisel bir parçasıyım ve bunu bir birinci dünya tüketicisinin aldatıcı ve maniplatif kalbi içerisinde taşıyorum.

Bu gibi mücadelelerin (veya diğer yanıtlar-bazıları biraz dramatik, bazıları kişiye çok az dayanır) uzun süreli sağlamlştırılmış koşullanmadan kurtulmak için teşebbüste bulunduğunda göz önüne alınmalarını öğrendim. Bunun nedeni psikolojik ve duygusal refah büyük ölçüde benzer koşul ve alışkanlıkları sürdürmeye dayanır. Ayrıca, doğal dünyanın açık aynası, kendimizi bizler sabite yakın olarak teknolojik varoluşun yabancılaşmasının havasına girdiğimizde basit bir şekilde alışkın olmadığımız yollara aksettirecektir. Bu nedenle, birinin kendiyile yüzleşmesi (ve diğerleriyle) gerçekten korkutucu bir deneyim olabilir - kurumsal toplumun kafeslerindeki yaşamlarımızın her yerinde yaşadığımız travmayı devam ettirdiğimiz ve elden ele aktardığımız için.

Bir yılda üç ay civarında, ilkel yaşam biçimi içerisindeki tümüyle önemli hayatta kalma becerileri olarak kişiler arası ve politik ilişkiler arası becerilerin önemini tümüyle farkına varmaya başladım. İnsanlar komünal yaratıklar olarak evrildiler- -daha çok kurtlar gibi, ve yeryüzünde yaşayan yalnız bir birey bir şeylerin olması için iyi bir şekilde bir araya gelebilen sıkı sıkıya bağlı bir grupta karşılaştırıldığında zor anları olacaktır. Geleneksel yerli insanlar bu sürece hatırı sayılır bir başarıyla (kendi maddi kültürlerinden çok fazla) kendi kültürel enerjilerinin büyük bir miktarını adayacaklardır. Nishnajida'daki topluluğumuz için, bu birey

ve grup çatışmaları doğrudan doğruya su yüzüne çıktığı gibi icabına bakmak anlamına gelir. Bu birinin çatışmalar yükseldiğinde başvurulacak zorlama otoritesine sahip olacağı anlamına gelmez. Ve son olarak, Bu konsensüs ile işlemek-sadece birkaç alanda değil-ama neredeyse her alandaki kararlara varmak ve gündelik yaşamak anlamına gelir. Yapabildiğimiz en iyisi olarak birbirimizle yüz yüze gerçekleri konuşanlar olmak için ve

kutsal bir konuşma için bir forum yaratarak bir "muhabbet çemberi" aracını kullanırız. Birisi aynı insanla yaşamı her yönüyle birlikte paylaşarak ve uzun süreli birbirlerine bağlı kalarak birlikte yaşıyorsa, çatışmalar ve yanlış anlamalar sık sık ortaya çıkacaktır. Şayet bu çatışmalarla dürüstçe yüz yüze gelinirse ve katılan herkesi için bir konsensüs yolunda çözülmüşse, o zaman ardından gelen dargınlığı azdırmak yaşamı herkes için basitçe zorlaştıracak ve grubun akışının altını kazıyacaktır.

İlkel yaşam biçimlerinin maddi meselelerine geldiğinde, çeşitli teknik yönler daha önemsiz iken ve ilk iki içerikten gelirken samimiyetin ve saygının öğrenilmesi gereken anahtar dersler olduğu tekrar öğretildi bana. Kesinlikle avlanma meselesi çekişmeli, fakat bu konuya değineceğim çünkü bunun ilkel yaklaşımlar ve daha teknik olanlar arasındaki farklılıkların çok iyi tanımladığını düşünüyorum. İlkel bir biçimdeki avlanma gerçekten Biyo-bölgesine vahşi bir topluluğun derin bir şekilde uyum sağladığı meselesidir ve başka türlü uzun zaman için neredeyse imkansızdır. Nishnajida'da ilk avımıza hazırlanmak için güçlü ve kutsal bir eylem olduğu için hatırı sayılır oranda bir zamanda aldık (beklide bir çok yıl). Bu hazırlanma kendi insan ilişkilerimizi bildiğimize benzer bir biçimde hayvan toplumlarımızda bilmeyi icap etmektedir -i.e. doğrudan karşılaşmak ve ihtiyaçların paylaşımı yoluyla. Bu şekilde, şunun

farkına varabiliriz ki, örneğin, olgunlaşmış olduğunu gördüğümüz ve geçen yıllarda büyümüş olan antilop son zamanlarda bacağını yaralamıştı ve gelecek kışa muhtemelen hayatta kalamayacak. Veya komşularımızdan birisinin olgundan yetişkinliğe atlamak için çok zayıf olan ikinci bir geyik yavrusuna yaşam vermesi imkan dahilindedir. Uyumun bu seviyesiyle, antilobu veya zayıf geyik yavrusunu sakatlamış olan avlanma için gereken teçhizat ham deri kapanı ve kalın bir topuz kadar basit olabilir. Ayrıca, birisi şundan emin olabilir ki, onları zayıflatan (yüksek teknolojikli av sporcuları "av antiloplarını" öldürür ve her yıl geyik topluluklarının kendi en savaşçılarını tüketirler) ve ihtiyaçlarına müsamaha göstermek yerine ilişkileri tarafından önerileni kabul eder. Eski tarzda saygı is meydana çıkarılmıştır çünkü avcı-toplayıcılar olarak bizim ihtiyaçlarımız ve sağlığımız gerçekten onlarınkiyle birbirine sarılmıştır - onlar bizim ürünlerimizi yiyen zararlı böcekler değildirler veya görmek istediğimiz güzel hayvanlar değildir- onlar biziz, ve bizler de yaşamın döngüsü içerisinde onlarız.

Vahşi bitkileri toplamak benzer bir meseledir. Çok az miktarda yeşillik yenebilir ve/veya tüm yıl boyunca edinilebilir, böylelikle avcı-toplayıcıların başarısı bitki topluluklarının büyük oranını çok yakından bilerek gelecektir- yılın hangi zamanlarında, hangi kısımlarının yeneceği ve tüm popülasyona (gelecek yıl topluluğunu açıklıkla karşı karşıya bırakabilecek olan) zarar vermeden ne kadar toplayacağı. Örneğin, vahşi pırasa yeşillikleri Kuzey Ormanlarında mükemmel bir yiyecek kaynağıdır ve büyük oranlarda toplanabilir - fakat bunlar sadece belirli yerlerde yetişirler (onlardan elde etmek için kilometrelerce gezmelisiniz) ve yapraklarını tüm yıl boyunca sadece birkaç haftalığına açarlar.

Balık avlamak aynı şekilde işler. Birisi buralarda her hangi bir nehre olta atabilir ve birkaç gün yetecek yiyecek tutabilir. Bununla birlikte, eğer birisi topluluğuna kış stoku biriktirmek isterse, o zaman bunu yapmanın yolu baharda yumurtlama döneminde Sucker balığı yakalamaktır. Bu genelde bir haftadan kısa sürer (ve hangi hafta değişime uğrayacağı her yıl mevsimlerin nasıl değiştiğine bağlıdır), fakat bu dönemde, yüzlerce balık daha sonrası için kurtulmak ve stoklanmak için yakalanabilir.

Temel olarak, Kısacası şu ki modern teknolojinin ve tarımın "faydalarından" muaf olan avcı-toplayıcılar için yaşam şayet kendi çevresiyle uyumluysa ve farkındalığı varsa kolaydır, fakat bu farkındalığa ve temasa sahip olmayan birisi için zordur. Tabiat Ana kendi çocukları için sevgi göstererek onlara bakar. Çünkü O endüstriyel "uygarlığın" parametrelerinin dışında ve zuhurundan önce sayısız iyilik yapmıştır, fakat bizim değil sadece kendi terimleriyle. Her hangi birisi bunu sadece kitaplar yoluyla öğrenebilir, aslında bunun çoğu kişisel olarak yaşanmış deneyim yoluyla öğrenilmek zorundadır. Bu nedenle buna sadece "bilgi" yerine "bilgelik" denir ve bu nedenle yerli insanlar kendi büyüklerine ve kendi sözlü geleneklerine saygı duyarlar.

"Temas" halinde olmanın bu yolu (Öğreniyorum) ilkel yaşama işini yapmak için bir anahtardır. Her hangi birinin kendi varlığının her seviyesinde kendi kendisiyle, insan döngüsüyle ve insan olmayanlarla ilişkilerle temasta olmaya gereksinimi vardır. Bu "temasta" olma durumu (şu an düşündüğüm) yerli insanların öncelikli olarak "Tüm ilişkilerimizle" Denge içerisinde birlikte

"Yürümekten" bahsettiklerinde anlamlandırılmaktadır. Tam olarak buna geldiğinde, bunun anlamı bazı retorik gösterişler veya New-age zırvalığı değildir- bu bir temel çizgidir ve tamamen birinin Dünyayı besleyen ve bakan bir Anne olarak mı gördüğü yoksa birinin "vahşideki" yaşamın tiksiniç, kaba ve kısa olarak mı gördüğü arasındaki farkı yaratan pratik "hayatta kalma becerisidir". Bu bana en azından böyle bir tavırda temasta olmak perspektifimiz açısından Dünya ile daimi bir uyum içerisinde yaşamamız için neyin gerekli olduğunu anlayabilirsek zaruri olarak görünmektedir.

Bu yaşam biçimi hakkında daha fazlası hakkında bilgi edinmek isteyen olursa benimle redwolfreturns@hotmail.com adresinden iletişime geçebilirsiniz.

"...bana hiçbir uygarlığın dayanamayacağı bakışı olan bir vahşilik verin." -Thoreau

Ekolojik Felsefe vs. Deneysel/Analitik Felsefe Prensipleri

www.eces.org forumundan alıntıdır...

Lütfen ekolojik felsefe ile kendime özgü olduğuma dikkat edin, fakat, hiç kimsenin düşüncülerinde tamamen deneysel olmadığı gibi, deneysel felsefeyi basmakalıp veriyorum.

Bu, eğer geliştirmek, yeniden yerleştirilecek doktrin/felsefe/kozmojinin nasıl gözükeceğinin iskeletidir.

Kapitalizm yaşamı-destekleyen sistemlerimizin yıkımını tecrübe ile anlatmaktadır, küreselleşme fantezisi ile beraber boşaltılmalıdır.

Eko-Felsefe VS Deneysel Felsefe

- 1 - Anlama yeteneği olan VS Analitik
- 2 - Takip eden bilgelik VS Takip eden bilgi
- 3 - Çevresel ve ekolojik bilinç VS Çevresel ve ekolojik unutkanlık
- 4 - Yaşam kalitesinin ekonomisiyle ilişkili VS Maddi ilerlemenin ekonomisi ile ilişkili (şimdi tüketicilik içerisinde umumileştirildi)
- 5 - Siyaset bakımından farkında VS Siyaset bakımından kaygısız
- 6 - Sosyal olarak ilgili VS Sosyal olarak ilgisiz
- 7 - Bireysel sorumluluk konusunda ses VS Sessiz
- 8 - Fizikötesi doğal olayların hoşgörücülüğü VS Hoşgörüsüz
- 9 - Sağlık konusunda düşünceli VS Sağlık konusunda akılsız
- 10 - Yaşama yönelmiş VS Dile yönelmiş
- 11 - Teslim edilmiş VS Dıştan olan (çıkartılmış)
- 12 - Ruhsal olarak canlı VS Ruhsal olarak ölü

Eko-felsefe yeni bir epistemolojinin başlangıcının sinyalini verir. Bütünlük gerektirmeyen, yaşama tutturulmuş, evren-yönelimlidir, özneye tutturulmuş ve mekanik yönelimli olan günümüzdeki felsefeye göre... Bilinçlerimizin bir makine içersine nakledilmesinin nereden geldiğini düşünüyorsun?

Şimdi bana tüketiciliğin, sosyal Darwinizmin, sürekli gelişen ekolojik yıkım olaylarının, ve sürekli çevresel rezaletin deneysel felsefelerin kucağına düştüğünü düşünmem için izin verin.

Eğer bilimcilik ve deneysel felsefe bilginin üstün modelleriyse, nasıl olurda çok büyük ekolojik, sosyal ve bireysel patolojilere ulaşıyoruz.

Yalnızca bilimin en yüksek bilgiyi verebileceği inancı şüphelidir, olsa olsa bilim GERÇEKLERİ sezgi yoluyla anlaşılan bilgeliğin pahasına tanrısalştırır. Gerçekler, Gerçekliğin Fiziksel

Paradigması olarak tanımlanan imparatorun adına, söz hakkı ve davranış özgürlüğü tanımayan hükümlerdir... gerçeklere itaat etmek, teoriye ve bu gerçeklerin hizmet ettiği ve onların örnek teşkil ettiği ve mafsallarla birleştiği dünya görüşüne itaat etmektir.

E F Schumacher "Bilgelik, organik, ılımlı, şiddetsiz, zarif ve güzele doğru, bilim ve teknolojinin yeni yönelimini talep eder.", der.

Eko-felsefe herkese açıktır, 10 veya daha fazla sene bilim çalışmanıza gerek yok. Bunların çoğu Henry Skolimowski'nin "Deha"sından alıntıdır...

Uygarlık Felaketin Ta Kendisi

~ Elfun ~

"15 milyon yıl önce; Miyosen Çağı, Yer Afrika.. Afrika'nın Avrasya'yla çarpışmasından birkaç milyon yıl sonrası. Günümüzde Rift vadisinin batısında son bulan ormanlar, Miyosende (20-5 milyon yıl arası) Hint Okyanusuna kadar gidiyordu. Ancak Doğu Afrika'daki Rift Vadisindeki jeolojik hareketlilik, yer kabuğunu yukarıya doğru itiyordu ve müthiş bir basınç altında çatırdamasına yol açıyordu. basınç karşı konulamaz bir hal aldı ve kuzeydoğudan güneybatıya doğru kırıklar açılmaya başladı. Fay hatları açılırken tonlarca kaya parçası yuvarlandı. Bölgede, kızgın lav ve gazlar çatlaklar boyunca yüzeye çıkarak krater ve dev volkanları oluşturdu. 12 milyon yıl önce (insanın atalarının ortaya çıktığı zamanlarda) bu volkanlar 6500 metre yüksekliğindediler. Bu yükseklikler öyle bir noktadaydılar ki, doğuya düşen yağmuru engellediler ve böylece tropikal ormanların yerini, savana denilen çayırlarla, ağaçlıklar aldı.

Böylesi bir jeolojik devinim, dev boyutta ekolojik değişime yol açtı ve yeni oluşan bu ekoloji şartlar, orada yaşayan hayvanlar için az bulunur çeşitlikte bir doğal çevre yarattı. Bu, Doğu Afrika'da insan türünün evrimini hızlandıran önemli bir çevresel etkidir."

Depremler yaşamın döngüsü için gereklidir. Tabiat Annemizin kurduğu dengede yaşamı sağlayıcı, hayati başlatan bir etkidir.. Bir hayatın sona ermesi, aslında bir hayatın da başlamasıdır. Geçmişte ölenler olmasaydı, bugünün bizleri olmazdı ve bugünün bizleri ölmeden geleceğin canlıları olamazlar. Önce gelmiş her şey ve sonradan gelecek her şey bir ve aynidir. Geçmiş, şimdi, gelecek aynı nehrin farklı uzamıdır. Bir nehirdeki suyun molekülleri gibi, geçmişte kalan canlı varlıklar, şimdiki canlı varlıklar boyunca geleceğin canlı varlıklarına bağlıdır.

Son derece kusursuz güzellikteki bir olayı, depremi, felakete dönüştüren nedir peki? Kapitalizmin bir oyunu mu? Nükleer deneyler mi? Deprem bombaları mı? Fakir insanların ölmesi mi? Yada belki de bizim bilmediğimiz komplo teorilerinden sadece biridir sebebi. Halbuki depremler yeryüzünü o kadar eski zamanlardan beri sallamaktadırlar ki..

Hep insanın ilgisini çeken doğa olaylarından biri olmuştur deprem. Uygur insan için eskiden Tanrıların öfkesi olmuş, şimdi ise sıkışma ve gerilme basınçları altında bir plakanın diğerine göre fay düzenli boyunca hareketiyle oluşmuştur. Ama nedense sadece insan yerleşik hayata geçince felaket demiştir bunun adına. Mal ve mülkleri zarar görmüştür insanın, tahıl ambarları yerle bir olmuş, bir zamanların bereketli ormanlarını yakarak elde ettiği alanlardaki ekinleri savrulmuştur etrafa; yerleşik yaşantısını sağlayan ne varsa yıkmıştır yerin sallanması. Belki de, annesi bir şeyler anlatmaya çalışıyordu çocuklarına. "Yürüyün gidin buralardan, ne yapıyorsunuz tırmıklarla bedenime; sizin yeriniz, özünüz yaban. Yemeğinizi serptim ormanın derinliklerine, neden uğraşıp çalışıyorsunuz tek bir ürün için, sadece toplayarak ulaşabilirsiniz binlercesine.. Yürüyün gidin buralardan, sizin yeriniz, özünüz yaban.."

İnsan toprağa yerleşti ve üremeye başladı son hızla; Tabiat içersinde hiçbir canlı kendi çeşitlerini diğer herkesi alanın dışına itecek noktaya kadar üretmezdi oysa. Öyle üredi ki insan, tüm canlıları dışarı itti yasadığı alandan. Öyle sahiplendi ki toprağı insan, bir zamanlar herkesin olan toprak, şimdi bir kişinin oldu. İnsan yayıldı toprağına ve ne zaman yaşam kendi devamlılığını sağlamak için bir hamle yapsa, ölmesi gerekenler hep insanlar oldu.. Ve her insan öldüğünde felaket saydı doğanın ihtişamını Bencil Kral! Zapt ederken toprakları, öldürdükleri için üzülmemiştii hiç bu kadar; Nankör Kral!

Fikirlerimi bilenler binlerce insanın ölümüne sevinebileceğimi düşünüyorlar, ama yanılıyorlar. Herhangi bir canlının ölmesine sevinmem, çoğu zaman üzülmeceğim gibi. söyle bir soru sorayım kendimize : " Deprem sonrası ölen yüz binler mi, bir kerestecinin gürültülü motoruyla devrilen milyonlarca canlının evi olan yüzlerce yıllık ağaçlar mı? Yoksa dev bir trolün yuttuğu milyonlarca balık mı, ya da fabrika bacasından çıkan gazlar yüzünden zehirlenen tüm yaşamın yavaş ve acı dolu ölümü mü daha çok üzer? Ben kendi cevabimi biliyorum... Peki ya siz ?

Bizi felakete sürüklediği gibi , doğa olaylarını da felaket yapan uygarlıktır..! Henüz okudum, Sri Lanka ulusal Yaban Hayat Departmanı başkan vekili H.D. Ratnayake, Reuters'e aynen şunları söylüyor. "Garip olan bir şey var ki, her hangi bir hayvanın öldüğünü tescil edemedik. Hiçbir fil ölmemiş, hatta hiç ölü yabani tavşan ya da ada tavşanı yok. Bence hayvanlar felaketi hissettiler. Onlar altıncı hisse sahipler. Olaylar olurken biliyorlardı." Garip, doğa kanunlarının vahşetliğinden bahsederdi hep insanlar, demek ki doğa kanunlarına uyan tavşanlar için vahşet yaşamak..!

"doğa kanunları ile ilgilenmeye bilirsiniz, fakat doğanın kanunları elbette sizinle ilgileniyor.", Tolstoy

Bu “İlerleme” mi?

www.eces.org

Aşağıdaki derleme, insanın yaşama standardı ve yaşam kalitesini artırdığına dayanan tarım ve uygarlığın gelişiminin devamlı bir ilerleme olduğu hakkındaki benzer tahminlerin yanlış oluşunu açıklamaya yardımcı olarak düşünülmüştür.

Küresel olarak, dünyadaki çocukların dörtte biri şu an günde bir doların altında gelire sahip ailelerde sefil bir yoksulluk içersinde yaşıyorlar. Dünya Bankasının Dünya Gelişim Raporu 1999/2000 günde bir dolara yaşayan insanların sayısının, 1987’de 1.2 milyardan 2000’de 1.5 milyara arttığını hesaplamıştır, ve sayının 2015’de 1.9 milyara ulaşacağı tahmin edilmiştir. Elli ülke on sene öncesinden daha az kişi başı gelire sahip.

2 milyondan fazla çocuk 1990lardaki silahlı çatışmaların sonucunda öldü, ve 6 milyondan fazlası ciddi olarak yaralandı veya savaş nedeniyle sakat kaldı.

1973’den 1998’e, üretimde ve denetleyici olmayan işlerdeki tipik U.S. işçilerinin (işgücünün %80’inin) maaşları saatte \$13.61’den \$12.77’e, %6 düşmüştür.

Şubat 2003 U.S. EPA raporuna göre, astımlı U.S. çocuklarının yüzdesi 1980 ve 1985 arasında %3.6’dan %7.5’e katlanmıştır, ve 2001 itibariyle %8.7’ye, yani 6.3 milyon çocuğa ulaşmıştır.

1900’de, 30 kişiden yalnızca biri hayatı boyunca bedeninde herhangi çeşit kanser geliştirmiştir. Amerikan Kanser Derneği’ne göre, şuan, U.S.’deki erkekler, ikide bir kanser gelişimi riskiyle yüzleşiyorlar, U.S. kadınları ise üçte bir oranında.

İngiltere’deki Manchester Üniversitesi Profesörü Jill Birch’e göre, İngiltere’deki çocuk yaştaki kanser oranları 1979 ve 2000 yılları arasında 100,000’de 15.4’ten 19.8’e yükselmiştir - yılda ortalama 1.2 ortalama artış.

1987 ve 1998 yılları arasında, Kaliforniya çocuklarındaki otizm oranı, 1999 Gelişim Servisleri Kaliforniya Departmanı raporuna göre, %273 arttı.

U.S.’de şuan aynı hastalığa sahip yetişkinlerden daha fazla “adult-onset (ergin-başlangıç)” diyabetli çocuk bulunmaktadır, bu gelişim doktorları “adult-onset” diyabetini “Tip 2” diyabet olarak yeniden adlandırmaya zorlamıştır.

1980’den beri, İngiltere’de 16 yaşındaki obez sayısı ikiye katlandı ve 16-19 yaşları arasındaki “chlamydia” (tedavi edilmezse kısırlığa yol açan bir hastalık) teşhisi konan kadınların sayısı 1996 ve 2002 yılları arasında yaklaşık %300 oranında arttı.

“Alchol Concern” idari müdürü, Geethika Javatilaka, İngiltere’deki 11-15 yaşları arasındaki genç insanlar şuan on sene öncesinden iki kat daha fazla içki içtiğini bildirdi. Javatilaka ayrıca, Genç yaştaki insanlar içersindeki içki alemleri bir zamanlar kişiler 20lerinin başlarında bıraktıkları ayinsel bir tören gibiydi, fakat “Şimdi daha erken başlıyor ve daha uzun devam ediyor” dedi. Neredeyse 11-15 yaşlarındaki çocukların yarısı haftada en az bir kez içki içiyorlar.

İngiliz Tıp Kurumu'na göre, İngiltere'deki çocukların ve genç yetişkinlerin %20'sinden fazlası şuan zihinsel sıkıntıların bazı çeşitlerinden -depresyondan yeme bozukluklarına kadar - dolayı ıstırap çekmektedirler.

Kabaca her on yılda bir çok endüstriyel ülkede depresyon oranları ikiye katlanıyor. Alaka uyandıracak suretle, bununla beraber, araba, elektrik veya alkol kullanmayan Eski Usul Amish, Baltimore şehri yakınlarındaki insanlardan ellide bir oranında daha az depresyon oranına sahip, ve Batılı Antropolog, Yeni Gine'nin Kaluli'leri arasında depresyon çalışmayı denediğinde, hiçbir şey bulamadı.

Dünya sağlık Örgütü, her yıl dünya genelinde 3 milyon pestisid zehirlenmesi vakası olduğunu, ve çeyrek milyon ölümün gerçekleştiğini bildirdi. Gerçekten, gelişen dünyanın bazı bölümlerinde, pestisid zehirlenmeleri salgın hastalıklardan daha fazla ölüme sebep oluyor.

İntihar, araba kazalarından sonra Kuzey Amerika'daki genç yetişkinler arasındaki ikinci en yaygın ölüm sebebidir. Sri Lanka'da genç insanlar arasında intihar şuan birinci ölüm nedeni, ve Çin'de diğer nedenlerden çok daha fazla olarak, genç kadınlar kendilerini öldürmektedirler. Ve pestisidler, McGill Üniversitesi'nin Bilim ve Toplum Ofisi idarecisi Joe Schwarcz'a göre, seçtikleri silahlar.

Kırsal Sri Lanka'da, pestisid zehirlenmesi hastanelerde bildirilen ölümlerin ana nedendir ve bütün koşullar, pestisidlerin en zehirli sınıflarından biri olan "organophosphate"lar ile kendilerini öldürmeye çalışmış tedavi altındaki hastalara tahsis edilmiştir. Samoa'da, intihar oranları, 1974'te pestisidler ortaya çıktığında keskince yükselmiştir, daha sonra 1982'de pazardan geri çekildiğinde düşmüştür.

U.S. vatandaşlarının %15'i klinik kaygı bozukluğuna sahipler. Karşılaştırmayla, araştırmacılar Samoa'daki kırsal köylüleri muayene ettiklerinde, Batı standartlarına, fevkalade bir şekilde düşük "cortisol" -kaygının ürünü biyokimyasal- seviyeleri olduğunu keşfettiler

Antropolog Phillip Walker, endüstri öncesi kültürlerin -İÖ 4,000'den geriye- yüzlercesinden 5,000'den fazla çocuğun kemiklerini çalıştı, fakat şu ana kadar "hırpalanmış çocuk sendromu" iskeletsel işaretlerini, saçılmış kemiklerin berelendiğini buldu. Karşılaştırmada, bazı modern toplumlarda, bunun gibi berelenmelerin, 1 ve 4 yaşları arasında ölmüş çocukların yirmide birinden fazlasında bulunmakta olduğunu belirtti.

Hayvan Kurtuluş Mücadelesi: Yanlış Giden Bir Şeyler Var

~ Elfun ~

Bu bir savaştır..! İnsanlar ve hayvanlar arasında..!

Bu savaş her ne kadar binlerce yıldır devam etse de, hayvan kurtuluş mücadelesinin uygar dünyada ortaya çıkışı 1960'larda gerçekleşmiştir. 60'ların İngiltere'sinde, avlanmaları protesto etmeye başlayan insanlar, 1972'de geleneksel avlanma partilerinin sona ermesiyle birlikte daha militan eylemlere doğru kaydılar. Av sabotajları, özgürleştirmeler, ekonomik sabotajlar şiddetini arttırmaya ve çoğalmaya devam etti ve ediyor da. Hayvanların insan kız ve erkek kardeşlerinin savunma ve direniş eylemleri bugün hararetle devam ediyor. İnsan

tiranlığından kurtulma ve bu tiranlığı özgür canlıların topluluğu ile yer değiştirmek için mücadele veren bu insanlar, hayvan sömürücülerine karşı büyük zaferlere imza atıyorlar.

ALF Okuma Kitabında şöyle der : *"Tıbbi İlerleme İçin Amerikalılar (AMP) adlı hayvan deney cephesi grubunun başkanı Susan Paris, ALF'in hayvan deneycileri üzerinde büyük etkisi olduğunu kabul eder. Ağustos 1993 Hayvan Girişim Terörizm Kongresi Raporu şöyle yazar, "Coronado benzeri hayvan aktivistleri tarafından gerçekleştirilen terörist eylemlerden dolayı, çok önemli araştırma projeleri ertelendi veya bu projelerden vazgeçildi. Araştırma için kullanılan dolarların çok daha fazlası yüksek güvenlik ve yüksek sigorta oranlarına harcanıldı. Geleceği parlak genç bilim insanları araştırmalardaki kariyeri reddediyorlar. Üst derecedeki araştırmacılar bu alandan çekiliyorlar."*

Hal böyleyken savaşın şu an ki durumu tam bir zulüm noktasındadır. Sadece İngiltere'de her yıl iki milyon üzerinde hayvan "acı, ızdırap, sıkıntı ve sürekli zarar" üzerine dayandırılan deneylere maruz kalmaktadır.

Senede tahminen dokuz milyon hayvan gazla zehirlenmekte veya başı kesilmektedir çünkü onlar, hayvan deneyi endüstrisi için "ihtiyaç fazlası" sayılmaktadır. Bu rakamlar, İngiliz laboratuvarlarındaki sömürünün ve ölümün korkunç derecesini ortaya koyar.

Amerika'da ise saniyede üç hayvan laboratuvarlarda deneyler yüzünden can vermektedir. Dünya genelindeki durum da, düşündüğümüz zaman yeteri kadar korkunçtur, fakat bu soğuk istatistiklerin gizlediği gerçek, bu 11.6 milyon hayvanın her birisinin sıcak, canlı, hissedilen bireyler olduğudur.

Ayrıca her saniye milyonlarca hayvan, etleri için üretildikleri çiftliklerde, kürk çiftliklerinde, hayvan yarışlarında, sirklerde, hayvanat bahçelerinde acı çekmekte, ve ölmektedir. Hiçbir özgür canlı kafeslerde kilitli olmaya layık değildir, bu hayvanların yaşamları çalınmıştır. Bu hayvanlar kendi yaşamlarını yaşama şansından mahrum bırakılmaktadır, bu şu şekilde de ifade edilebilir: aile ve sosyal gruplar içersinde, yavrularına yönelme, ve temel ihtiyaçlarını yerine getirmeden mahrum bırakılmaktır. Özgür değiller.! Onlar, asla neden ızdırap çekmekte olan canlılar olduklarını anlayamazlar.

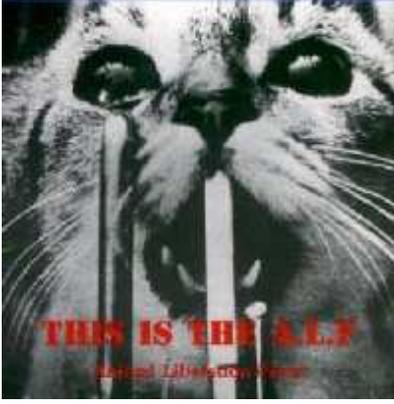
Hayvanlar da tıpkı bizler gibi zevki ve acıyı, mutluluğu ve ıstırapı deneyimlerler. İnsanlar, hayvanların tamamen makineler gibi olduğunu ve insanların, seçtikleri şekilde onları kullanabileceğini düşünmeye alışmıştır. İşte bu tam anlamıyla evcilleştirmenin insanlığı getirdiği noktadır. Şimdi bazılarımız, eğer zulmün kötü olduğunu kabul ediyorsak, hayvan zulmünün de kötü olduğunu düşünmeye başlamalıyız.

Hayvanların da bizler gibi içgüdüsel özgürlük dürtülerinin olduğunu biliyoruz, fakat hala hayvanat bahçelerinde, sirklerde ve hayvan çiftliklerinde mahkum ediyoruz.

Nihayet, bizler gibi onların da, eğer yapabilirlerse, kendi hayatlarını koruyacaklarını biliyoruz, fakat hala, milyarlarca hayvanı, acı ve ızdırapın uç noktalarda hissedildiği esaret çiftliklerinde üretiyoruz, korkunç deneylere maruz bırakıyoruz...

Yeni bin yılda, hayvanlar yüzyıl önce hayal edilemeyecek şekilde sömürülüyor ve acı çekiyorlar, klonlanıyor, genetik olarak müdahaleye uğruyor, fabrika çiftliklerinde yetiştiriliyor, laboratuvarlarda hiç kimsenin ihtiyacı olmadığı kimyasallar ile zehirleniyor, ve hatta organ nakli için bizlerin organ fabrikaları olarak kullanılıyor,...

Yine de, bunlar sadece problemin sonuçları. Savaşmamız gereken asıl şey sorunlar değil.. Asıl sorunumuz, uygarlık ve evcilleştirilmedir.. Elbette, bu savaşın haksızlığını ya da yanlış ilerlediğini söylemiyorum. Ancak, semptomlarla mücadele ederken, sorunun asıl kaynağını gözden kaçırmamak gerektiğini söylemeye çalışıyorum.

Uygarlığımız insan yaşamının mukaddesliği için haykırır, ve dünya üzerindeki bütün türlerin yaşamları, gezegeni kaplamak adına insan yaşamının niceliği ile yer değiştirir şekilde sürekli genişler. Ve insan yaşamının mukaddesliği için çağrıya rağmen, savaş, kıtlık, hastalık, ve sivil mücadele sayesinde yine de diğer insanların küresel olarak yığınlar halinde katledilmesiyle devam edilir, elbette yanına hayvanları ve diğer tüm canlıları katarak.

Son zamanlarda ortaya çıkan insan karşıtı görüşler ise tam tersini düşünür. İnsan bir urdur ve varlığı diğer tüm canlıları tehlikeye atmaktadır. Tüm yaşamın kurtuluşu için insan türünün ortadan kalkmasını savunur. Evet, insan nüfusu bu dünya için

çok fazladır, ancak insan türünün ortadan kaldırılmasını söylemiyorum, aksine bu kadar fazlalaşmamıza yol açan uygarlığın feshedilmesiyle, nüfus doğal yollardan uygun bir seviyeye inecektir.

Peki bir de, eğer herkes vegan hayvan özgürlükçüsü olursa, problem kalmaz mı? Üzgünüm, hayır. Çünkü tıpkı toprak ve kaynakların kontrolü için insanların birbirleri ile yaptıkları savaşları gibi, hayvanlarla da savaşırız. İşte bu tam da yazıya başlarken söylediğim şey.. Henüz hayvanlar, silahlarımıza, teknolojimize, ve tüketim açlığımıza karşı dövüşme şansına sahip değiller. Ama yine de tarih bir çok hayvan ayaklanması örneği ile dolu.. Eğer bir miktar doğal kaynak istersek, onları alırız. Milyarlarca hayvanın öldürüleceği ya da yer değiştirileceği gerçeği önemsizdir. "Doğal Kaynak", yağmacılara, hayvanların evlerinden yağmaladık demenin diğer bir yoludur. İnsanlığın sahip olduğu her şeyi, hayvanlardan çaldık. Bereketli ormanlar, engin çayırliklar, ve gürültülü akarsular, kerestelerimiz, ekin alanlarımız, ve barajlarımız için bir kaynak yaratmıştır. Bir ormanın tamamen kesilmesi, veya ülkeler arası asfaltlanmış yol döşemenin veya bir uçak yapmak için ihtiyaç duyulan metali ele geçirmenin insancıl bir yolu yoktur. Bu şeylerin hepsi, hayvanları evlerinden tahliye ettirmeyi, topluluklarını yok etmeyi, doğrudan ve doğrudan olmadan onları öldürmeyi gerektirir. İnsanlar - vegan, veya değil - uygarlığa dört elle sarıldığı sürece, hayvan sömürüsü problem olmaya devam edecektir.

Yalnızca, - dünyanın toplam nüfusunun %5'inden daha azını temsil eden - Birleşmiş Devletler'in dünya kaynaklarının %30'unu tükettiği gibi, milyonlarca türün arasından sadece bir tür olan insan nüfusu, dünyanın kaynaklarının çoğunluğunu tüketir. Uygarlığın değerlerinin sorgulanması önemlidir, hayvanların doğal yaşam ortamlarında özgür yaşamlarını savunuyorsak, hayvan kurtuluş mücadelesinin uygarlık karşıtı perspektifte yürümesi daha uygun olacaktır.

Uygarlık içerisinde insanlar ve hayvanların birbirine etki ettiği her yerde, hayvan kanlarından bir nehir vardır. Ne kadar fazla uygarlık varsa, o kadar fazla kan olacaktır. Çünkü uygarlık, yaşamı kendi mantığına uyarlamada ve kontrol etmekte evcilleştirmeyi kullanır. Evcilleştirme, ayrıca, önceden göçebe olarak yaşayan insanların, tarım ve hayvan çiftçiliği yoluyla yerleşik hayata doğru değişimidir. Bu, tüm toprak, bitkiler ve hayvanlar ile totaliter bir ilişki gerektirmektedir.

Toplayıcı-avcı yaşam tarzındaki avcılık, uygarlığın bir değeri olan evcilleştirme ile belirgin şekilde farklılıklar içerir. Bağımsız, özgür ve hatta eşit bir varlık olarak değerlendirilen

avlanmış hayvan ile avcı arasındaki ilişki, bir çiftçi ya da çoban ile üzerinde mutlak bir denetim sağlanmış olan taşınabilir varlıklar arasındaki ilişkiden açıkça farklıdır. Hayvanların evcilleştirilmesi ile birlikte doğal seleksiyon bozulmakta ve daraltılarak yapay bir düzeyde taşınan organik dünya, kontrol edilebilir bir tarzda yeniden oluşturulmaktadır. Özgürlük durumundan, birer aciz asalak durumuna getirilen bu hayvanlar, hayatta kalabilmek için tamamen insana muhtaç hale gelmişlerdir.

İnsanın bakış açısındaki köklü değişiklik, insanı dünyaya ve yaşam ağının karmaşığına bağlayan ve bunları merkeze yerleştiren görüşten, insanı dış dünyanın üzerinde gören, ve onun kontrolüne dayalı bir görüşe doğru gerçekleşmiştir. Evcilleştirme, yaşamın kontrolüdür. Kendimizin, hayvanların, bitkilerin, toprağın evcilleştirilmesi ile hayatsal gereksinim için gerekli olan kaynaklar adına mücadele ve paylaşım sona ermiş ve yaşamın dengesi bozulmuştur. Evcilleştirme sürecinin başlatılmasıyla birlikte, insan kendini diğer canlıların kontrolü üzerinde temellendirmiş ve insan ve dış dünyası arasında, muazzam yıkımlara sebep olmuş (ve olan) bir savaşın ilk adımı atılmış oldu. Ve bu savaş günümüzde daha kanlı, daha acımasız bir şekilde, insanın üstünlüğü fikri ile birlikte pekiştirilerek sürmektedir.

Uygarlığın devam ettiği bir dünyada; hayvanları hayvan deney laboratuvarlarından, fabrika çiftliklerinden, kürk çiftliklerinden, sirklerden, yarışlardan ve hayvanat bahçelerinden özgürleştirecek, ve sadece asfalt, plastik, cam, ve beton dünyasına mı yerleştireceğiz? Hayvanlara sunmamız gerekenin en iyisi, bir zamanlar bereketli olan dünyamızın bir işe yaramayan cansız dış kısmı mı olacak?

Ya evlerinin üzeri asfaltlandığı için boğularak ölen bebek kaplumbağalar için ne yapacağız? Veya yeni bir inşaat yapmak için gürültülü bir şekilde çalışan buldozerin ağırlığıyla ezilmiş yılan? Veya insanın daha fazla tarla açmak adına ormanda çıkardığı yangın içersinde yanarak ölen hayvanlar? Bunları protesto edebiliriz ve belki kaçınılmaz olayı erteleyebiliriz, veya problemin kökenine gidebiliriz.

Bu gerçekten bir savaştır..! İnsanlar ve hayvanlar arasında..! Uygarlık ve tüm yaşam arasında..!

ALF Primer, A Guide For Direct Action and Animal Liberation Front

The Most Neglected Animal Rights Issue, By a VHEMT Supporter; No Compromise, Vol. 4

Liberation Magazine; www.liberation.org

Dünya İsimli Bebek

~ Elfun ~

Uygarlığı ortadan kaldırma fikrinin, ağrıdan kurtulmak için ağrıyan bir başı kesmek fikriyle aynı şey olduğunu düşünenler için yazılmış kısa bir hikaye.

"Bundan üç milyar sene önce, Dünya adındaki bebeğimizin yaşamı başlamıştı. Nur topu gibi, oldukça sağlıklı olarak, milyonlarca sene boyunca hayatını sürdürdü. Üç milyon sene evvel, gözlemlediklerini hikayeleştirip, geçmiş, şuan ve gelecek arasında bağ kurarak senaryolar ve hikayeler kurgulayabilme yeteneğini keşfetti. Tüm yeteneklerini ve becerilerini birbirleriyle hiçbir sorun olmadan uyumlu bir şekilde kullanabiliyordu. Bedeninin parçaları, organları gayet sorunsuz ve hiçbir şikayetleri yoktu.

Ta ki, on bin sene önce hafif bir baş ağrısı hissedene kadar hiçbir sorunu yoktu. Baş ağrısı başlarda diğer organlar tarafından hissedilemeyecek kadar hafifti. Ancak zaman geçtikçe ağrı şiddetlenmeye ve bedenin neredeyse tüm parçaları rahatsızlığı hissetmeye başladı. Dünyanın başı öyle çok ağrımaya başladı ki, artık ağrı kesici almaya başlamıştı. İlaç ilk başlarda ağrıyı dindirir gibi olsa da, ağrı daha da şiddetlenerek devam etti. Yeni ağrı kesiciler, baş ağrısını çözüm olmak amacıyla alınmaya başlandı. Ancak, beden ilaçlara bağımlılık sağlayarak dozun yükseltilmesine neden oldu. Doz yükseldikçe, beden daha farklı tepkimeler vermeye başladı. Daha farklı semptomların iyileştirilmesi için, daha farklı ilaçlar alınmaya başlandı. Ve başlarda hafif bir ağrı ile başlayan rahatsızlık, çok komplike bir hal aldı. Öyle ki, tüm beden rahatsızlık içindeydi ve artık yalın bir baş ağrısından çok daha fazlasını yaşamaya başlamıştı. Dünya çok kısa sürede, çok farklı rahatsızlıkların pençesine düşmüştü.

Derken; kafanın içersindeki sezgi, durumu bu hale getirenin kafanın içersindeki tümör olduğunun farkına vardı ve beyinde bu düşünceleri aktive etmeye çalıştı, ama beyin sezginin aksine bağımlısı olduğu ilaçları arzulamayı sürdürüyordu. Sezgi böyle giderse, tüm bedenin fonksiyonunu ve canlılığını yitireceğinin farkındaydı. Bu bir kehanet değildi, çünkü gerçekten de fonksiyon bozuldukça, daha fazla rahatsızlık açığa çıkıyordu. Bedenin bu halde daha fazla dayanması imkansızdı. Yeni ilaçlar deneyerek nereye kadar gidilebilirdi, bir çok ilaç bir biriyle reaksiyona girerek daha farklı tepkimelere yol açıyordu, halbuki bir tanesinin yalnız kullanımı o kadar da zarar vermezken, birden çok ilaç durumu hepten boka sarıyordu. Sezgi, beyne her şeyin başlangıcının, ilk baş ağrısının beyin içine yerleşmiş bir tümörden kaynaklandığını anlatmaya çalışıyordu, beyin ise tümörün onun bir parçası olduğunu, doğumundan beri kafanın içersinde olduğunu düşünüyordu. Aslında bunu ona düşündüren de, tümörün ta kendisiydi. Tümör bilinci etkilemiş, beyin geçmişi unutmamasına neden olmuştu. Sezgi bir çok şeyin farkındaydı. İlaçlar kesilmeden ve tümör beyinden gitmeden, beden sağlığına kavuşamazdı.

Hikayenin sonu daha gelmedi. Sezgi bastırıyor, beyin direniyor. Dünyanın yaşaması tümörün gitmesine bağlı.

Hikayemiz böyleyken, kahramanları tanıtalım..

Dünya isimli bebeğimiz : Biyolojik dünyanın kendisi

Kafa : İnsanlık

Beyin : Uygar insan

Sezgi : Uygarlığı eleştirenler

Tümör : Uygarlık

Diğer organlar : Tüm diğer canlılar

Ağrılar : Ekolojik felaketler, açlık, salgın hastalıklar, savaşlar, ekonomik krizler ve dengesizlikler, sefalet, endişe, psikolojik rahatsızlıklar vs..

İlaçlar : İdeologiler, peygamberler, filozoflar, bilim insanları, önderler vs..

Bu metni 9-11 Haziran 2004 tarihinde Olimpos'ta kaleme aldım. Teknolojiden ve seri üretimden uzak bir yaşamın mümkün olabileceğini gösterme isteğim ancak sınırlı bir yazı ile noktalandı çünkü yazı ve dil yaşananların yanında her zaman oldukça yetersiz kalacaktır.

hayvan

“Sokrates’e bir insanın gezip görmekle bile bir şey öğrenemediğinden bahsetmişler, inanırım demiş, herhalde yanında kendisini de götürmüştür.”

montaigne

9 Haziran

Uzun zamandır hayalini kurduğum şey gerçek oluyor. Ama ben böylesi bir gerçeklik içinde tekrar tekrar hayal kurmaktan kendimi alamıyorum. Zaten aslanan da bu değil midir? Vardığımız her sonuç yeni bir hayale gebedir, yeni sorulara ve yeni maceralara. Ama ben en azından birkaç saatliğine kendimi cevabıma adadım. Cevabım mı? Deniz, orman, kumsal, arkamda uzanan tepe ve sessizlik ve tüm bunların arasına sıkıştırabildiğim varlığım. İşte tek cevabım bu, oysa ne çok soruyla düştüm yollara.

Antalya’ dan yola çıktığımda öğlen güneşinin altında akan saat biri otuz dakika geçiyordu. Yaklaşık yarım saat sonra motosikletiyle bir İsviçreli otostopuma cevap verdi. Adı Heinz. Aslında o yolculuk etmiyordu. Sadece benzin almak için geldiği istasyonun kenarında ve yaklaşık 40 derece sıcağın altında otostop çekiyor olmama acımış olsa gerek bana büyük bir iyilik yaptı. Yanımda durup nereye gitmek istediğimi sorduktan sonra yola koyulduk. Bir saat on dakika sonra Olimpos’taydık. İlk defa motosiklet ile bu kadar uzun bir yolculuk yapmıştım. Bu deneyimden sonra, sandığımdan daha zorlu olduğunu anladım motosiklet yolculuğunun. Heinz ile telefon numaralarımızı birbirimize verdikten sonra ayrıldık ve o Antalya ya geri döndü. Düşünün, sadece benim için buralara kadar gelmişti. Sanırım o tanıştığım en güzel insanlardan biri olarak çoktan kalbimdeki yerini aldı.

İlk gün her zaman en kolay ve en zor olmuştur bu tip yolculuklarda. Bu nedenden ötürü yazacak şeylerde bir o kadar fazladır buruşuk defterinize. Yaşamın rutininin bir anda parçalanması ve kendinizi bir anda korkunç bir bilinmezlik ve plansızlık içerisinde bulmanızdan ötürü, ilk gün bir kitap yazabilecek düşüncelerle dolar taşarsınız. Ama ben sabretmeyi tercih ediyorum bugün çünkü kendimi yazmaya adamıyorum, tek istediğim yaşadıklarımı ve yaşamak istediklerimi en yalın haliyle anlatabilmek. Şu an güneş usulca arkamdan batıyor, yüzüm denize dönük, ayaklarım kuma batmış durumda, çantam dağılmış, toplanmayı bekliyor. Birazdan yemek vakti. *Bu akşam menüde henüz hiçbir şey yok. Bir şeyler bulmalıyım yoksa sadece önyarğılarımı sindirmekle yetineceğim.*

Evet tahmin etmesi çok zor olmasa gerek bugün aç kaldım. Ama yine de birkaç sinek ısırığı ve motosikletin egzozundan yanan bacağımı saymazsak günümün kazasız-belasız geçtiğini söyleyebilirim. Yarın ormanda geçecek olan günüm daha zorlu olacak sanırım- karşıdan yükselen tepeye baktıkça bunu şimdiden anlamak hiç güç değil. Bugünlük bu kadar. Size yıldızları anlatmayacağım.

10 Haziran

Dün gece bir türlü uyku tutmadı. Gece saat 11 gibi girdiğim çadırımda ancak sabaha karşı uyuyabildim. Sabah 7 gibi uyandığımda ilk işim denize girmek oldu. Burada deniz çok tuzludur. Yürerken gözleriniz kan çanağına döner, burnunuz ve ağzınız yanar. Ancak derede yıkandıktan sonra kendinizi iyi hissedebilirsiniz. Ben de öyle yaptım. Derenin buz gibi suyunda yaklaşık 15 dakika uzandıktan sonra artık tam anlamıyla uyanmıştım. İnsanın yazarken bile tüylerini ürpertmeye yetecek kadar soğuk bir su bahsettiğim. Çadırımı topladıktan sonra ormanda bir

yürüyüşe çıktım. Bugün şansım yaver gidecek olsa gerek ilk birkaç adımdan sonra bir olta buldum. Sanırım balık yiyebilirim artık.

Bir biyolog olmanın dezavantajları vardır. Gördüğünüz her canlıyı incelemek istersiniz. Onu bin bir şekle sokar durursunuz. Ya da ona hiç dokunmaz hayran bir şekilde izlersiniz. İşte tamda bu nedenle 24 saattir hiçbir şey yiyemedim. Az önce ormanın içindeki derede tuttuğum bir yengeç meğersem ölüymüş. Ama ben kafaya koymuştum bir kere, onu yiyecektim. Bıçağımla yaptığım ilk darbeden sonra içerisinden larvalar dökülmeye başladı. Büyük ihtimalle bir böceğin larvaları yengeci konak olarak kullanıyor ve onu içten içe yiyorlardı. Bana pek bir şey kalmamıştı. Yengecin kısıkcını kolye yapmak üzere aldıktan sonra onu tekrar olduğu yere bıraktım. Hala açım.

Sonunda başardım. Balık tutma maceram biraz tokluk ve üç yeni arkadaşla noktalandı. Nasıl yani? Anlatıyorum. Sabah bulduğum olta ile balık tutmaya karar verdim. Fakat yem olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Böylece ilk adım olarak midye çıkarmalıydım. Yaklaşık yarım saat inatçı midyelerle uğraştım. Kayalara nasıl yapışıyorlarsa artık, elimde bıçakla midye toplamaktan çok boğulmamak için uğraştım. Yanımda götürdüğüm küçük bir poşete doldurduğum yaklaşık 15 midyeyi temizlemeye koyduğumda o kadar yorgun ve açtım ki, balıkla uğraşmak yerine midyeleri yemeye karar verdim. Midyeleri ilk önce kıyıda temizledim ve ağaçtan kopardığım yaş bir dala dizerek ateşte pişirdim. Doğrusu az pişmiş daha güzel oluyor. Tüm bunları yaşarken kumsalda oturan 3 turistin beni meraklı gözlerle izlediğini fark ettim. Merak ödüllendirilmeli ve ben de midyelerimi onlarla paylaşarak meraklarını ödüllendirdim. Tabi bu durumda yine fazlasıyla aç kaldım. Fakat 5-10 dakika sonra bu insanlarda benle kiraz ve kayısılarını paylaşarak beni ödüllendirmekte gecikmediler. Şimdi oturmuş bir yandan tatlı tatlı meyvelerimi yerken, bir yandan da tüm bunları yazıyorum.

Mavi tonlar yerini griye bırakıyor denizin üzerinde. Ölüm sessizliğinin çöktüğü plajda yapayalnızım. Akşam bir daha midye avına çıktım. Geride kalan ise bacağıma giren kramp ve yine açlık. Ancak bu akşam midyelerin arasına birkaç çekirge ekledim. Oldukça lezzetli bir menü olmasına rağmen kendimi yine de fazlasıyla aç hissediyorum. Henüz tam olarak doygunluğu yaşamadım. Kim bilir belki de yoktur, belki de, sadece, aylarca bir av bulma ümidiyle dolaşan ve bazen açlıktan midelerini kemiren aslanlara özgüdür doygunluk - büyükçe bir avın mideye indirilmesi ve ardından günlerce süren miskinlik. Ben henüz bunu hak etmiyorum. Belki de böyle olmalı. Miskinlik benden uzak olmalı, her an tetikte olmalıyım ve bu yüzden sürekli olarak ne aç kalmalıyım ne de hareketlerimi engelleyecek düzeyde tok olmalıyım. İşte şimdi atalarımı gerçekten hissedebiliyorum.

Ormanda fazla rahat olmamalı ve onun yasalarına uymak zorundasınız. Varlığınızın her anlamda devamı için bir zorunluluktur uymanız gerekenler. Vervet maymunlarının anlatıldığı bir belgeselde, golf sahasının sulama borusunu yılan benzeten yılan benzeten vervetler, korkuyla borunun üzerinden atlıyordu. Sıçrayabildikleri kadar uzaktan ve yüksekte zıplayarak, bu tehlikeli avcıdan sakınmaya çalışıyorlardı. Vervetlerin bu ironik durumuna gülmekten alıkoyamamıştım kendimi. Ama şimdi onları daha iyi anlıyorum. Ormanda gezinirken gördüğüm her ince ve uzun nesne -genellikle ağaç dalları- karşısında tedirginlik yaşıyordum. Böyle olmam gerekiyor. Ancak yine de bugüne kadar yaptığım arazilerde karşıma çıkmaları konusunda cömert davranmayan bu asi yaratıklardan gerçek bir tanesi ile karşılaşsam, yaşadıklarımın arasında büyük bir boşluk ve hayal kırıklığı olacaktı. Ama böyle olmadı. Midyeleri pişirdiğim vakit bu saygın sürüngenlerden bir tanesi ile karşılaşmam sırasında yaşadıklarımı size anlatamam. Kara, kapkara ve yaklaşık bir metre uzunluğunda bir karayılan beni tüm içtenliğiyle selamlayarak yanımdan uzaklaştı. Ben ise şaşkın ve tedirgin gözlerimi kırpmadan onu takip ettim, ta ki gözden kaybolana dek. İşte o an içgüdü deneyimin ne demek olduğunu tam olarak anladım. *Darwin'in de dediği gibi ben de size bir tanımını yapamam içgüdü'nün ama o anki yaşadıklarımın içgüdüsel olduğu hakkında artık tek bir şüphe yok.*

11 Haziran

Dün gece sağ bacağıma inanılmaz bir ağrı girdi. Sanırım okuldu sınavlardı derken iyice hamlamışım. Gece bu yüzden yatmakta zorlandım. Ayrıca yine sağ başparmağımda derin bir yara açılmış ki bunu ben gece fark edebildim. Geceyi güzel yapan şey ise ateş böceklerinin dansı oldu çadırımın üzerinde. Yaklaşık bir saat izledim onları. Bugün orman yok. Kendimi tamamen denize adadım. İlk işim yine midye çıkarmak oldu ancak bu sefer bir grup halinde yaptık bu işi. Dün gece tanıştığım iki arkadaş sabah bıçaklarını alıp gelmişler ve hep beraber daldık denize. Şimdilik iyi anlaşıyoruz. Ben bunları yazarken onlar hala midye çıkarmakla meşguller. Çok hoşlarına gitti sanırım.

Sabah kahvaltısında iki şeftali yedim ve ardından midyeleri indirdim mideye. Tüm bunların üzerine öğlen iri bir balık kıyıya vurdu. Oradan geçenler onu tekrar denize atarken midem çoktan asitlerini salgılamıştı. Tam bir öğle yemeği diye düşünürken tekrar düşünceler içinde buldum kendimi. Sanırım doğada bir ilke varsa o da yiyecek için savaşmanın gerekliliğidir. Onu hak etmiş olmak için dişinizle, tırnağınızla savaşmanız gerekir. Her şeyleri önlerinde hazır olarak bulunan zenginlerin av partileri düzenlemesi ya da balığı satın alabilecek paradan daha fazlasını harcayarak onu avlamaya çalışmak bu doğal dürtünün bir sonucu olsa gerek. Ve şunu öğrendim ki doğa bizi hiçbir koşulda aç bırakmaz. Doymak öğrenilmiş bir şartlanmadır. Günde tek öğün yemekle gayet sağlıklı yaşayan Brahmanları düşündükçe bunun doğruluğu yönündeki düşüncelerim iyice pekiyor. Benim de sadece buna alışmam gerekiyor. Biraz zor ve bazen katlanılmaz düzeyde ama gerçekten doğal olmayı istiyorsanız bu bir zorunluluk.

Yaşamımın en uzun günlerini yaşıyorum sanırım. Sanki hiç uyumuyormuşçasına yaşıyorum ve sanırım yaşadıklarım bana biraz fazla geliyor. Akşamüzeri ritim dersi yaptım. İki tahtayı ve şişemi kullanarak bol bol Bob Marley söyledim. Hiç böylesine sarhoş olmamıştım. Aklım başımdan gidiyor, büyüleniyordum. Daha sonra topladığım midyeler arasında bir istatistik yapmaya çalıştım. Böylelikle en büyüklerini en fazla hangi koşullar altında bulabileceğimi öğrenecektim. Henüz bir sonuca varamadım. Çok genel bir dağılımları vardı. Yani hala şansımı kullanıyorum. Ateş yakma konusunda oldukça ilerledim diyebilirim. Bugün biraz aksilikler günü oldu benim için. Sabahki ağrılarımın üzerine sol elimin orta parmağında derinden bir kesik ve vücudumun çeşitli yerlerinde yüzlerce böcek ısırığı eklendi. Ama yine de her şeyden çok memnunum. Artık aldırış etmiyorum böylesi ufak tefek şeylere ve şu an gün batımını tadını çıkarıyorum denizi gören dimdik bir tepede.

12 Haziran

Dün gece sağ bacağımdaki ağrı iyice arttı ve bugün bacağımyı kullanamıyorum. Sanırım planımda bir değişiklik yapıp geri dönmem gerekecek. Şimdiye kadar yaşadıklarımın sadece çok az bir kısmını yazmış bulunuyorum. Zaten amacım da tek tek yaşadıklarımı anlatmaktan ziyade kendi doğrularımın ve önyargılarımın nasıl parçalandığını anlatabilmektir.

Beslenme konusunda çok fazla yol kat ettim desem yalan olmaz. Menümden böcekler ve midyeler ağırlıktaydı. Bu ikiliyi arada bir tadabildiğim meyveler takip etti. Bitkiler hakkındaki sonsuz bilgisizliğim ise beni en çok rahatsız eden konuydu. Bu nedenle onlardan çok fazla yararlanma fırsatı bulamadım. Bir dahaki sefere bu açığımyın bir kısmını kapamayı ümit ediyorum. Açlık konusunda ise tüm düşüncelerim alt üst olmuş durumda. Sanırım doğa bizi hiçbir zaman aç bırakmaz, ancak bugün açlık böylesine büyük bir sorun oluyorsa, bu bizim doymak bilmeyen iştahımızdan kaynaklanıyor. Sıkça doğanın tükendiğinden bahsedilir oysa tükenen bizleriz. Her geçen günle beraber onun karşısında daha sefil oluyoruz. Onunla gerçek, canlı bir bağ kuramıyoruz. Onun dilini çözmekte ise acemi ahmaklarız sadece. Çoğu zaman onu yok sayarak kendi sonumuzu hazırlıyoruz. Doğaya her yerdedir halbuki, biz ise yeryüzünde yaşayan sefil ve küçük yaratıklarız sadece, doğanın hayırsız ve açgözlü evlatlarıyız kendi sonunu hazırlayan.

Doğal olanın ne olduğu sorusuna henüz bir yanıt bulabilmiş değilim fakat doğal olmanın tadını sanırım fazlasıyla yaşadım. Bir yılanın önümden sürünerek uzaklaşırken aslında benden korkmadığını artık kavrayabiliyorum ve ben de korkmuyorum aslında. O bana saygı gösteriyordu, yaşamıma, varlığıma ve ben de ona aynı saygıyı göstermeyi öğrendim onun bu asil davranışı karşısında. Doğada korku yoktur, sadece saygı vardır ve siz bu saygıyı cezalandırarak en büyük kötülüğü yaparsınız kendinize. Avın avcısına, avcının avına saygısı vardır. Ben artık doğaya karşı saygı duyuyorum, ama onun önünde eğilerek değil -ki bu kölelik olurdu- onunla beraber nefes alarak, soluğumu onun rüzgarına katarak. Korkmak köleliktir, korkanlardan korkuyorum.

Sanki her şey bir tutsağın görüş kabininde geçirdiği saatler gibiydi, belki de daha fazlası. Tekrar geri dönüyorum hücreme, makinenin yağlı dişleri arasına...

Vahşiye Yeniden Bağlanmak

[Disorderly Conduct #6 - \$5
Ruckus Toplumuna Sebep Olmak
P.O. Box 11331
Eugene, OR. 97440
eae@efn.org]

Çeviren: Ramapithecus

“Uygarlık yan yatmış yapraklar ve taşınmış çimenliklerdir”

Çevremizdeki uygarlıkla ve çoğumuzun genel durumu vahşi yanlarımızla nasıl yeniden bağlantıya geçeceğimiz içerisinde gelişmiştir. Vahşi olmak için nereden başlayacağız?

Yollardan biri sınırsız ve kendilerini “uygar” yapıdan bir çok fiziksel, zihinsel, duygusal ve ruhsal gerçekliklerde gösterebilen daha “vahşi” bir varoluşa doğru götürmek için yeniden sıralama yapmakla başlamaktır. Bir kent kabusunun ortasında bile bizler daha doğal bir yaşam biçimiyle yeniden bağlanmaya başlayabiliriz. Modern yapımın betonları altına gömülmüş olan toprağı ve vücudunu gerçek besinlerle beslemek için doğal döngüleri anlama metotları olarak şehir bahçeciliğini ve perma kültür yapmayı düşünebilir. Uygarlığın altyapısı üzerinde harika bir şekilde yıkıcı bir gücü olan yarıklarda çok iyi yetişen bir çok bitki bulunmaktadır. Şehir avcılığı ve toplayıcılığı ihtiyaçlarımız için sisteme daha az bağımlı olabileceğimiz ve azalan hayatta kalma iç güdülerimizi bilememize yardımcı olabilir. Grafiti, kırık pencereler, ateş, ve moloz şehrin standartlaştırılmış

estetiğini yıkmamanın yolları olarak görülebilir ve tabii ki bir isyanın kendiliğinden dinamikleri uygarlığın “trenler her zaman zamanında gider.” zihniyetini dengesizleştirmek için çok şey yapabilir. Bizler vahşi bölgelere gidebilir, yiyecek, ilaç ve kılavuzlar olarak vahşi bitkilerin bilgisini yeniden edinebiliriz. Tüm insanların bir zamanlar yaşamın gereksinimlerini karşıladıkları yollar olarak kullandıkları ilkel becerileri yeniden kazanmaya başlayabiliriz. Bu sistemin bizi zorladığı yabancılaşmış ve çatlamış “yaşama” karşın her zaman olduğumuz doğal komünal varlıklar olarak birbirine yardım etmeye ve umursamaya başlayabiliriz.

Daha genel bir anlamda, öğrenilmiş davranışla temsilsiz deneyim arasındaki çizgi keşfedilebilir olandır. Sözelimi, sembolik düşünce ve dilsel iletişim düşünmenin ve ifade biçimlerinin çok

kısıtlı yolları olarak görülmeye başlanabilir. Bizler, insan hayvanlar olarak, dünyayı bir zamanlar çok farklı anladık, yaşadık ve iletişim kurduk. Bizler içgüdülere ve doğrudan deneyimlere daha fazla bağlıydık ve dil gibi soyut kavramlar veya sembollere daha az itibar ederdik. Eski atalarımız daha anlamlı niteliklerle iletişim kurmuş olmalı. Sembolik olarak bağımlı ve soyut iletişim yollarına doğru gitmiş olmamıza karşın, halen ifadenin ve anlamının diğer yollarına bir göz atmayı öneren ve halen sahip olduğumuz daha az temsili bazı deneyimler de vardır. Sonuçsuz muhabbetler yerine dokunma, koku alma, tat alma, vücut dili, cinsel deneyim gibi sözcüklerle ilgili olmayan iletişim yoluyla birbirimizi hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. Bilimsel anlam ve işlevsel detayları açıklayan bir biyolog yerine vahşi bölgeler hakkında o yerleri doğrudan deneyimleyerek daha fazla öğrenebiliriz. İnsan olmayanlarla bağlar oluşturmak iletişimin veya doğal ifadelerinin atalarımıza ait biçimlerini yeniden öğrenmek önemli bir durum olabilir. İnsan olmayan arkadaşlarla ilişkiler bizlerin çoğu kez birbirlerine yapışmış olarak düşündüğümüz evcil ve vahşi dünyalar arasındaki bölgenin büyük bir algılanışını bize gösterebilir. Halen dünya temelli olan ve karşılıklı yardım ve açıklığa dayanarak yaşayan ve çevrelerindeki bitki ve hayvanlarla bağlantı halinde olan bir çok yerli insanlardan (konuşmadan) öğrenebiliriz.

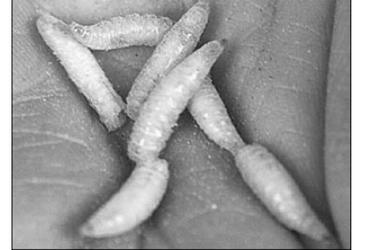
Bu önerilerin bir çoğu nihai fikirler değildir veya total kurtuluşun tek yolu değildir, fakat insan deneyiminin gelmiş olduğu ve bir kez daha vahşi olmaya yardımcı olmak ve çabalamak için kısıtlı koşulların entellektüel anlayışının ötesine geçmemiz ve derin bir şekilde anlamamız için önemli yollardır.

Uygarlığın Yıkımı!

Ve Yaşamla Yeniden Bağlanmak İçin!

Böcek Yemek

Başlık bile bir çok insanın midesinin bulanmasına yol açabilir. Ancak, aslında böcek yemenin hiç de mide bulandıracak bir yanı yok. En azından henüz bebek yaşlarda hepimiz yakınlarımızda sürünen, vızıldayan, kimisi yumuşak, kimisi ise kıtır kıtır bir çok böceği bir çırpıda yemeye çalışmışızdır.

Bir çok araştırma aslında bizlerin temelde meyve, yaprak, bitki vs. ağırlıklı beslenen, fırsatını yakaladıkça da maharetli ellerimizden kaçamayan böceklerle ağızımızı tatlandırdığımızı ortaya koyuyor.

Gerçekten de böcekler, yabanıl insan için iyi birer besin kaynağı olabilmektedir. Büyük yeşil domates böcekleri, sulu kurtçuklar, güveler... Özellikle güveler; bademe benzer tatları var. Çekirgeler, kurutulmuş veya kızartılmış, patates cipsini andırıyor, bir başka kişi ise peynir kurabiyesine benzetiyor. 😊

Ama eğer böcek yemeyi aklınızdan geçiriyorsanız, en iyisi onu ilk önce pişirmektir.

Besin değerleri açısından, böcek yemeğe bir göz atarsak :

- **Sığır Eti** : yağ seviyesine bağlı olarak 100 gramda 200-300 kalori sağlar. Her gram, yaklaşık olarak %18 yağ, %18 Protein ve %58 sudur.
- **Canlı Beyaz Karıncalar** : 100 gramda yaklaşık 350 kalori sağlar. 1 gramda %23 protein, %28 yağ ve %44 su ile iyi yemek teşkil eder.

- **Güve Larvası** : 100 gramda yaklaşık 265 kalori sağlar. Gram başına yaklaşık %63 protein ve %15 yağ ve sadece yaklaşık %4 sudur.

Günlük diyetinizde yağı düşürmeyi mi istiyorsunuz? Güve yiyin.

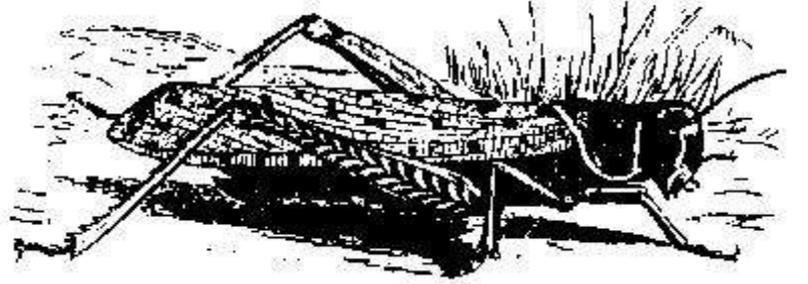
Bir diğer konu. Bir inek 1000 - 2000 pound. Güve ise birkaç miligram. Bir çok güveyi öldürerek bir yemek yapabilirsiniz.

Elbette her zaman mutlu bir kurtçuk hikayesi vardır... Ancak bu farklı bir hikaye.. Kurtçuklar kolayca yakalanır, çoğu kez gruplar halinde bulunur, kalori ve protein değerleri yüksektir. Uygun şekilde hazırlandığında yabani pirinç gibi görünür ve benzer bir tadı vardır.

Tabiatta hayatta kalmanızı sağlayacak yiyecekler bakımından, böcekler uygun zamanın yiyecekleri olarak yeterince makuldür. Ne yazık ki çoğu kişi bu uygun zamanı ve sürünen yaratıklardan beslenmeyi seçmez. Onları durduran şey belki de, toplumsal yiyecek bilincidir.

Böcekleri yiyecek kaynağı olarak kullanmak için, önce "öğretilen toplumsal besin değerlerini" (Besin özelliklerini) kafanızdan çıkarmalısınız ve iştahla yemeğe başlamalısınız. Fakat ağız sulandırıcı hamam böceklerini (100 gramda 214 kalori) yutmaya çalışarak başlamayın. Yem dükkanlarından solucan alarak başlayabilirsiniz. Balıklarınıza vermek için, şu canlı olanlarından. Kızartın ve yiyin. Oldukça lezzetli bulacağınızı düşünüyoruz.

İlk seferde bu yiğini komple ağızınıza atamıyorsanız, biraz daha heyecanlı bir şey deneyin. Ağızınıza canlı bir yem solucan yerleştirin ve yiyin. Lezzetli. Daha fazla canlılarından yiyin. Bir süre sonra canlı yem solucanlarından atıştırırken bulacaksınız kendinizi, iyiler değil mi!

Oldukça iyi olduklarını görebilirsin, partilerde çerez olarak arkadaşlarına sunabilirsin. :P Şimdi gelelim yemek tariflerine ...

Cırcır böcekleri yakalanır ve içersi yağlanmış bir kaba konur. Yağ bu küçük oğlancıkları kavanozun içinde tutar. Bu küçükler kavanozun içinde yaklaşık 24 saat vakit geçirecekler. Bu onlara bağırsaklarını boşaltması için bir şans verecek (çeşnide biraz acılığa sebep olan). Temizlendikten sonra, bez bir çantaya boşaltılacak, daha sonra kuruması (yavaşça pişmesi) için ateşe asılacak veya düşük ateş üzerine yerleştirilmiş bir kapta bırakılacak. Kurudukları zaman, lezzetli bir atıştırma veya pirinç pilavında kullanılarak yenilebilir. Çekirgeler aynı yolla hazırlanabilir fakat ziyafetten önce bacaklarını koparmak en iyisidir.

Her halde, böcek (veya böcekler) ezilebilir ve güvece eklenebilir. Bu görünüşü gizler ve kusma faktörünü azaltır.

Karıncalar, en iyi böcek ziyafetlerinden biridir. Karınca asidi kaynatıldığında çabucak kaybolur. Ham olarak yenilen siyah karıncalar kısmen tatlı lezzettedir. Bacakları, ham şeker gibi çıtırır. Tatlandırma amaçlı kullanılabilir.

Arılar ve yaban arıları iyice kaynatıldıktan sonra yenebilir. Zehir, kaynama derecesinde parçalarına ayrılan temel olarak bir proteindir. Arı iğnesi yumuşar. Kaynatmadan önce onları ezmek etkilidir. Arı ve yabanarısı larvaları çok lezzetlidir!

En tehlikeli haşerelerden biri kuduz böceği ailesidir. Elbette bir çok tedbir var... Sadece bir not. Kınkanatlılar familyasından böcekler bilinmeyen haşaratların yaklaşık %40'ına teşkil eder.

Bir çok kınkanatlar familyasından böceklerin larvaları yağ ve protein açısından yüksektir ve iyi atıştırmalar olur.

Bir böcekten şüphe ettiğinizde, böcek güvenlik testini yapın. Ve zaman içerisinde test edilmiş bu kuralları uygulayın.

- Her zaman böcekleri pişirmeyi deneyin.
- Ölü bulduğunuz böcekleri asla yemeyin.
- Sizi geri ısırarak böcekleri yemeyin!
- Gerçekten çok kötü kokuyorsa, onu yemeyin!

Son bir not. Eğer kuvvetli bir mideniz varsa... veya en azından uygun bir kusma bölgeniz. Kurtçukları deneyin. Yolda ölü bulunan hayvanlar çoğu kez kurtçuklarla doludur. Bir avuç dolusu veya iki avuç dolusu toplayıp, eski bir çorabın içine bırakın, ve bir çok defa soğuk temiz su ile çalkalayın ve yıkayın. Daha sonra kaynatın. Yaklaşık 5 dakika sonra, külçe şeklinde bir küp haline getirin. Küp dağılmayı bitirdiğinde, kahverengi pilav gibi gözükken sıcak güvecimiz hazır. Gerçekten hoş bir yiyecek.

Geyik ve Kurdun Dansı

Kurtlar acıkmışlardı ve böylece dışarı çıkıp avlanmaya karar verdiler.

Kısa süre içerisinde bir geyik sürüsü buldular. Kurtlar kısa sürede sürüyü buldukları için mutlu olmuşlardı, böylece sevinçli bir koşu içersine girdiler. Koşan kurtları gören ve aç olduklarını bilen geyik, koşmak için derin bir nefes aldı. Geyik onlara, nasıl güçlü ve yakalanılmaz bir sürü olduklarını

göstermek istedi. Böylece ayinsel av dansı başladı.

Yorulan yaşlı bir geyik, onlara ne kadar güçlü olduğunu gerçekten göstermek istemediği kararına vardı. Kurtlar sonunda onu fark ettiler ve dikkatlerini onun üzerine topladılar. Dans kısımlarının sesi, "Seni yakalayabilir ve yiyebilir miyiz?" di. Yaşlı geyik cevabı sıçrayarak karşılık verdi, "Evet, yorgunum. Dolu bir hayatım oldu. Bir çok bebek doğurdum. Siz kurtların bir parçası olma zamanım geldi." Koşmayı bıraktı ve kurtlar onu yakaladılar.

Yaşlı geyiği kararı, geyik ve kurt sürülerinin yararınaydı. Diğer geyikler için daha fazla ot olacak, ve kurtlar bir süre için dolu midelere sahip olacaklar.

